

藏書

卷之
一

895.1

1111

2

สัพพัญญู

เล่ม ๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒
พิมพ์ครั้งที่ ๒,๐๖๐

พ.ศ. ๒๕๐๘

องค์การค้ำของครุสภา
ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์
ถนนราชดำเนินกลาง
จักพิมพ์จำหน่าย

2047

คำนำ

ในการประชุมคณะกรรมการดำเนินงานจัดพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทย เพื่อทบวงงานที่ใดดำเนินมาแล้วในขั้นแรก คณะกรรมการดำเนินงานได้มีมติให้เพิ่มการจัดพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทยชนิดอื่นอีก ๓ ชุด คือ ชุดประชุมพงศาวดาร ชุดรามเกียรติ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรมการได้มีมติให้จัดพิมพ์เฉพาะเรื่องทงยเนองเขน "พงศาวดารจีน" จริง ๆ เสียก่อน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่จัดว่าเป็น "เกียด" พงศาวดารข้าง หรือทงตงเขนแบบนวนิยายบ้างให้จัดพิมพ์ต่อภายหลัง

ความจริงหนังสือพงศาวดารจีนไม่ว่าประเภทใดมีผู้นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปก็ติดพงศาวดารจีนเหมือนกับการรับประทานอาหาร ฉะนั้นจึงปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะคงลงเรื่องจีนอย่างน้อยหนังสือเรื่องเขนประจำ นักอ่านระชอหนังสือพิมพ์รายวันเพื่ออ่านเรื่องจีนวนทีอวน เรื่องกลงพิมพ์นบางเรื่องก็เป็นเรื่อง

ที่เคยพิมพ์เช่นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้ เพราะต้นฉบับ
 เต็มหายาก และมีใตมีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บางเรื่องก็เขียน
 เรื่องที่แปลขึ้นใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งอิงพงศาวดาร
 บางเรื่องก็เขียนเรื่องตลกประพันธ์ไทยแต่งขึ้นเอง ทำนอง
 แต่งนวนิยายอาศัยพงศาวดารจีน เรื่องอิงพงศาวดารจีนที่
 นำอ่าน เพราะเป็นเรื่องมีคติแก่วัดและครอบครัวก็มีหลาย
 เรื่อง เช่น เรื่องจอยุ้ยเหม็ง เป็นต้น

ส่วนเรื่องจีนที่กล่าวว่าเป็นเรื่อง "พงศาวดาร" นั้น
 ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระนิพนธ์สมเด็จพระกรม
 พระยาจักร์ราชานาถว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
 จฟ้าโลก มีพระราชดำริสั่งให้แปลขึ้น ๒ เรื่อง คือเรื่อง
 ไชยชนะเรื่องหนึ่งกับเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จพระ
 พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล
 เรื่องไชยชนะ และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศาวดารจีน
 มาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลบ้าง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ที่ ๕ มา

แต่การแปลพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย ในครั้งนั้นหา
 ใ้แปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์จีนไม่ เข้าใจว่าอาจเพ่งเล็ง
 ไปใน ความสนทนของ เรือง หรือตามแต่จะหาต้น ฉวย ได้มาก
 กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ปรารถนาจะหาความรู้ทางประวัติศาสตร์
 นอกจากความสนทนเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวนี้ คณะ
 กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
 ราชวงศ์กษัตริย์จีน ซึ่งบางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจของ
 ประวัติศาสตร์อย่าง ึ่งใดเรียงลำดับการพิมพ์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ไคเถ็ก

เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ขงเจอปันด้วย
 นิยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
 ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
 ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
 องค์แรก ๆ ของจีน ทั้งแต่สมัยท
 กษัตริย์โคซันเสวยราชย์ โดย
 ราษฎรเช่นผู้เลือก จนถึงปฐม
 กษัตริย์สืบราชวงศ์ คือ กษัตริย์
 ราชวงศ์แฮกษัตริย์ราชวงศ์เซียว
 (ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๕ ปี ถึง
 ก่อนพุทธศักราช ๑๒๕๐ ปี)

๒. ห่องสิน } ราชวงศ์เซียว และราชวงศ์จิว
 (ก่อนพุทธศักราช ๑๒๕๐ ปีถึง
 ๓. เลียดก๊ก } พุทธศักราช ๒๔๗๗)
 ๔. ไชยอัน } ราชวงศ์จัน และราชวงศ์ซัน
 ๕. ไต้ฮัน }
 ๖. ตงฮัน } (พ.ศ. ๒๔๗๘—๓๓๗)
 ๗. สามก๊ก } ราชวงศ์ซันตอนปลาย คือราชวงศ์
 วุยและราชวงศ์จันตอนต้น
 (พ.ศ. ๓๓๗—๔๐๗)
 ๘. ไชยจัน } ราชวงศ์จันราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์-
 ๙. ตงจัน } ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์จิน
 ๑๐. นาซอ } (พ.ศ. ๔๐๘—๑๑๓๒)
 ๑๑. สว้ยถัง } ราชวงศ์ซุย และราชวงศ์ถังตอนต้น
 ๑๒. ชุยถัง } (พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
 ๑๓. เส้าปัก }
 ๑๔. ชยงก๊วย } ราชวงศ์ถัง
 ๑๕. ชเตงซัน }
 ๑๖. ไชฮว } (พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๕๐)
 ๑๗. บูเชกเทียน }

๑๘. หงอโต้ว } ราชวงศ์เหลียง, ราชวงศ์จิ้ง, ราช-
 ๑๙. หงอโต้ว } วงศ์จัน, ราชวงศ์ซัน, ราชวงศ์จิว
 (พ.ศ. ๑๔๕๐-๑๕๐๓)

๑๙. น้าบักซ้อง
 ๒๐. บ้วนฮ่วยเหลา
 ๒๑. โหงวโฮ้วเพงไซ
 ๒๒. โหงวโฮ้วเพงหน้า } ราชวงศ์ซ้อง
 ๒๓. โหงวโฮ้วเพงบัก }
 ๒๔. ซวยงัก } (พ.ศ. ๑๕๐๓-๑๕๑๙)
 ๒๕. ซ้องกิง }
 ๒๖. เปาเลงถุกองอน }

๒๗. งวนเฉียว } ราชวงศ์หงวน
 (พ.ศ. ๑๕๒๐-๑๕๑๑)

๒๘. เม็งเฉียว
 ๒๙. เองเลียดต้วน }
 ๓๐. ซองเตกอวกงหน้า } ราชวงศ์หมิง
 ๓๑. ไตองเผ่า }
 ๓๒. เซียวองเผ่า } (พ.ศ. ๑๕๑๑-๓๑๕๖)
 ๓๓. เนยหน่าออตซอ }

๓๔. เมืองมวตเซงถอ } ราชวงศ์เซ็ง
๓๕. เซงเฉียว } (พ.ศ. ๒๑๘๗-๒๔๕๔)

รวมทั้งสิ้นเป็นหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งถ้าแบ่งตาม

ขนาดหนังสือภาษาไทย ก็อาจจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ เล่ม
ต้นฉบับพิมพ์พงศาวดารจีนตามบัญชีดังกล่าวนี้ ในปัจจุบัน
หาอ่านกันได้ยาก เพราะส่วนใหญ่มีได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่
นอกจากเรื่องต้นฉบับก็น่าสนใจมาก ๆ เท่านั้น การพิมพ์คราว
นี้ก็ต้องยอมรับต้นฉบับจากหลายเจ้าของด้วยกัน ซึ่งครุสภาต้อง
ขอแสดงถึงความขอบคุณท่านเจ้าของ ต้นฉบับทุกท่านไว้ ณ ที่
นี้ ด้วย เพราะความเอื้อเฟื้อของท่านเท่ากับเป็นการช่วยรักษา
วรรณกรรมของชาติไว้คงไว้ส่วนหนึ่ง และการจัดทำพจน
านได้แก่ใจเฉพาะอักษรวิธี. ส่วนถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ ได้คง
ไว้ตามเดิม ซึ่งท่านจะได้ทราบภาษาของคนไทยเรานิยมใช้เมื่อ
ร้อยปีเศษมาแล้วว่าเป็นอย่างไร.

กรมศิลปากร
พิมพ์ที่หอสมุดแห่งชาติ
กรุงเทพฯ
(๑๖๐๘-๒๕๐๘) ๐๖๐๘-๒๕๐๘
อัครราชบัณฑิตยสถาน

สารบาญ

หน้า

เทยกงกน ซอไทไทน เลยมเทมขง ขวนเกยนชย	
คหคคก	๑
เทยกากมอาสาทานกนเทยกวงน	๗
เซยหลมทลขอพระเจ้าชยเอียงคตงชนชกไปเป็น	
ทจรชชาติเยา	๗
ชนชกไปหนเซยหลมจากเมืองเซยงฮาน	๑๒
ชนชกไปคิตานกนเทยกวงน	๓๓
คิตานเซยงกแกแ่ง	๓๖
กลางสนามเซยงกแกแ่ง	๓๗
คานบองใหญคตงเทยกากมเป็นชนชมิออง	๔๓
พิอเสงมาชวยเซยงกแก	๖๗
พระเจ้าชยเอียงคตบหนงคชเซยหลม ไทงูยขุนตง	
ยกกขทพิไปรบเซยงกแก	๗๓
คสขยกทพิไปรบเซยงกแก	๗๗
เซงแบกตง จิบขุทรภรรยาคุสขไป	๘๕

ผวยหยินกั ยกทัพไปรบเชียงกง	๙๖
ข่มขึงไวทกขั	๙๘
พระเจ้าชัยเยงคทำไมตรกยเชียงกง	๑๐๘
เซงชชงเมืองลกเอียง	๑๑๑
คนควงช่วยเกกชน	๑๒๓
เซงชชงเอารปควงช่วยไปถวาย	๑๓๐
มวชกหมงชคคดอง	๑๓๓
เซงควะใช้ช่วยกชทำเสย	๑๓๙
ทลเอียนทำวงจันเอียงเก็ง	๑๔๕
พระเจ้าชัยเยงคเสด็จจะไปชมคอกควงช่วย และ ประทัยทวงจันเอียงเก็ง	๑๕๑
สับแปคชองลกจยชอนตน ยกมาตั้งลกคทางไว	๑๖๒
โอบนเซงโตชกรบพวกอชอง	๑๖๙
ข่มขึงสรคัง	๑๗๕
หลงวนปาชาเมยวชกรบ	๑๗๘
คนควงช่วยคานยหลชชน	๑๘๕

ดูข้างซ้ายหลมคอก	๑๙๑
เทียบก้ามออกจาท้อง	๑๙๙
หลมคอกเป็นไขงยอของเมืองกิมหยง	๒๐๐
ซันซกไปไปตีเมืองซุย	๒๐๑
เขยงฉินตงค้ายกล	๒๓๖
พ่อเลงไปรักษาค้ายตงกิกน	๒๔๑
เคยนหลังสันคค้ายตงกิกน	๒๔๓
เคยนหลังสันทั้นเนยช้อถาย	๒๔๖
ซันซกไปเขาคค้ายตงกิกน	๒๕๓
ถงอชงตงเขยงชวชองเต	๒๖๙
พ่อโงยถุกเกาทันท์	๒๗๐
โลกท้อหงวน	๒๗๒
โอยนชวยกิบเป็นขบถ	๒๗๖
เบ็คประตุค่าน	๒๗๖
หลงวนบ่าปาลูกตัมฉนไปย่นฟ้า	๓๐๑

พงศาวดารจีน

เรื่อง

สัวตง เล่ม ๒

๑ ฝ่ายลเมิ่งแซลเมิ่งฮวย แต่งตัวเป็นคนซอชาน
ถยตระกราเอาประทศซอชานใส่ในตระกร้าไปคอบฮย ทชยฮนถะ
พอเวลายามเค็ยลเมิ่งแซลเมิ่งฮวย ก็รุดประทศโยนลง
มาเสียงคกงสนนคคคคทง คคคคโก๋ ฮวยชหฺล้า ฮวยชบัก
นำเฮียนเผง บักเฮียนเก้า ก็พากันเอาไฟเจตบ้านราชบูร
ใหม่ซนทังสามตำซล ราชบูรกมความตกใจแตกคณวณวาย
คคคคทง คคคคโก๋ ฮวยชหฺล้า ฮวยชบัก นำเฮียนเผง
บักเฮียนเก้า ก็เข้าไล่มาพันราชบูรเจ็ยปลวกล่มตายเป็น
อนมาก แล้วก็หักออกไปทางประทศไซหมง

๑ ฝ่ายเคยงกนชอโค๋ไหนเสียมเหมงฮวนเกยนฮย
สนายกักทกเข้าไปในคก ชนรนนฮวจนคคโคยชนเสียง
ประทศสิญญากบยอกกับเคยงกากิมว่า เราไปเจ็ดแล้วฮวจนคค

ร้องบอกพวกคนไทยในคุกว่า ใครจะไปกับเราก็รีบหนีไป
 คุกแน่ ออกโดยเร็ว พวกนักโทษทั้งปวง ก็พากันหนีไป
 คุกแน่ ออกโดยเร็วอันมาก อีวันตักเทยกากมหัศจรรย์ คุกแน่
 คุกแน่ ก็นำหน้าคนไทยออกจากคุก ก็ไล่มาฟันผู้คุมและ
 คนรักษาคคุกล้มตายลงเป็นอันมาก ออกมาประพบนองทองสคน ก็
 รวมกันเข้าตักเอาดวงขาว และคลังใต้เงินทองกับขาวแล้ว
 ตักออกไปทางประตูไซหมิง

๑ ฝ่ายกรมการเมืองซีหน่าซี จะออกมาช่วยค้ำไฟ
 และรีบตัวคนร้ายก็ประพวงซึ่งมั่งงงให้มาคอยสกัดทางอยู่ ก็
 ออกไปช่วยหาใต้ไม้ ขณะนั้นทางเขยจะเจ้าเมืองเห็นไฟก็คชน
 ในเมืองเสียงผู้คนร้องเอกรกของ ทงเขยจะกคมนตรีนายทหาร
 สลับคนทหารเร็วสามารถจะมาช่วย ค้ำไฟ และช่องกันคก
 ก็ยกมาพบเชิงเขกตงเจยเองเตงไปสกัดทางอยู่ เชงเขกตงเอา
 เกาทนชยงไปถูกหมวกทงเขยจะ ทงเขยจะมีความตกใจเป็นอัน
 มาก หนีถอยหลังเข้าไปในบ้านบัตประคไว้ไม่อาจคุมทหาร
 ออกมาช่วยได้ ขณะนั้นเซ่งวันชอของเซียนไฮสองนาย ก็เอา
 ขวานฟันบ้านประคไซหมิงเขคออกใต้ ซีมั่งงกกับงยเตงกพา
 พวกพนชงและคนไทยเกยทรพยสังของทองเงินครอยครว พา

กันหน่ออกทางประตูไซหมิงไปไคหมต หามใครเป็นอินตรา
 เียบช่วยไม่ ในเมืองชันทาไซ ไฟกักบ้านราษฎรสว่างกลาง
 วนราษฎรแตกคนล้มตายวันวายไปทุกตำบล ชมกงกบพ
 นองทงยวงพากันไปลงค่ายล่องโลกวน ชมกงขอกกบเคยน
 หลงสิ้นว่า บรรดาพนของชองเรามาถึงพร้อมกันหมดแล้ว
 เคยนหลงสิ้น จึงว่าเชอญพนของทงยวงรบไป คอยชย เขาเชยว
 โกซวเถก ขาพเจ้าระวรรองชยข้างหลังเอง เคยนหลงสิ้น
 กรอชยที่ค่ายล่องโลกวนจนสว่าง

๐ ฝ่ายทงเบยะเจ้าเมืองกบกรมการ คุมทหารไล่
 คุกตามพวกชมกงไปถึงค่ายล่องโลกวน พบเคยนหลงสิ้นชย
 ทนน เคยนหลงสิ้นเห็นทงเบยะยกทหารไล่คุกตามมากชย
 มาราลกทเรียนตามยาวตรงเขาไลทชกทหารทงเบยะล้มตาย
 ลงเขนหลายสยคน ทงเบยะให้ทหารล้อมเคยนหลงสิ้นไว้
 เคยนหลงสิ้นกแกวง ลกทเรียนไล่ทชกทหารทงเบยะเขน
 สามารถ ทรทหอกออกรากทลอมกหาได้ไม่

๐ ฝ่ายชมกงพาบรรดาพนของไปลงเขาเชยว โกซว
 แล้วตรวจพนของทงยวงชยพร้อมกันทุกคน แต่เคยนหลง
 สันยงทาเห็นกลบมาไม่ จึงไซให้เซงเบกทงรบไปตาม
 เคยนหลงสิ้นมา เซงเบกทงคานยลชชนมารบไป ครนมาถง

คือไป ใ้หลยภย ชักกเขยงกขไปเขาเซยวโกชวพาพวก
 ไพรพลมาอยทเขาเซยวโกชวทงสน ชมกงจงทอองชนชด
 ไร สำหรัเกลยกลอมคนทงปวงเขามาเป็นทหาร ทเขา
 เซยวโกชวก บรบริดมนคนชงแรงชนทกวณ

๑ นายทงเบยระครนคมททหารกลยไปดงเมืองชทนาช
 เห็นรายภูรลมคายเป็นอนมาก บ้านเรอนลกไฟไหม้จระ
 ประมาณมีโต และทกพงยชเขนไปทบทงเมือง ชนระน
 มคนมาแจ้งว่าครอยศรวัยตรกรรยาของชนชกไ้ กพากน
 ยกหนตามพวกโจรไปหมค ทงเบยระโตความตงนงกตกใจ
 รยมาทบ้านชนชกไ้ เห็นสงของเครองไซสอชยงอชยค
 ทงนน แลวเห็นทงงสอวางอชยบนโตะแผนทง เห็นเป็น
 กรรคายเขยงค้ำสาบานไร มีรายชอพรรคพวกชมกง
 สามสยเกากน อานรายชอลงไปดงทสามมชอชนชกไ้ชอช
 ควย ทงเบยระคอบคลาบควมวิตก ควยเห็นมชอชนชกไ้
 ชยในพวกชมกงทวย ถ้าเอยหลิมจระเอาควมฝคกยเรา
 กิระไ้แกไ้ชวว่าชนชกไ้เขนตนคค จึงไ้ให้พรรคพวกมา
 ปลันแย่งเอาคนโทษทงสองคนไ้ แลวเผบ้านเมืองชทนาช
 แชวงชวตง ชมพณผคนลมคายเลียบเขนอนมาก ทงเบยระ

คิดตงนนแล้ว ทงเบยเรกเก็บเขาหนงสี่และคำสาขานมี
 รายชื่อพรรคพวกชนชกไปนไป ครนไปลงขานกทำหนงสี่
 ขชกเอาบัญญัติ รายชื่อพรรคพวกชนชก ไปสอศของณกให้
 ทหารดอไปเมืองเซบงอาน แล้วทงเบยเรกใหม่หนงสี่ไปลง
 เจ้าเมืองไกลเคยงทกตำบล ให้ชวยจับครอบครัวโจรมชอ
 พวกชมกงชงคยคกกันเผาเมือง ฆ่าฟันคนในเมืองช
 หน่าชมตายแยงชงคนโทษไป คนลือหนงสี่ชกแบกขาย
 กันไปทกตำบล

๑ ฝ่ายชมกงชงคยคกกันเผาเมืองไกลชว เกลขกลชม
 คนเข้ามาเป็นทหารโตประมาณหมนเคย พนงทงปวงกไป
 รบครอบครัวมาพร้อมกันหมน แต่เคยนหลังดินยงหากลยมา
 ไมชมกงเห็นทหารไพร่พลพร้อมแล้ว กยกกองทัพไปตถาน
 กมเคยกวน พาพนงทงปวงกไปหมนเคยดินกองทัพไปไกล
 ดงตถานกมเคยกวนยงทางสำลคให้ตงคายนคังไว ชวกง
 หงนายต่านกมเคยกวนรว่า ชมกงยกกองทัพมา กยค
 ทหารชนรคษาหนาทเซงเทนไวมนค ครนรุงชชชชชชช
 กงกประชมนายทหารทงปวงพร้อมกัน ึงถามว่าผู้โจระอาสว
 ไปตถานกมเคยกวนไคยาง เทยกกกมกเขารชชชชชชช

ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารไปตีกานกิมเตยก้วนให้จงได้ ช่มมกง
 กยยอมให้ไปเทียบกานกิมค่านขลามาทักทหารชนมาชยเข้าไป
 ถึงริมคานกรของท่าชว่นรบ ทหารรักษาหน้าทเชิงเทนกเข้าไป
 ขอกชวงหง ชวงหงจึงถามว่าใครจะอาสาออกไปรบกับข้า-
 ศักใดบ้าง ชวงหงเหมงเข้าไปรับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะออกไป
 รบกับข้าศึกเฮาชยชนะให้จงได้ ชวงหงก็อนุญาตให้ชวงหง-
 เหมงค่านขลามาทหารเข้ประตูคานออกไปแลเห็นเทียบกา-
 กิม ชวงหงเหมงกรองถามว่าทหารโจรคนนชอใด เทยกากม-
 หิวเราะแล้วตอบว่า เจ้าไม่วรหรือตัวเราชอเทียบกามทชาย
 เกลือเถอนปลนเงนหลวงชว่นชวงหง แล้วเทียบกามจึงว่า
 เจ้าทยกมานชอใด ชวงหงเหมงตอบว่าเราชอชวงหงเหมงเป็น
 นายทหารแผ่นดินชย เทยกากมได้ฟังกขบมาราชวานเข้า
 พนชวงหงเหมง ชวงหงเหมงยกอาวุธชนรบ ทานกาลงเทียบกาม
 ไม่ไดกขบมาหน เทยกากมไล่ตามทันเขาชวานพนลกชวงหง-
 เหมงตกม้าตาย แล้วกไล่ฆ่าพนทหารพวกชวงหงเหมงล้มตาย
 เป็นอนมาก ทเหลือตายกหนเขาไปหาชวงหงแจ้งความว่า
 ทหารโจรฆ่าชวงหงตาย ชวงหงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
 ถอนชนมาคุมทหารเข้ประตูคานออกไป เทยกากมเห็น

๘

ล อ ด อ อ อ อ อ อ อ
 ชวงหง คมทหารออกมากขยมาราชวานตรงเขาพนชวงหง-
 หงชอนลงไปสามท ชวงหงยกทวนขนรยเทมกาลลงเหอ
 ตกไซมทว ครนเทยกกมพนชาไปอกทหนงออนกาลลงลง
 มาก ชวงหงยกทวนรยไวเขารยกับเทยกกมไคพกหนง
 เทยกกมเสยทชวงหง ชวงหงชกกระบของสนตถกไหลเทยก
 กกมทหนง เทยกกมขยมาพาทหารหนเขาคาย ชมงกง
 ฉามทหารทงยวงว่า ไตรระชาสาไปคชสีกยชวงหงไค
 บางชกกเขยนทเขาไปคานบรยชาสาจรอกไปรบกับชวงหง
 ชมงกงกขอมให้ชกกเขยนยกออกไปรบ ชกกเขยนทขนมมา
 ถออาวคคมทหารออกไป ครนแลเห็นชวงหง ชกกเขยน
 กขยมาราชาวจเขารยกับชวงหงไคสามเพลง ชกกเขยน
 เสยทชวงหง ชวงหงเอากระบของตถกชกกเขยนทหนง ช
 กกเขยนทขยมาหนเขาคาย เทยกกม ชอไคไคหนกขยมา
 ถนเขารยกับชวงหง ไคพกหนง ทานกากลางชวงหงไมไค
 กขยมาหนเขาคาย ชวชทหนายชยชกกเขารยกับชวงหง
 ไคพกหนง ทานกากลางไมไคกขยมาหนเขาคายในอนน
 ทหารชมงกงออกรบกับชวงหง ดยสยสามนาย สชวงหง
 ไมไคกพาทนหนเขาคายหมต ทามคไคคชชชวงหง

ไต่ไม้ ช่มงก๊กเอาเมียนเจียนย้ายออกไปแขวน ช้วงหง
 เห็นเมียนเจียนย้ายกหวเราะ แล้ววกคิมทหารกลบเข้าคาน
 ช่มงก๊กมีความวิตกกอดยเฮงแยกตงกยงมาไม่ถึง

๑ ฝ่ายเฮยหลิมไปตงเมืองเซียงฮาน ก็เข้าไปเฝ้า
 พระเจ้าชยเอียงกั แล้วทูลขอพระเจ้าชยเอียงกัให้ทรงตั้ง
 ชินชกไ้เป็นทวยซาไทเป้า พระเจ้าชยเอียงกัทรงตั้งให้
 ชินชกไ้เป็นทวยซาไทเป้า แล้วเฮยหลิมทูลลาพระเจ้า
 ชยเอียงกักลับไปทอฮย ึ่งเอาทองคำหนักหกชั่งหุ้มกระบอง
 ทองแดงให้ชินชกไ้ แล้วเฮยหลิมไปหัดช่อมทหารอยก
 สนามทกวน อยมาวนหนงรบหนงสี่ชองทงเบยะเจ้าเมือง
 ไทเฮงไท้แขวงชวตง ฝักฝักออกฮานมีความว่า เมื่อเคอน
 เก้าแรมเก้าค่ำ มีพวกโจรเข้าปล้นคุกเขาไฟเผาบ้านราษฎร
 ใหม่สองหมื่นหลังเคย และฆ่าราษฎรตายหมื่นเคยกับทง
 เจ็บป่วยกวยอกเข็นอันมาก ปล้นเอาเสบียงอาหารและเงิน
 ทองไปเป็นอันมาก พวกโจรฆ่าเมงชว่งกงปลัดเมืองตาย
 โจรพวกนั้นอาศัยอยทบ้านชินชกไ้ ชินชกไ้เป็นพวกของ
 โจรทงนด้วย ไต่ส่งกระตาศรายชอพวกโจรกับคำสาบานนค
 สัญญากันมายงทานด้วย เฮยหลิมไ้เห็นหนงสี่ชองเบยะ

พวกโจรคำสาขานต์ญวนันท์หมายแก่กันแล้ว เอียหลิมมี
 ความตกใจเขินอนมาก ยิ่งหาทันทักประการโคไม่ โล้ชวง
 ึ่งว่าเหตุการณืในเมืองชวตัง ครองน ชินชกโยไ้ใครเห็น
 คยคึกกัณกับพวกโจร ขอท่านเอาตัวชินชกโยไ้ไปฆ่าเสีย
 ึ่งจะควร เอียหลิมได้ฟังตงนนักทวาคโล้ชวงว่า ชินชกโยไ้
 ติมเป็นนายทหารของทงเบียง บัคนเราเอามาเป็นลกเลียง
 ทงเบียงมีความอริญา ครันเกิดเหตุชนในแขวงชวตังกล้วเรา
 จะเอาโทษ ึ่งแกล้งคคชบายเขาชอชินชกโยไ้ไ้ว่าเป็นพวก
 โจร ปรารณนาจะไ้ให้เราเอาโทษกับชินชกโยไ้ เราจะไ้คัน
 ไปหาตัวชินชกโยไ้มาถาม เต็จและจริงก็ระไ้ความ ึ่งไ้
 ไ้เซียงหังเหมงไปตามตัวชินชกโยไ้มา แล้วเอียหลิมก็
 ทวาคไ้โล้ชวงลอบออกไป โล้ชวงมีความแค้นชินชกโยไ้
 เป็นอนันมาก ก็เดินถันหน้าออกไปจากที่

๑ ฝ่ายชินชกโยไ้ไปซ้อมฝีมอกลับมากำล้งกินอาหาร
 ขย่ พอเซียงหังเหมงเข้าไ้ดั่งจึงบอกชินชกโยไ้ว่าชินอนกง
 บัคนเอียหลิมไ้หาตัวท่านเข้าไ้ไ้เคยวัน ชิกชกโยไ้ก็รักแวง
 จะแ่งตัว เซียงหังเหมงจึงว่า ท่านจะไปค้องแ่งตัวไ้
 ะการะถ้ออาวอึงจะคี่ ชินชกโยไ้ก็ไ้หมวกเล็ชเกราะลพาย

เกาทัณฑ์ ถือทวนเห็นบกระบองขึ้นมาจากท่อยไปกับ
 เชียงหงเหมง เดินไปกลางทาง เชียงหงเหมงเดินไปข้าง
 หลังถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า ความตายจะมาดังแล้ว ชนชก-
 โยไต่ย่นตงนน กหยคมาหนหนามาตามเชียงหงเหมงว่า
 เหตุใดท่านจึงพटकน เชียงหงเหมงจึงว่าทหาไซกพต
 กนไม่ เชิญท่านไปทศาลเจาเดท ข้าพเจาจะเลาความให้
 ทานพง ครนถงศาลเจาชนชกโยกลงจากมาพาเชียงหงเหมง
 เขาไปในศาล เชียงหงเหมงจึงว่าครกอนทานใดช่วยชีวิต
 ข้าพเจาไว้ มยญคณกขข้าพเจาเขนอนมาก วนนข้าพเจา
 เตนลยจะมาถงทวทาน ข้าพเจาจะทองเลาความให้ทานรู้
 ทว ควยทงเบยะมีหนงสือมาว่า โจรเป็นพลกพองชองทาน
 เผาแขวงเมืองชวตง ปลนคกมาขนนางและราษฎรกาย
 เขนอนมาก ทงเบยะใดสงขญชชอโจรพลกของทานได้
 สบายนคสญญากน ชอชองทานเขาเป็นพลกรวมคคคควย
 ยคนเอยหลมมีความสงสยทาน จึงไซให้ข้าพเจามาตาม
 ทานไป ข้าพเจาจึงเห็นวาทยะมีมาถงทานเป็นมันคง ทาน
 รงเรงคคทานหนไปเสยคคก่า ชนชกโยไคพงคกนนมีความ
 พกใจสนสคคบนตรลงอย เชียงหงเหมงจึงว่า ทานรงเรงคค

ข่านหนีเสียโดยเร็วเข้าอยู่ไม่ได้ ชินชกไข่โต่สัดแล้วจึงว่า
 เราจะหนีออกจากเมืองเซียงฮานนั้นคงได้ แต่เกรงไปตั้ง
 คำนทองก้วนจะข้ามค่านไปไม่ได้ เซียงหงเหมงจึงว่าตัว
 ข้าพเจ้าครอบครวบตรรพยากไม่ได้อยู่ที่เมืองเซียงฮาน
 ข้าพเจ้าจะหนีไปกับท่านด้วย ด้วยธงอาชญาสัทธิสำหรับเบ็ด
 ค่านอยู่ในมือข้าพเจ้าแล้ว ชินชกไข่โต่ฟังดังนั้นก็มีความ
 ยินดี สองนายก็ชวนมาควบนหนีออกจากเมืองเซียงฮานก็ไป
 ทางค่านทองก้วน

๑ ฝ่ายเฮยหลิมนั่งคอยชินชกไข่อยู่ช้านาน ไม่เห็น
 ชินชกไข่มากมีความเคลือบใจให้ทหารไปคุประมาณครุหนึ่ง
 ก็กลับมาบอกเฮยหลิมว่า มีคนเห็นว่าคุณสองคนควบหนี
 ออกจากประตูคังหมิงเมืองเซียงฮานไปแล้ว เฮยหลิมก็
 ฟังดังนั้นก็ตกใจตะลึงอยู่ โล่ชวงเห็นโต่ทจึงพูดว่าชินชกไข่
 ถ้าไม่คิดร้ายที่หนีจะหนีไป ประการหนึ่งชินชกไข่โต่มัก
 คุยเซียงหงเหมงอยู่ จึงโต่พากันหนีไป เฮยหลิมก็ฟัง
 ก็โกรธสั่งให้ทหารผูกม้ามา เฮยหลิมแต่งตัวใส่เกราะถือ
 กระบอง ชินมาควบตามชินชกไข่ออกจากประตูคังหมิงไป

๐ ฝ่ายซินชกไข้ซิมม้าควยไปโดยเร็วไม่ไคควยมา
 ของเซียงหงเหมงผไทาทาทนมาซินชกไข้ไม่ คองรอกันไป
 จนถงเขาริมคานของกวน พอเซียมหลิมควยมาทั้น แลเห็น
 ซินชกไข้แต่ไกล จึงร้องเรียกควยเสียงอินคัง บุตรเราจง
 หยกค้ายก่อน ซินชกไข้ไคยั้นเสียงคนเรียกก้เหลียวมาก
 เห็นเอียมหลิมตามมามีความตกใจเป็นอันมาก จึงปรักษากย
 เซียงหงเหมงว่า บคนเอียมหลิมไล่ตามเราผ เราทงสองจะ
 คิคปรการไคคิ เซียงหงเหมงจึงว่าให้ทั้นคอยคอสเอียมหลิม
 ไว้ ข้าพเจ้าจะรีบลวงหน้าไปก่อนลวงให้ผรูกษาคานไคค
 คานไว้ เราจะไคหนีไปไคง่ายไม่มีอินตราช เซียงหงเหมง
 ก้รีบซิมม้าไป ซินชกไข้ซิมมารอคอยคอสักกเอียมหลิมช
 พอเอียมหลิมกซิมมาเข้าไปไกลหยกค้ายน้อย ซินชกไข้ยอบ
 ทวลงคานบเอียมหลิมแล้ว ซินชกไข้จึงว่าข้าพเจ้าไล่เสอ
 เกราะชอยู่ หาไคล้งจากหล้งมาคานชไคของตามจรรรมเนียม
 ไม่ ข้าพเจ้าชชชกบเสอเดค เอียมหลิมจึงว่าเทคไคบุตรเรา
 จึงไม่เรียกเราว่าบิดา กลยเรียกเราว่าไคของ น้าศ้จรรย
 ใจน้ก บคนเจ้าจะไปข้างไหน ซินชกไข้จึงคชชกบเอียมหลิมว่า
 ข้าพเจ้าคคคองมารดาของข้าพเจ้าน้ก ข้าพเจ้าจะชอลาทาน

ไปเมืองซวตง เอียหลิมจึงว่าพรุ่งนี้เราก็จะกลับไปเมือง
 ซวตง เราจะไปรับมารดาของเจ้าไปอยู่ด้วยกันกับเจ้า ณ
 เมืองเตงจิ๋ว เจ้าอย่าไปเมืองซวตงเลยจงกลับไปเมือง
 เซียงอานกับบิดาเสียก่อนเถิด ชินชกไปไต่ฟังก็มีความขัด
 เคืองจึงพูดว่า เอียหลิมซึ่งท่านจะเอาตัวเราไปนั้นอย่าหมาย
 เลย หากใดตัวเราไปไม่ เอียหลิมไต่ฟังดังนั้นก็มีความโกรธ
 เยนก่าลง จึงว่าอายุศักรเหตใดมั่งจึงเรียกชอเอียหลิม
 พกท่านนั้นแล้ว เอียหลิมก็ขึ้นมารำกรบของเหล็กยาวเข้าไป
 ต่ชินชกไป ชินชกไปเอาทวนรบไว้ ท่านกำลั้งเอียหลิม
 ไม้ไหว่ชินชกไปก็ควมม้าหนีไป เอียหลิมก็ขี่ม้าไล่ติดตาม
 ชินชกไปไปเกือบจะทัน เอียหลิมจึงร้องเรียกว่าลูกเอีย
 เมอกเราลือเจ้าเล่นตลกจงกลับไปด้วยกันเสียโดยดี เพราะ
 เป็นเวลาพลบค่ำลงเดือนไม้สว่าง เอียหลิมควมม้ากระชั้น
 เข้ามาใกล้ ชินชกไปชักม้าหันหน้ารบแล้วเอาทวนเหน็บ
 หลงมาไว้ ชกกระบของสองมือออกถอร้องว่า เอียหลิมคน
 ฝูเฒ่าเราอยู่ไหน เอียหลิมไต่ยินชินชกไปว่าคิงนั้น เอียหลิม
 จึงว่าอายุศักรมั่งบังอาจพูดหยาบช้าเหลือเกิน ชินชกไปจึง
 ว่า เจ้ารู้จักเราหรือไม่ เอียหลิมจึงว่าทำไมจะไม่รู้จัก

มิ่ง ๆ เป็นลูกชายนายกองนครวัดรายเมืองชวตอง ชินชกไป
 จึงว่าเจ้าจรูญกว่าบิดาเราในเชอผู้โต เขยหลิมจึงตอบว่ามิ่ง
 บิดกว่าบิดาของมิ่งเป็นนายกองนครวัดรายเมืองชวตอง ชินชกไป
 จึงว่าอย่าละเมอพูดไปเลย บิดาเราเป็นทหารของพระเจ้า
 ค้นอ่าวจเป็นทสอชไตเจียงกนชอชนอ เจ้าโตฆ่าบิดาตาย
 เจ้ากับเราเป็นคพยายาทกนทเวายอมเรียกเจ้าว่าขตานน เรา
 ระวังรักษาของทจระตคศิวัระของเจ้าแก่แก่นแทนบิดา ขคนก
 หลาสมความคึกไม่ ชีวิตของเจ้าจรูญโตรอดอยู่ครั้งหนึ่ง
 เขยหลิมโตพงคังนนโกรชเป็นกำลังร่นหนวคช แล้วว่าทวิ
 กนเปรยบเหมอนเตยงลกลเลอแฉวระเซไว้ แล้วกขบมาเขา
 ไปเอากระบของยาวคชชินชกไป ชินชกไปยกกระบของสองมือ
 ขนรวีไว้ เขยหลิมคชาชอนลงไปแยกคชชินชกไปรวีไว้ได้
 ร่นแขนชินชกไปเมอขล้าทานกำลังไม่ไหว ชินชกไปขยมา
 หนเขยหลิมไป เขยหลิมกขบมาไล่ตามร่อว่ามิ่งระหนักไป
 ข้างไหน ขณะนั้นพอเป็นเวลาสองยามเคย บุตรเคยง
 เขยหลิมลืบสองคน ก็คุมทหารรุกคบเพลิงตามเขยหลิม
 มาทัน

๑๖ ฝ่ายจีนซกโชเห็นเอี้ยหลิมไปถึงสะพานแห่งหนึ่ง
 ขอบ่าเลงเกีย ซินซกโชเห็นสะพานนั้นไม่สู้ใหญ่กว้างนักเป็น
 ทศยภมพอจะทอดสัโต กขยมาชนไปบนสะพานคอยค้อสเอี้ย-
 หลิมอยู่ พอเอี้ยหลิมมาถงริมสะพานหากันเห็นซินซกโชไม่
 ซินซกโชขึ้นเกาตณขยงไปถกหมวกเอี้ยหลิม ทะลกลอกลง
 ไปถกผมขาด เอี้ยหลิมตกใจนชะงักมาอยู่หากลาจะชนไป
 บนสะพานไม่ ซินซกโชจึงพทกขเอี้ยหลิมว่า เวลานัก
 เข็นเวลาพลย ค้าอยู่ แล้วเราอยู่บน สะพาน แลลงไปเห็นตัว
 เจ้าถนต เจ้าอยู่ข้างล่างแลหาเห็นตัวเราไม่ ถ้าเจ้าไม่กลว
 กไทรบชนมาบนสะพานเกิด เอี้ยหลิมจึงร้อง ทวาด
 ว่าชายโงวมึงกล้าตกกลงมาจากสะพานเกิด ซินซกโช
 กขเอี้ยหลิมกต่างท่าทายกันอยู่ พอบขตรเลียงเอี้ยหลิม
 สยสองคนมาถงจึงวากขเอี้ยหลิมว่าเหตุ ไทขคางังไม่ชนไป
 บนสะพาน เอี้ยหลิมจึงว่าชายโงวมินคอยสกกค้อยบนน
 เราข้ามไป ไม่ได้ โล้ฮวงจึง ว่าการเท่า้นหาเป็น ไรไม่
 ขาพเจ้าระถออวอ สันแอบยชนไปบน สะพานข้างซ้ายมือ
 ใต้สเทलय ถออวอ สันยชนไปบน สะพานข้างขวามือ
 สกทกลงซินซกโชไว้ ให้ยคาคุมททารชนไปข้างหน้า

สะพาน ก็อาจจะจับตัวชินชกไข่ได้ พวกคนนั้นแล้วสองนาย
ก็พากันถืออาวุธสั้นเข้าไปอยู่บนถนนสะพานชินชกไข่ได้ยืน
เสียงคนบนสะพานชนมาทั้งสองข้าง ชินชกไข่ก็ชนเกาทัณฑ์
ยิงไปถูกแขนไหล่ช่วงศอกน่าลงไป หันกลับมายิงข้างขวา ถูก
สีเหลี่ยมพลัดตกน่าลงไป เสียงไล่ช่วงสีเหลี่ยมร้อง
อยู่ในน้ำ เอ๊ยหลิมกับลูกเสียงและทหารทั้งปวงก็ขยิบ
ขยิบไม่กล้าจะขึ้นไปบนสะพาน แล้วเอ๊ยหลิมก็ให้ทหารวิ่ง
ไล่ช่วงสีเหลี่ยมชนมาบนฝั่งแล้ว เอ๊ยหลิมจึงพูดกับทหาร
ทั้งปวงว่าเราคอยอยู่ให้สว่างเสียก่อน ชินชกไข่ก็คงจะไม่
หันพันด้านทองกวนไข่ได้ ว่าแล้วเอ๊ยหลิมกับทหารทั้งปวง
ก็รออยู่ ชินชกไข่ก็เอาเกาทัณฑ์ยิง ยิงไปที่หนึ่งถูกทหาร
เอ๊ยหลิมตายคนหนึ่ง ประมาณครึ่งหนึ่งยิงลงมาอีกที่หนึ่ง
ถูกทหารเอ๊ยหลิมตายอีกคนหนึ่ง เอ๊ยหลิมเห็นชินชกไข่ยิง
เกาทัณฑ์ลงมาดังนั้น ก็คิดว่าลูกเกาทัณฑ์ของชินชกไข่
จะหมดแล้วจึงสั่งให้ทหารระดมยิง ชินชกไข่ ชินชกไข่
อยู่บนสะพานเห็นทหารเดินมากก็เข้าใจว่า ทหารเอ๊ยหลิม
คงเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงเป็นแน่ชินชกไข่จึงลงจากม้าควง
กระบี่ของสองมือ ยืนกนหนำใจไว้มิให้ต้องลูกเกาทัณฑ์ใด

ทหารเอี้ยหลิมมรดมยิงเกาทัณฑ์ขึ้นไปเป็นอันมาก ชนชกโย
 ยของปักไวไคมีไต่ถกตัวและมาได้ จนตกเกาทัณฑ์ทหารของ
 เอี้ยหลิมหมดไม่เห็นยิงขึ้นมาอีก ชนชกโยก็เก็บตกเกาทัณฑ์
 ของทหารเอี้ยหลิมไต่หลายคอก ก็กลับขึ้นมายืนอยู่อย่าง
 เค็ม เอี้ยหลิมคิดว่าชนชกโยหนีไปแล้ว จึงคุมทหารชน
 ไปบนสะพาน ชนบันไดไปไต่สองชั้น ไต่ขึ้นเสียงเกาทัณฑ์
 ชนชกโยยิงลงมาถูกทหารเอี้ยหลิมตายเจ็ดคน เอี้ยหลิม
 ก็คุมทหารถอยหลังลงมาจากสะพาน ถอยห่างออกไป
 ประมาณสามเส้น

๑ ฝ่ายชนชกโยอยู่บนสะพานเห็นเวลาจวนจะสว่าง
 ประมาณเวลาค็ดเห็นว่ เชียงหงเหมงคงจะไปตั้งด่าน
 ทองก้วนแล้ว ครั้นจะหนีไปเล่าก็กลัว เอี้ยหลิมจะไล่
 ตักตามไป จึงคิดอธิบายแก่เอาต กพรวนที่ผูกคอมาออกแขวน
 ไว้ที่ลกกรงสะพาน ประหนึ่งว่าคงชนชกโยยังอยู่ ชนชกโย
 แขนว ลกพรวนไว้แล้วก็คอยขับ มาลง จาก สะพาน ไต่แล้ว
 ก็ช่วยมาหนีไปด่านทองก้วน

๑ ฝ่ายเชียงหงเหมง ไปตั้งด่านทองก้วนก็เข้าไปตี
 กลองทหร่านาง ชนชกโย ชนชกโยขึ้นเสียงกลองก็พา
 ทหารทงป่วงออกมา เชียงหงเหมงจึงเอาธงอาชญาลทงสั่งให้

งยบ้นทง แล้วเซียงหง เหมงพทว่าเล้าไคของทรายว่าพวก
 โจรเผาเมืองซวตง เล้าไคของสงให้บครเตยงทตยสามชอ
 ชนชกไยเซินกอนหน้าลวงไปก่อน ให้ท่านเตรียมเสียบง
 อาหารไว้ให้พร้อม ท่านจงเร่งเบ็คประกต่านให้บครทตยสาม
 ของเล้าไคของออกไคโดยเร็ว ขาพเจามัธระราชการรอนจะ
 วยไปลยความรายพวกโจร ขอให้ท่านเบ็คต่านให้ขาพเจ้า
 ออกไปก่อนงยบ้นทงเอาองอาชัญญาสิทตมาตคเห็นว เป็นชอง
 เล้าไคของ เอยหลมทามักความสงสัยไม่ จึงสงให้ทหารเบ็ค
 ประกต่านให้เซียงหง เหมงออกไค แล้วงยบ้นทงจคไคเระและ
 สิวาเสียบงอาหารไปคอยทำชนชกไยก็มาลง ค่านทองกวน
 งยบ้นทงก็พาทหารออกทอนรยค่านบ้ชนชกไย ชนชกไย
 กรยค่านบงงยบ้นทง งยบ้นทงจงพทว่าขาพเจ้าชองงยบ้นทง
 เป็นนายค่านทองกวน พาทหารออกมารยบท่านชนชกไย
 จึงถามงยบ้นทงว่า ท่านเบ็คประกต่านแล้วหรือชองงยบ้นทง
 จงว่าขาพเจ้าไคเบ็คประกต่านไวแล้ว แล้วจึงถามชนชกไย
 ว่าเหตุไคท่านจึงมาคณเคยงทามทหารทง ยวง มาคยไม่
 ชนชกไยจึงว่าบคาเรามักาทนตสง มาเป็นการรอนมาเรา
 สเทาเรวรยเตนไปก่อนกอนทพใหญ่ กอนทพใหญ่อยู่

ข้างหลัง ulyun tung จึงถามว่าม้าของท่านเหตุใดจึงไม่ได้
 ลูกพรวน ชินชกไป จึงตอบว่าด้วยเป็นการรอนข้าพเจ้า
 ulyun tung ไปหาโคที่นั่น ผลกลับมาไม่ ulyun tung จึงว่าม้าไม่แขวนลูกพรวน
 ก็ห้ามอำนาจไม่ ข้าพเจ้ามี ลูกพรวนทอง ผลค่อม้าอยู่
 ล้ารับหนึ่งจะให้ท่าน ชินชกไป จึงตอบว่าซึ่งท่านจะให้
 ลูกพรวนทองกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีความขอยใจท่าน
 เป็นอันมาก ulyun tung ก็แก้ลูกพรวนที่ผลค่อม้าของ ulyun tung
 ให้ทหารผลค่อม้าของชินชกไป แล้ว ulyun tung ก็เชิญชิน-
 ชกไปว่าเชิญท่านไปกินโต๊ะเสปสุรา เสียอย่างเล็กน้อยแล้ว
 จึงค่อยไป ชินชกไป จึงตอบว่าข้าพเจ้าขอยใจท่านแล้ว
 แต่ข้าพเจ้ามีธรรรอนอยู่ จะรับไป ขอแค่ของแห่งเป็นเสปยง
 กรังไปกินตามทางบ้างเล็กน้อยก็แล้ว ulyun tung จึงสั่งให้
 คนใช้ไปเอาขนมเครื่องแห่ง มาให้ชินชกไปสอง ถาด
 ชินชกไปกินบ้าง ย้อนให้บ้างน้าง เหลือนอกนั้นได้ห่อผ้า
 สะพายไป แล้วชินชกไปบอก ulyun tung ว่าท่านคอยรับบิคา
 เราเถิด เรามีธรรจะลาท่านไปก่อนแล้ว ชินชก ไปก็ลา
 ulyun tung ด้วยม้าออกจากประตูด้านทองถ้วนไป
 ๐ ฝ่ายเฉยหลิมคอยอยู่ครู่หนึ่ง ก็ให้ทหารไปคัท
 สะพานทหารกลับมาบอกเฉยหลิมว่า ไคยั้นเสปยง

ลูกพรวนมาขึ้นชกไปขงคงอยุ่ เหตุนี้เพราะลูกทรงสะพาน
 ถกลมพคไทวกระเทอนลงลกพรวนขงคงอยุ่เสมอ ทหาร
 เอยหลิมไปคอบคเป็นหลายครงกขงไคยั้นเสยงลกพรวนคิง
 อยุ่เสมอจวนสว่างจึงว่าชนชกไปหนีไปแล้วเอยหลิมมีความ
 ขัดเคองเป็นอนมาก ก็คุมทหารรีบคคตามไปน โกลดงคาน
 ทองก้วน ญยขึ้นทงกพิพาทหารออกมารีบเอยหลิม เอยหลิม
 จึงถามงยขึ้นทงว่าเห็นอ้ายโจรมาทงนบ้างหรือไม่งยขึ้น
 ทงจึงว่าโจรขบฉเอาเมืองชวคทงหรือข้าพเจ้าไม่เห็น เห็น
 ยครทสี่บสามขงท่านชอชนชกไปจะไปจับพวกโจร ออกไป
 นอกคานแล้ว เอยหลิมไคฟงคงนนกรองทวาคว่าค
 ชนชกไปเป็นโจร ไปทงไหนเด่งยขึ้นทงไคฟงกคอบว่า
 ยครทสี่บสามขงท่านออกไปนอกคานทองก้วนแล้ว เอย
 หลิมไคฟงคงนนมีความโกรธงยขึ้นทงเป็นอนมาก ค่ำว่า
 งยขึ้นทงทวคคำหยาบช่าทง ๆ เหตุไคเจ้าจึงขงอาปปลอย
 อ้ายโจรหนีไปไค จึงส่งให้ทหารจับคองยขึ้นทงไปฆ่าเสย
 ทหารกเขามคองยขึ้นทงไว้ งยขึ้นทงจึงรองว่าเมอแตกนม
 นายทหารขงท่าน ถอขงอาชญาสทขงท่านมา ให้ข้าพเจ้า
 เป็ดคาน ให้ ยครทสี่บสามขงท่านไปจับโจรคคคกันเผ

เมืองซวตง เอชหลิมไคฟังกงนั้นจึงว่าเราทาไคไคผู้ใดถือ
 อิงอาชญาสิทธิ์มาไม่ งามันทงจึงสั่งฉงอาชญาสิทธิ์ให้เอช-
 หลิม เอชหลิมเอ้าองมาต กเห็นว่า เป็นองของตัวแนกนงอน
 อย่ไล่ชวงจึงว่าวิคาไคมีอยฉงอาชญาสิทธิ์ไว้กับเซียงหงเหมง
 นน เซียงหงเหมงจึงไคเอฉงอาชญาสิทธิ์อนน มาลวงให้
 งามันทงเข้ตประค่านออกไปไคแล้ว บัดนั้นชนชกไยก็
 หนีไปแลวบคางจะฆางงามันทงเสียนนหามีประโยชน์ตั้งไคไม่
 ขอให้อีกาสั่งให้งามันทงไปตามจับตัวชินชกไยให้จงไค
 เอชหลิมไคฟังก็สั่งทหารให้แกมคิงงามันทงออก สั่งให้
 งามันทงไปตามจับชินชกไยให้จงไค เราจึงจะยกโทษให้
 ถ้าไม่ไคตัวชินชกไยมา เราจะทำโทษให้สิ้นชีวิต งามันทง
 ลูกชนค่านบ เอชหลิมแล้วแต่ งตัวไล่ เกราะชนมาถองจาว
 ควบออกจากค่านทองกัวนไล่ติดตามชินชกไยไป งามันทง
 ชับมาไปพักหนงจันกว่า ชินชกไยคิงจะหนีลคไปทางน้อย
 เช่นนั้นงามันทงก็ชักม้าลงทางน้อยรีบไล่ติดตามไป ๗
 ๑ ฝ่ายชินชกไยออกจากค่านทองกัวนไปไคพัก
 หนง กัทนเซียงหงเหมง เซียงหงเหมงจึงถามชินชกไย
 ว่าก่านจะไปทางไหน ชินชกไยว่าจะไปทางข้างขวาตรงไป

เมืองซัวตงรีบไปพึ่งชาวพม่าของเรา แล้วชนซุกโขงตาม
 เชียงหงใหม่จึงว่า ทิวของท่านจะไปทางไหนเล่า เชียง-
 หงใหม่จึงว่าข้าพเจ้าจะไปหาน้ำข้าพเจ้าชื่อเม่ง ไชกอง อยู่
 เมืองซาจิ๋วชนซุกโขงจึงว่าต่อไปภายหน้าข้าพเจ้ากับท่านก็
 คงจะพบกันนอกชนซุกโขงจึงบอกเชียงหงใหม่ให้เดินไปทาง
 ใหญ่ ตักไข่เมืองซาจิ๋วแล้วข้าพเจ้าจะไปทางน้อย สองนาย
 ก็ค้ำขันปลาแยกทางกันไป ชนซุกโขงขึ้นมาเดินไปรำลัดลง
 บุญคุณเชียงหงใหม่เป็นอันมาก พอไต่ยอดเขามา
 ตามมาข้างหลัง เหลียวกลับไปแลเห็นขุมบนทงขึ้นมาไล่คก-
 ตามมาขุมบนทงร้องครวญครางว่าอายใจ เองจึงเอาลูกพรวนกับ
 เสี่ยงกรังมาใช้เรา ว่าแล้วก็ขึ้นมายกง้าวชนพม่าชนซุกโข
 มัดด้วยกระบอก ขุมบนทงพันตัวง้าวออกทหนึ่ง ชนซุกโข
 รมัดด้วยกระบอก ขุมบนทงก็เอาง้าวพันซ้อนลงไปอีกสามก
 ชนซุกโขมัดทากำลังขุมบนทงไม่ไหวก็ขึ้นมาหนีไป ขุมบนทง
 จึงร้องว่าเจ้าจะหนีไปไหน ขุมมาไล่ตามชนซุกโขไป ชน-
 ซุกโขสู้พลางหนีพลางไปจนถึงแม่น้ำของโหล่สันกำลัง จวน
 ตัวเขาควายข้างหลังขุมบนทงก็ไล่คกตามมา ข้างหน้าก็มี

แม่นากนอนอยู่ ขณะนั้นเห็นมีคนขึ้นมาจากเรือเล็กริมแม่น้ำ
สองคน ร้องเรียกว่าพจนชกโช้เซญูมาลงเรือเล็ก ด้วย
ชมมั่งกงให้ข้าพเจ้ามาคอยขอยืนชานานแล้ว ชนชกโช้ก็มี
ความยินดีเขินอายมากลงจากมา รุ่งมาลงไปเรือสวน-
เกยบนอัยกบเลยมเหมง ก็พากันแจวเรือข้ามแม่น้ำไป ชนชก-
โช้จึงถามสวนเกยบนอัยกบเลยมเหมงว่า มารดาและครอบครัว
เราไปอยู่ที่ไหน สวนเกยบนอัยกบเลยมเหมงจึงบอกว่า มารดา
และครอบครัวของท่านอยู่ที่ค้าย หน้าคานกิมเตยก้วนแล้ว
ชนชกโช้ได้ฟังดังนั้นก็ขอยกความวิตก

๐ ฝ่ายยังยบนทงกถึงเรือลำหนึ่ง ของราษฎรจอดอยู่
ริมถนน กลางเรือแจวไล่ติดตามชนชกโช้ไป เรือชนชกโช้ถึง
ฝั่งชนชกโช้สวนเกยบนอัยกบเลยมเหมง ก็พากันขึ้นฝั่งแล้วสวน
กนชนมารยบนทงยบนทงไป แต่เลยมเหมงกับสวนเกยบนอัยก
พากันควมม้าไปก่อนชนชกโช้โดยเร็ว ชนชกโช้จึงร้องถาม
สองนายว่าจะรีบไปข้างไหน สองนายก็หาตอบประการใดไม่
รีบควมม้าไปโดยเร็วด้วยว่าชมมั่งกงสั่งมาให้คอยรับชนชกโช้
ข้ามฟากเท่านั้น หาใดสั่งใหม่มาสู้รบกับยลโตไม่ ให้เร่ง

กตัญญูไปโดยเร็ว มีคำกลางว่าเหตุไฉนมงกัจจิมให้ ชวน-
 เกยนชย เลียมเหมงช่วยชินชกไ้รบกกับงยยันทง เหตุด้วย
 ชมกัจจิมให้ชินชกไ้รบกกับเชยหลิม สามคองรบกกับ
 งยยันทงให้ครบเจ็ดคองแต่ผเคียว ซอเสียงชินชกไ้จะไ้
 ปรากฏไปทวทงแผ่นดิน ชมกัจจิมให้ทหารทงสองช่วย

สู้รบ

๐ ฝ่ายงยยันทงข้ามฟากมาลงฝั่งแล้ว รุงมาชนจาก
 เรือรบควยไล่ติดตามชินชกไ้ไป พอตชนชินชกไ้ ชินชกไ้
 กชขมมากลบมารบกกับงยยันทงไ้คพกหนง ทานกาลังไมไ้ค
 ขบมาหนไปงยยันทงกชขมมาไล่ติดตามไป พอลงชอกเขา
 แหนงหนง เคียนหลังสันถอกชกทเรยนขนมาสกคทางขย
 ร้องบอกชินชกไ้ว่าให้รยหนไปโดยเร็วอย่าให้มีความวิตก
 เลย ชินชกไ้มีความยินดีชกฝารออยู่ พองยยันทงขบมา
 มาลง เคียนหลังสันถอกชขมาราลกทเรยนเขารบกกับงยยันทง
 ไ้คพกหนง เคียนหลังสันทานกาลังไมไ้ค กควยมาหน
 เข้าชอกเขาไป งยยันทงไล่ตามเคียนหลังสันไปไกลระพัน
 เคียนหลังสันเห็นระเสียดจึงทอาชยาร้องชนว่า พวกเราท

ชู่มออยู่ให้เร้งออกมาช่วยกัน งามยั้งทงไคยีนคังนนักตกใจ
 กตลยมาออกจากซอกเข้าไป ทาอาวไลคักตามเคยนหลังสัน
 ไปไคไไม ครันซิบมากลยออกมาเห็นซันชกโยย่นมารออยู่
 งามยั้งทงกชยมาเขาไประรบกยชันชกโย ชันชกโยชอมมาหน
 งามยั้งทง งามยั้งทงกควมมาไลคักตามไป ชันชกโยหนีไปถง
 สระพานคีลาแห่งหนงกชยมาขามไป พอถงกลางสระพานมาท
 ชันชกโยชันนเทาพลาต กพลคักสระพานคีลาถงไป ชันชก-
 โยกยมาคกถงไปอยู่ในคลอง ชณะนพะงามยั้งทงตามมา
 ทนชยมาขามสระพานไป เเงอวชนระพนชันชกโย

๑ ฝ่ายเฮงเบ็กคิงชงชวมงกให้มาคชยอยู่ ครัน

เห็นตงนจริงรองไปว่า ท่านไมกถวเกาทณทเราหรือ
 เราเรยงให้ถกมือช่ายเจ้า เฮงเบ็กคิงกชงเกาทณทไปถก
 มือช่ายงามยั้งทง งามยั้งทง ถกเกาทณทกชงงกชย เฮงเบ็กคิง
 เขาถกเกาทณทพาศายไว้ แลวรองวาครงนเราเรยงให้
 ถกมือชวาชองเจ้าถก เฮงเบ็กคิงกปลอยถกเกาทณทไปถก
 หนง ถกเกาทณทถกมือชวาชองงามยั้งทง เฮงเบ็กคิงร้งรอง
 พคไปว่า ถ้าเจ้าไม่หนกถยไปครวณเราเรยงให้ถกหัวอก
 ชองเจ้า งามยั้งทงไคยีนคังนนักตกใจชยมาหน ยอนกถย

มาข้ามสะพานลูกเกาตณทกขยงชกตคคอง ยขนทงทงตองชาง
 กตวอยมากลยไป เสงเบ็กทงกตงไปพอยชนชกโยชนมายน
 ทลึงไคแล้ว กก็กลยลงไปจงมาชนมา ชนชกไปจงถาม
 เสงยีกทงวอ เหตุไคนองจงมาชยทน เสงเบ็กทงกเงา
 ความให้ชนชกไปจงวอ ชมงกงให้องมาคอบรบพอยทน
 พกทนยงหาทนชากคำไม่ เกยนทลึงสันมาตงกเข้าไปหา
 ชนชกไปค่านชกนแล้ว กปรบทกชให้จงวอ เดมชมงกง
 ส้งบรรดาพนองทงปวง ให้ไปรบครอบครวี่มารวมกนให้
 พรอนกเงาเชยวโกชวทงสัน ครนนองไปตงบ้านเทินเงยบ
 ลึงค นองไคสยชวชานไคความวอ เงาเมืองโลจิวมาชย
 ครอบครวี่ของนองไปเสยทงสัน แล้วชงชนจยทวนองอิก
 นองนคความเสยใจแทบระฆ่ากวทายเสยเอง นองจงไค
 กลยมาทางนเทินง ยขนทงไลพมา นองจงไคชอกชวยพทน
 ทวทก แล้วนองไคความจากพวกเคินทางชอกวอครอบครวี่
 ของนองเงาเมืองโลจิวจยไปไคฆ่าเสยหมคแล้ว เกยรบ
 เอาทรพยี่ส้งชองไปหมคนองกลยไปจงถามชมงกงทวอ
 ครอบครวี่ของพนองทงปวงเหตุไคจงชวยมาไคหมค ครอบ

ครัวของน้องเหตไคจึงไม่ช่วยปล่อยให้ชาวเขนแตกฆ่าเสีย
หมด ถ้าน้องไปพบชัมมกงจะต้องวิวาทกันเป็นแน่ ชินชุกไต้
ไคฟังดังนั้นก็พุดอ้อนวอนห้ามปรามเอาไว้โดยนัยหลังสัน
เขนอันมาก หวังจะมีให้ชคเคื่องกบชัมมกงชุน ชินชุกไต้
ก็ชวนเซ่งเป็กตงเคียนหลังสัน ตรงไปค่ายชัมมกงซึ่งตั้งอยู่
ณ ค่ายกิมเตยก้วน

๑ ฝ่ายชัมมกงอยู่ที่ค่าย ณ ค่ายกิมเตยก้วน ออกว่า
ราชการ ณ ค่ายจึงเรียกบรรดาพี่น้องเข้ามาพุดว่า ในเวลา
พรุ่งนี้จะมีชายคนหนึ่งจะมาฆ่าเรา ให้พี่น้องทั้งปวงคอย
ช่วยกันระวังห้ามปรามไว้ให้จงได้ เราจะคอยพุดข่าวแจ้ง
เกลี้ยกล่อมให้หายชคเคื่องเรา เทยกากิมจึงพุดชุนว่า
น้องอยู่ที่ไหน ใครจะกล้ามาทำร้ายพี่ได้ ขวานของข้าพเจ้าไม่
มีสนมเลยพงลยใหม่ ๆ พยายามความวิตกไปเลย จงวางใจ
เสียเถิดพุดกันเท่านั้นแล้ว พี่น้องทั้งปวงก็คายนลาไปที่อยู่
ครันรุ่งขึ้นเช้ามี คนเขามาบอกชัมมกงว่า ชินชุกไต้เซ่งเป็ก-
ตงเคียนหลังสันมาถึงแล้ว ชัมมกงก็ให้เสณีสามนายเข้ามา
ในค่าย พอสามนายเขามาถึง ชัมมกงก็ลุกจากเก้าอี้ชอก
ไปต้อนรับสามนาย ขณะนั้นเคียนหลังสันเห็นชัมมกงกม

ความซัดเคืองเขื่อนอนมาก ร้องทวาคช่มงกควยเสียงอนคัง
แล้วชกมคอกกระเขาไปทารายช่มงก พนองทงปวงกพา
กนเขากนทงตามปรามเคียนหลังสันไว เทยกากมจึงร้อง
ทวาคว่า เหตุไคพเคียนหลังสันจึงมาทำการทงน เคียน
หลังสันจึงพุกว่า ช่มงกไปพาครอบครวของพนองทงปวง
มาโคหมคหาเขื่อนอนทรายไม่ แต่ครอบครวของพอยท
เมืองโลจิวิหาไปช่วยไม่ จนชวลเคียนเทกเจ้าเมืองจับมา
เสียงทงหมตรบเขาทรพยสังของไปทงสัน ช่มงกโคพิง
คิงนนจึงวานองคค้อย่างนทาตกไม้ เคิมเมอียงไม้โค
เผาเมืองชวตงนน พจบยามคกรวาคครอบครวของนชองระ
เขื่อนอนทราย พจงโคพคกบพนองทงปวงว่าวยรรทาพนอง
ทงปวงกยงฮาดยกรครอบครวยครภรรยาอยทงนน กลวระ
ไมมีความกรกช่วยพนอง ๓ จึงพคกบพว่า บครภรรยาทรพย
สังของลงจะเสียงไปนน กคิงจะหาโค แต่พนองนนหาไม้โค
จึงโคตคกลางคคการใหญ่กนชนเขาเผาเมืองชวตงเกิดความชน
พคโคพคไว้แต่ก่อนแล้ววานองระมาโทษเขาพอย่างไรโค
ชณะนกาลงจะคคการใหญ่กนอยู่ ชนองระมาคคทำการ

ตั้งหน้าทวารไม้ เคียงหลัง สิ้นไค่พังตง นนกกคชน ไค่
 สันความโกรธชิงมังกง ลง จึงทงมตเสียดกเข้าลงค่านบ
 ขอโทษทวแกชมังกง ชมังกงกประสงค์ของ เคียงหลัง สิ้นให้
 ลกชนแลวเทียบากมอวจนตคกวงเขาไปกชคเคียงหลัง สิ้น
 แลวกรอชิงให้ว่า เหตุชงเกิดชนครงนท เพราะชวบนอง
 สองคนจึงไค่เสียดครอชวของฟไป นองระลกลถณคณพหา
 ทเป็รียบมไค่ ขอพจงตโทษให้ชวพเจ้าทงสองคนนถต
 เคียงหลัง สิ้นจววนองทงสองพคตงนนไม่ถก ครอชว
 ของพทเป็นอนครายไปนน ทเพราะกรรมชองพและครอชว
 ของพเอง จึงเบนไปตงนพไม่ถอ โทษกชนองทงสองชก
 บรรดาพนองทงปวงกเขามาปราศรัยไค่ถามความสชทกช
 ของชนชกโช้ เคียงหลัง สิ้น เซงเบ็กตง แลว พอไค่เวลา
 ท่างคนกต่างกลบไปทอย ชนชกโช้ไปทามารคทหลังคาย
 ถงกคกเข้าลงค่านบมารค แลวชนชกโช้กรอชิงให้ ชว

๑ ฝ่ายนางเตงลี กังแต่ชนชกโช้ไปอยู่กบเอยหลิม
 กไม่มีความสชชวเลย ครนเห็นชนชกโช้มาค่านบตงนน
 นางจึงพทว่าในเวลาวันทาการแซ่ชชองเรานน เราเห็นคน
 หน้าตาหน้ากถวเหมอนกบพวกโโรมาทชานเป็นอนนมาก เรา

จึงถามเจ้า เจ้าสี่ยอกก็ยमारताว่า คนทั้งนั้นเป็นเศรษฐี
 บาง เช่น กอหยันบาง ชว้จายบาง เป็นนายทหารบาง มารดา
 จึงใดเธอเจ้า บิดคนพวกของเจ้าทั้งนั้นพากันเป็นโจร คค
 การใหญ่ชนิดงเพยงน ข้อหนึ่งเอยหลมเกนคัพยาบาทของ
 บคาเจ้า เหตุใดจึงไปยอมเป็นบุตรของอายุศิศรเจ้า แล้ว
 นางเลงสักทาชนชกโยควยคาคหายาชาว่า เจ้ายังมีหนามา
 หามารดาอกเจ้า ชนชกโยคคกเขาลงค่านขนงอยู่หาได้
 คอขประการใดไม่ ชนอานกไปบอกพนองทงปวงว่า มารดา
 ชนชกโยคมีความชคเคองชนชกโยคาคว่าเป็นอันมาก บค
 ชนชกโยคยังหมอยนงอยู่ จึงบอกให้ชมงก เคยนหลังสัน
 เข้าไปช่วยห้ามปรามมารดาชนชกโยคเคย เคยนหลังสัน
 ชมงก ก็พาเทยกากมไปหามารดาชนชกโยค ชมงกจึง
 ลังเคยนหลังสันกบเทยกากมว่า นองทงสองไปลงมารดา
 ชนชกโยคแล้วงหมอยนงอยู่ แล้วพจรพคกขมารดาชน-
 ชกโยคเอง แล้วกพากันเข้าไปทมารดาชนชกโยค เคยน-
 หลังสันกบเทยกากม ก็คกเขาลงค่านขมารดาชนชกโย
 มารดาชนชกโยคบอกเคยนหลังสันกบเทยกากม ให้ลกขน
 เคยนหลังสันกบเทยกากมกทาลกขนไม่ แล้วพูคว่าข้าพเจ้า

ทั้งสองมาขอโทษชินชกโช้ย ท่านหาย โกรธชินชกโช้ยแล้ว
 ข้าพเจ้าทั้งสองจึงจะลักชน มารดาชินชกโช้ยจึงว่า เชิญท่าน
 ทั้งสองจงลักชนเถิด ข้าพเจ้าจะพดให้ท่านฟัง แล้วนาง
 เลงสจึงเรียกให้ชินชกโช้ยกับเคยนหลงสินเทยกากิมให้
 ลักชน ทั้งสามคนเมื่อได้พมมารดาอนุญาตแล้วลักชน
 นางเลงสจึงพดกับเคยนหลงสินเทยกากิมซมมกงว่า สาม
 เราเข็บหลมกฆ่าตาย ทั้งแต่ชายชินชกโช้ยได้สามชวย เรา
 ได้ท่านบารุงเลงชินชกโช้ยมาจนเทยใหญ่ อายุดงเพียงน
 แล้ว กห้ามสขยัญญาแก่แดนแทนบิดาไม่ มาคคการใหญ่
 ขนครงน จนไม่มีขานเมืองแห่งใดเป็นทอาศัยใด ทัวเรา
 จึงได้มีความวิตกเป็นอนมก ซมมกงจึงพดว่าข้าพเจ้า
 นองทั้งปวง จะช่วยกันกับชินชกโช้ยที่คานกิมเตยกวนให้
 จึงได้จะได้เป็นทพทอาศัยต่อไป มารดาชินชกโช้ยจึงว่า เมื่อ
 เดือนก่อนน เราได้ขยว่าพวกท่านเขาคคานกิมเตยกวน
 รยกันวนเคยวพวกท่านแพเขามาลงยสขสามคน จนขานน
 กไม่กล้าออกไปรยอกเหตุใดท่านจึงพดว่าจะคคานกิมเตยกวน
 ได้ง่าย ๆ ชินชกโช้ยจึงพดกับมารดาว่า วันนข้าพเจ้าจะไปค

ท่านกิมเตยก้วนให้รังใต้ ให้มารคามทออยู่ เป็นสขมารคา
 อย่าวัดกลเลข มารคาชั้นชกไปจึงว่าวนน ถ้าเจ้าคตทาน
 กิมเตยก้วนไม่ได้ เจ้าอย่ากลับมาคหน้า มารคาอีก เลข
 ชั้นชกไปก็ยพนองทั้งสามคน ถักานยลมารคาชั้นชกไป
 ออกไปข้างนอกจกโต๊ะและสำรามาเลี้ยงถนนที่สำราญแล้ว
 ชั้นชกไปแต่งตัวชนมาถอทวนเห็นขกระของคุมทหารออกไป
 รองทาชวนรบทหน้าคานกิมเตยก้วน ขณะนททหารทกรษา
 หนาทเซ่งเทิน เขาไปยออกกยชวงหงว่า นายทหารพวกโจร
 มาทาชวนรบ ชวงหงไทพงคองนกกแต่งตัวใส่เกราะชนมา
 ถอทวนคุมทหารเบคประตคานออกไป แลเห็นชั้นชกไปใส่
 หมวกททาแหงของกตกใจ คิดว่าพวกโจรคองคองนกกเป็น
 ของชนแล้ว จึงรองถามว่านายทหารโจรคนนชชโต ชั้นชกไป
 จึงรองตอบว่าเจ้าอย่าถามเลข เราชชชกไปอยู่เมือง
 ชหนาส ชวงหงไทพงคองนกชชมาราทวนเขารบกยชน
 ชกไป ชั้นชกไปก็ชชมมาตรงเข้าเอาทวนแทงชวงหง
 สองนายสู้รบกันไต่สามสิบเพลงทแพชชนะกันไม่ ชั้นชกไป
 เห็นระเขาชชชนะชวงหงไม่ได้ ก็ทำอบายชกมาหน
 ชวงหงไป ชวงหงก็ชชมมาไล่ติดตามชั้นชกไปไป

ชนชกไปถือทวนมือหนึ่ง ถอดกระบองมือหนึ่งคอยระวังทวงทอย
 พอสว่างหง ไลกระสุนเข้ามาเอาทวนแทงชนชกไปชนชกไป
 เอาทวนยึดทวนกลับมาเอากระบองตี ชวงหง ถูกศีรษะแตก
 ตกมาตาย พวกทหารชนชกไปเห็นโคที่ กปากัน ไห่ร้องไล่
 ฆ่าพันทหารชวงหงล้มตายแตกตันทนไป ชนชกไปยกคิม
 ทหารเข้าคหูกเอาคานกิมเตยก้วนไค่ ช่มงกงก็ยกกองทัพ
 เข้าไปตั้งขยู่ในคานกิมเตยก้วน พกทหารอยู่ไค่สามวัน
 ให้ลววิวินิจฉัยย่นหคิมทหารพอสมควรอยู่รักษาคานกิมเตย
 ก้วนไว้ ช่มงกงยกกองทัพพาพนองทงป่วงไปค้คานเซย
 กงแก๊ ครนไกลระถงดานเซยกงแก๊คตงคายมันลง

๑ ฝ่ายผู้รักษาคานเซยกงแก๊ ชอบเขซาเข้าไค่ซาว่า
 พวกโจรคตเมืองชวตง ยกมาคคานกิมเตยก้วนไค่ คค
 เห็นว่าพวกโจรยกมาจะคคคานเราอก จึงให้ทหารรักษาคาน
 ไว้มันคง

๑ ฝ่ายช่มงกงตงคายมันลงแลลว จึงตามพนอง
 ทงป่วงว่า ผู้คโจรรับอาสาไปคคคานเซยกงแก๊ไค่ขาง
 เทยคากมคคชกรรับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะชอรับอาสาไปคคคาน

เชยกงแจเอง ชิมงกขอมให้เทยกากิมไป เทยกากิม
 กคานขลามมาแตงทวใส่เกราะชนมาถอชวาน คมทหารยก
 ไปตงหนาคานเชยกงแจให้ทหารรชองทาชวนรบ ทหารรักษา
 หนาทเซงเทน กเขาไปยอกกนเขซาเขานายคานทุกประการ
 เขซาเขาให้เขงฝนองช่ายคมทหารยกออกไปรบกับทหาร
 พวกรโจร เขงกคานขลามมาแตงทวใส่เกราะชนมาถองาว
 คมทหารเขยปรตค่านออกไป เห็นเทยกากิมจึงร้องถาม
 เทยกากิมว่า ทหารโจรคนนชอใดไม่กลัวความตายหรือ
 จึงกลามารบกับเรา เทยกากิมจึงร้องตอบว่าเราชอเทยกากิม
 เขนคนช่ายเกล็ดเดือนปลนเงินหลวงเผาเมืองชวทง แล้ว
 จึงถามเขงว่าเจ้าคมทหารออกมานนชอใด เขงจึงตอบว่า
 เราชอเขงเขนองเขซาเขา เทยกากิมกขมมาราชวาน
 เขาไปพนเขง เขงยกงาวชวนรบ เทยกากิมพนช่าอกกทหนง
 ถกงาวเขงช่าตไปเขนสองท่อน พนช่าตงไปอกกทหนง
 ถกศรชระเขงผ่าออกไปเขนสองชกตกม้ตาย ทหารเขง
 เห็นนายตาย กพากนหนกตยเขาด่านหมต ไปแจ้งความ
 กนเขซาเขานายคานทุกประการ เขซาเขาไตพงคัง
 นนกกกใจ ส่งให้เขงจวนองทสามออกไปรบกับทหารโจร

เขาชวนหลานขลามาทองตัวถนัดอาวอชขึ้นมา คมททวารเขต
 ประตูก้านออกไป ขณะนั้นชงมึงกวางพอนองตง ปวงคมททวาร
 ออกมายืนคอยหน้าค้าย ชอจิวนองชายเข้เข้าเข้เห็นเทย-
 กากมกชขมารอาวอชเข้ามาจรรขกยเทยกากม เทยกากม
 เขาชวานพันลงไปเข้ชอจิรวรขาทันไม่ถูกศัรชระแตกคกมาตาย
 ชยกยท ทหารเข้ชอจกพากนแตกหนกลยเข้ค่าน ไปแจ้ง
 ความกยเข้เข้าเข้ชานายค่านทกประการ เข้เข้าเข้ไคพง
 ตงนนักถอนใจใหญ่พทว่า พระเจ้าแผ่นดินทาคงอยใน
 ยศฉรรมไม่ จึงไคเกกโจรฝรายชกชมชนลงเพียงน เบ
 ช้เข้าเป่าจึงเรียกทหารเข้มาส่งว่า ไคตระเตรยมเกยทรพย
 ดึงชอง พาครบครวชองเราออกไปคอยอยู่หลังเมอง ถ้า
 เห็นเราออกไปรบเขาชยชนะไม่ไค ก็ให้พาครบครวชตร
 ภรรยาชองเราหนีไป เข้เข้าเป่ากแตงทวชนมาดองาวเข้ค
 ค่านออกไป เห็นเทยกากมจึงร้องทวาคว่า โจรคนไหนชอ
 เทยกากมทเผาเมองชวคอง เทยกากมจึงร้องตอบว่าควเราน
 แทลระชชเทยกากม เจ้าจะมาชมิชวานชองเราคทรอวาม
 รลชาคืออย่างไไร เทยกากมพทเต้านนแลวคชขมาวิาชวาน
 เข้ไปพันเข้เข้าเข้ เข้เข้าเข้ชกวางวชนรบทานก่าลึงเทยกากม

ไม่โตกขบมาหนีไป เทยกากมกขบมาไล่ตามเข้เข้าเข้าไป
 ช่มงกเงเห็นตงนนกพาพของทงปวง ไล่ตคตามเข้เข้าเข้าไป
 เบ้เข้าเข้ากพาครอขรวทหนออกจกคานเข้กเงไป ช่มงกเง
 กตมาลอเรียกให้เทยกากมกลบมา เทยกากมไคยนเส้ยง
 มาลอแลวชักมาเขากองทพใหญ่ ช่มงกเงกพาพของทงปวง
 คมททหาวเข้าไปกงอยในคานเข้กเงจกตรวจเส้ยงอาหาร
 กมบรขรณจกเกลบกลอมราชฎรทแทกกัน ไทกลบเข้มา
 อยขงบ้านเรอนอย่างเคมตามถมถาเนาแลว ช่มงกเงจก
 ไค้และสรามาเส้ยงพนองทงปวงเขนทลขาย ชดะนนไคยน
 เส้ยงแผนคินตงกกกของทวนไหว คนทงปวงกพาพนตก
 ตระลจอย มททหาวเข้มาบอกวาทกกลางสนามหนาทประสม
 ออกไปตรงน แผนคินแยกออกไปเขนชอง ช่มงกเงชวณ
 พนองทงปวงพาพนไปต แลเห็นทชองแผนคินแยกเขนควน
 กลมขนมมา พนองทงปวงชวณกนมองคทปากชอง กไมจ
 วาจะตนลกเกาไรมควมสงสยอย เทยกากมจกพทว
 ไค้คินตรงน เห็นจะเขนเมองนรก ช่มงกเงเขาไค้กบสนช
 ผกเส้อกทยอนดงไป พอสายเข้อกทยอนดงพนคินข้างลาง
 เทยกากมจกตามช่มงกเงวาทานทำอะไรอย่างน ช่มงกเงจก

ว่าถ้าเอาไปก็ขยสนขยห้อยลงไป ถาสักตัวทอนนทหายไปก็คง
 เชนถายกษถาสักตัวของขย ก็คงจะเขนถาเทพารักษพกคนใด
 ประมาณครุหนึ่ง กชกเชอกทผลสควขนมมา ไปก็ขยสนข
 กตายเพราะทหนาวไม่ได้ เทยกากมจึงว่าเขนจะเขนเมอง
 นรกรจึงหนาวเขนอนมาก พวกเราเร่งถอยออกโดยเร็ว
 เด็ด บคเคยวระตกลงไปหนาวตายหมด ชมมกงจึงว่าน
 เชนถาเทพารักษเขนแนแล้ว จะตองให้พนองเราลงไปค
 สักคนหนึ่งจะใครแนว่าเขนอย่างไร เทยกากมจึงว่าเชญ
 ทานลงไปเองเดดจึงจะควร ถาตัวของซาพเจาแล้วถงจะเอา
 เงินทองมาจาง ไทลงไปสักสทากระบงกไม่เขาแล้ว ชมมกง
 จึงว่าอย่าอย่างนนเลย เราจะเขนเขนผลลากสามสยเจคคน
 เขนผลลากทไม่ตองจะลงไป ผลลากทจะตองลงไปโยหนึ่ง
 รวมกันเขนสามสยแปคโย ถาพนองคนใดจับถูกผลลากทตอง
 ลงไป จึงให้สนนลงไปค พนองทงปวงจะเขนประการโต
 พนองทงนงกเขนควบ ชมมกงก็เขนเขนผลลากสามสยแปคโย
 เสรีจแล้ว ๆ ใส่ลงในถวย แล้วมอกกขบรรดาพนองทงปวง
 ให้จับผลลาก พนองกพากนจับผลลาก ก็ห้ามผู้ใครยดก
 ทจะตองลงไปไม่ แต่เทยกากมผู้เคยวณนจับโยคผลลาก

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ทระของลงไปในถานน ชมมกงจิงว่าตรงนองระของ
 ลงไปจะว่าประการใด เทียบกามจิงว่านองไม่รัก
 หนังสือ พนของจะแกลงทำประการใดก็ไม่แจ้ง ข้าพเจ้า
 ยังคิดใจสงสัยอยู่ ชมมกงจิงว่านองจงกลดากเด็ดไม้ทอง
 ลงไปก็มีหนังสือสองตัว ทตของลงไปกลดากก็มีหนังสือตัว
 เดียวจะเถียงอย่างไรได้ เทียบกามกเกดลดากของตัวไปเที่ยว
 เทียบกับหนังสือทงน กเห็นว่ามีตัวเดียวจริง ก็เสียใจผิดเมื่อ
 อวจนตกมาพบความแกลงนองจริง ๆ เดิมของเขนคนตกพน
 อยก ๆ แลว ฟไปชวนของมาเป็นเพื่อนไปเที่ยวปลนเงินหลวง
 เผาเมืองชวง ขคนระของลงไปนในรทหนาวเห็นจะไม่รอด
 กลยคนขนมาได้แลว ท่านกับเราเขนพนองกน ขอฝาก
 มารคาของนองไว ไทพชวยขอปลดมกควบ ว่าแลวกรของไท
 สระกสระอนเขนอนมาก อวจนตกจิงว่านองพตอะไรอย่างน
 ลงไปเด็ดหามอนตรายไม่ เทียบกามจิงว่าจะเขนอนตราย
 หรือไม่เขนอนตรายก็ ตของลงไปเขนฝอยในรทหนาว
 เขนเน ชมมกงจิงให้เขาเชอกผกเขงมีสายเชอกผกลกพรวน
 สำหรับกระตกให้คนขางบน จะโคชกขนมา ครนเสรงแลว
 ก็เรียกเทียบกามให้ ลงไปในเขง บอกว่าถานของเห็นเท

อย่างไรก็ให้กระตักเชือกถลกพรวนตงจึงจะชักขึ้นมาเทียบากม
 จึงว่าถึงจะตายก็ตามเถิด ต้องเอาชวานลำหรมมือ
 ไปด้วย ถ้าพบยักษหรือยมบาลจะไล่สัสดักพทหนึ่งไม่ให้
 ยักษและยมบาลจับกันง่าย ๆ ว่าตงนั้นแล้ว ก็ถอชวาน
 เข้าไปนั่งลงในเชิง ช่มมกรให้ทหารหย่อนเชิงลงไปลึกใต้
 หกเส้นถึงพนกลางเทียบากมถอชวานคลานออกจากเชิงในใ
 ดินมีตงก็ เทียบากมเห็นข้างหนามไคมจตุสว่างอยู่ ค่หนึ่ง
 เทียบากมกกว่าตงนย่นตายกษหรือยมบาลเป็นแน ชนตงทว
 ถลกชันชนหมคเหงอไซมเกลือกเสื่อ แล้วนกวาดงตายเขนก
 ลองพนตสกก ก็แข่งใจถอชวานเค้นตรงเข้าไปพันพอพพัน
 ลงไปเสียงตงกกกอง ประตูเข็คออกข้างในแสงสว่างตง
 กลางวน เทียบากมรองว่าชอชกนจริง ๆ ถอชวานเค้นเข้าไป
 ข้างใน เห็นมีแม่น้ำสระพานศิลาขามแม่น้ำแห่งหนึ่ง เทย-
 กากมก็เค้นข้ามสระพานไป เห็นมีแท่นศิลาอยู่สามแท่นหา
 เห็นมีคนไม่เงยขงต เทียบากมเค้นเข้าไปเห็นแท่นกลางมี
 หมวกทองคำชอชง เทยสนกวน กยเสื่อมกรเหลอง
 เขมชคประคยทยกภยรองเทาค่หนึ่ง เทียบากมเห็นตงน

ก็นึกความประหลาดใจถึงคตหมวกของตัวออกทั้งเสีย เขา
 หมวกทองกับเสื้อมังกร เข็มขัดหยก ใสกับทองเท้านนควย
 แลวแลเห็นอัยโหยหนงเขตคตมหยกกอนหนงหนงสือฉยยหนงอัย
 ในอัย คทหนงสือหารจกไม่เพราะเทยกากมีอันหนงสือไม่เป็น
 ก้เกยอัยใส่หนงสือกัยหยกใส่กระเป๋าสื่อไว้ กลยเคินออก
 มาลงหน้าสะพานศิลาเห็นนานนโสมลคมังกรอัย ในตาเป็นอัน
 มากกำลังคอัยเหลอขไปข้างซ้ายเห็นนาเป็นคณนมีมังกรเขยว
 ควหนงเหาะชนข้างบน เหลอขมาข้างขวาเห็นมมังกรหนา
 เป็นสักรมยอกบนชนไปรบกับมังกรควเขยวๆ นนเป็นชาคของ
 หลสับน มังกรหนาเป็นสักรเป็นชาคของชยเขยงคเทยกากมี
 แลชนไปก็หารว่าสัควอะไรรบกับมังกรไม่ จึงคควาเราลมิไป
 หาโตเอาเกาทณจมาไม่ ถ้าเอาเกาทณจมาควยระลของขงค
 สักทหนง กำลังแหงนคอัยนากทวมเทาทะยกากมีชนมาเทย-
 กากมีรองว่าไม่โตการแลว กิ่งหนออกไปนอกประตูๆ กิ่งข
 เสียอย่างเคิม เทยกากมีก็เคินมานังลง ในแข่งกระตก
 ลกพรวนทหารกชกแข่งชนมาพอนออกจกปากช่อง แผ่นคิน
 แยกกคณชคกนเขาคณทอัยอย่างเคิม เทยกากมีจึงว่าบุญทวิ

ของเรานักหนาถ้าเข้าไปสักครึ่งหนึ่งเราก็คงฝังตายอยู่ในนั้น
 ของเรานั่นพองท้องป่องเห็นเทยกากมีใส่เสื้อหมวกฉกประหลาด
 งามตามเทยกากมี เทยกากมีก็เล่าความให้ฟังตั้งแต่ต้นจนปลาย
 ทุกประการ แล้วเทยกากมีสั่งขอให้ชัมมวงง ชัมมวงงรับ
 มาเย็บออก หยิบหนังสือในนั้นออกอ่านครั้นมีความว่าเทยกากมี
 จะเข็นทนต์ชัมของใครก็ตามข้ จะใครก็ตามทวารไปค้ำบ้านเมืองของ
 แผ่นดินชัม ชัมมวงงอ่านหนังสือตลอดแล้วก็นั่งอยู่ พนอง
 ทงป่องจึงถามว่าหนังสือคือไปบอกกันว่าประการใด ชัมมวงง
 จึงบอกว่าเป็นหนังสือจากใจของเทพยดาจะบอกนั้นไม่ได้
 ภายหลังจึงจะรู้ จึงพดกบพนองทงป่องว่า จำจะยกเทยกาก
 กมีขึ้นเข็นใหญ่ เทยกากมีใครฟังคังนนักหัวเราะ จึงว่าท่าน
 ทงป่องยกเราเข็นช่องเตล็ดมควรรนิก พนองทงป่องบรรดาที่อยู่
 พร้อมกัน ลางคนก็เห็นด้วยลางคนก็ไม่เห็นใจ ชัมมวงง
 อักษรนั้นใส่กระ้างแล้วพนองเหล่านักนั่งอยู่ แต่เทยกากมี
 นั้นพดว่าเมื่อลงไปในด้านนั้นแสนทระลำบาก ข้มีว่าจะไม่ไ
 รอดตลอดกลบขนมมา พชัมมวงงต้องให้เขาเข็นใหญ่จึงจะคว
 ร ชัมมวงงจึงว่ายกเทยกากมีว่าคงทวาทานจะเข็นใหญ่ พนองทงป่อง
 ก็คังหาพร้อมใจกันไม่ เขาก็ไม่ยอมและก็ไม่แย่งทงของท่าน

บคนข้าพเจ้าจะเอาของแม่ทัพลงวางไว้ ฟันของทองปวงเข้าไป
 คุกเข้าค้ำนของทีละคน ถ้าใครค้ำนของแม่ทัพให้องนตงชน
 ใด จะตงไฟพนองคนนั้นจนเป็นใหญ่พนองทองปวงได้ขึ้น
 ชมมกงพตคตงนนักเห็นคทพรอมกัน ชมมกงกเอาของแม่ทัพลง
 วางไว้ ฟันของทองปวงก็เข้าไปคุกเข้าค้ำนของทีละคนจนหมก
 อกก็หาตงชน ใดไม่ เทยกากมีเข้าไปคุกเข้าค้ำนของ
 ร้องเรียกให้องตงชนรังกตงชนใดคังใจ เทยกากมีหวเราะ
 คังโฮกๆแล้วพทว่า เมอกเราพคทริงหรือไม่จริง ว่าเราคัง
 จะใดเขนช้องเตใดเขนแน ชมมกงกก็คทแรงทขานเขเข้าเข้า
 ชนเขนวงครนลงวงนุกขคตง ให้เทยกากมีชนเขนสนชมมของ
 ครตงเมองเขยงแก ฟันของทองปวงก็เขามาค้ำนขตาม
 ธรรมเนยมี เทยกากมีจึงว่าบรรดาฟันของทองปวงเราจจะเรียก
 อย่างไรค ชมมกงจขบอว่าถ้าใดใดแกกว่าทากก็ให้ทานเรียก
 ว่าอองเขย ถ้าใดใดอองกว่าก็ให้เรียกอองค ชนชกไปจิงว่า
 ขอให้ทานคังพนองทองปวงเขนชนางมีค้ำนเขนจจจะชชข
 เทยกากมีจึงว่าเราเขยนทงสอไม่เขนจจตงแกงกนอย่างไร
 ราวก็ไม่ร ชนชกไปหวเราะแล้วจขมมเทยกากมีให้เขยน
 ทงสอคังให้ชมมกงเขนทเขงเสยผายช้าย จขเขงเขนทเขง-

เสียด้ายขวา แล้วชนชกไข้วางมือเทียบากมเสียด เทย-
 กากมจึงว่าอ่าววางเสียดแล้ว ข้าพเจ้าทำไม่ถกออกแล้วอองเสียด
 ชมังกงช่วยทาบฉฐี ชมังกงไต่ฟังกหวเราะแล้วรยมือเทียบ-
 กากมเช่นตั้งให้ชนชกไข้วางมือไข้วางมือไข้วางมือไข้วางมือ
 บัญชาทหารทองป่อง บรรดาพี่น้องทั้งหลายนอกนกกตงให้
 เป็นที่เรียงกันทุกคนบรรดาพี่น้องทองป่องไต่ รยตำแหน่งทแล
 ถกคึกเขกคานบพรอมกัน เทยกากมก็รคไต่และสุรามาลียง
 ถาลงกินไต่เสปสรากนอยมาใช้เขามาบอกว่า ทงเขย
 เจ้าเมืองไทเซงไทยกกองทัพมาประมาณสี่หมื่นตั้งอยู่นอก
 ประดตงหมง เขยงชอตนายกานลิมทงกวัน คมททกร
 สยหมนมาตั้งค่ายอยู่ทางประดตงหมง ชนยนตนายกานชงล-
 กวันคมททกรหาหมนตั้งค่ายทางประดตงหมง เขยหลมยก
 กองทัพมาล้อมนกยบตรเลียงสยสองคน ยกมาทางเมือง
 อกรอยลกระดังเทยกากมไต่ฟงคังนกกตงใจเป็นอนมากจน
 ปากสน ถามว่ากองทัพเขยหลมมาถงหรือยัง แล้วเทย-
 กากมจึงว่าขานเมืองเทนระยบเขยเสียดหมด เราจะเป็นท
 ชองเทไปไม่ไต่อกแล้ว จึงพดกยพี่น้องทองป่องว่า ต่างคนก็
 ต้องแยกย้ายพาถิ่นหนีไปเถิด เราจะต้องเสียดทหนีไปเหมือนถน

ชมมกงจึงว่าท่านอย่ามีความตกใจไปเลย กองทัพเขยหลม
 ยังกมาไม่ถึงคอก ข้าพเจ้าจะเชิญท่านออกไปเกลี้ยกล่อม
 ให้เซียงซอถอยทัพไป กองทัพชั้นบนลี้ลาเห็นเซียงซอ
 ถอยทัพไปก็จะเลิกกองทัพไปเอง กองทัพทั้งเขยระกองเคียว
 นนท่านอย่าวิตกไปเลย ถ้ากองทัพเขยหลมมาถึงข้าพเจ้าจะ
 ก็คอยายทให้แตกไปจงใจ พศกนคองนนแลวเทียบากมก
 หวเวาระเสียงคองกาทใหญ่สนความวิตก แต่งตัวใส่เกราะ
 ชนมาถอชวาน พาชมมกงและพี่น้องทั้งปวง คมทหารออกไป
 ทางประตูหน้าหมง เซียงซออุรวาทเทียบากมกกองทัพออกมา
 เซียงซอถูกถอชวานชนมา คมทหารสยหมนออกมาจากค่าย
 และกองทัพเซียงซอถอยชนบนลีสองกองน ทไปคเมือง
 ถ้าเอียงปลอຍให้หิงชอนเคียวทนไปไคมีความผลคอย ครงรวา
 เทียบากมกยพวกพนของคองทวชนทเมืองเซียงแก ึ่งยกกองทัพ
 มาทเอาเองหาไคมรบส่งมาจากเมืองเซียงอานไม้ นายทหาร
 ทงสองปรารณจาจะหาความชอยจยกมาทเมืองเซียงแก
 แด เซียงซอ ถคน นมทวนและเสอเกราะหมวกมาทชเชน
 ของวิเศษครนเซียงซอเห็นเทียบากมยกมา เซียงซอ
 กอชมาไปหน้าทหาร เทียบากมจึงถามว่าคนไหนชอเซียงซอ

เซียงซอดจึงร้องทวาทว่า ทวเราณแหละซอเซียงซอด
 เทยกากิมจึงว่าเราคบท่านก็ไม่มีขอพยายามทนเลย เทยกาคิม
 ท่านจึงยกทัพมาฉงน เซียงซอดจึงร้องทวาทว่า ข้าเไร
 มิ่งเผาเมืองซางตง แล้วมาค้ำท่านเซียงกั้งไ้ไกลเขตแดนของก
 ทำไมเกรจะไม่ยกกองทัพมาช่วยปราบพวกมิ่งเสีย เทยกากิม
 ไ้ฟังดังนั้นก็ทวเราณว่าท่านรหนึ่งไม่รู้อะไร ด้วยคนซอ
 เอียงค้ำมาบิดาและวงศ์ญาติของทวเไรเสีย ซึ่งเอาราชาสมยค้ำ
 ตงข้อยในยติธรรมไม่ คนมีสติปัญญาและเฉลียวฉลาดก้ำ
 ตงทวเไรเป็นใหญ่ชนตงสี่ทิศ ท่านทำไมจึงไม่หนีรอนมาหา
 สังกทเอ็ง ควรท่านจะเข้ามาสวามิภักค้ำกับเราเราเไรจะไ้ค้ำ
 แดงให้ท่านมียศศักดิ์ใหญ่ ชนกว่านเราไม่รู้ว่าท่านจะคิดเห็น
 ประการไ้ใด เซียงซอดไ้ฟังดังนั้นก็โกรธยกทวเไรขึ้นแถง
 เทยกากิม ชนซอกโยชอมาเไรทวเไรถนเข้าเเไรรัชชามงก
 กถวเซียงซอดจะซัดผมมาชองลยบ่าให้รองชนช่มงก
 สังกทหารทงปวงเขาชอสมรรมชเซียงซอด เซียงซอดหาม
 เวลาที่จะซัดผมมา ให้รองชนไ้ไ้ไม่ ด้วยทหารเทยกากิม
 เข้ารุมรบชอชอข้าง เซียงซอดทวเไรว่าตงแต่เร

เป็นทหารทำสงครามมา ก็ไม่เห็นเหมือนรบกันครึ่ง
 เลบ ชนรณชฌมกงร้องเรียกให้ทหารทั้งปวงลงจากมาโดย
 เรวดอมเซียงซอดไว ชฌมกงจึงร้องบอกเซียงซอดว่า
 เรากลัวมาวเคษของท่านจะร้องชน เราจึงให้ทหารทั้งปวง
 ลงเสยจากมา ซึ่งท่านยกกองทัพมาครึ่งเห็นจะผลไปเสย
 แล้ว คิวไม้มีรบสังท่านยกมาเอง ความผิดก็จะมีในตัว
 ท่าน ๆ บังไม่รู้สึกตัวของท่านอีกหรือ เซียงซอดจึงว่าเรา
 ยกกองทัพมาปราบโจรจะมีความผิดด้วยเหตุใด ชฌมกงจึง
 ตามเซียงซอดว่าท่านรักษาคานเซียงกั้นหรือ ๆ รักษา
 คานลิมทองกวน เซียงซอดจึงตอบว่าท่านไม่หรือว่าเรา
 รักษาคานลิมทองกวน ชฌมกงหัวเราะแล้วจึงว่าถ้าท่าน
 รักษาคานลิมทองกวนก็ของมีความผิด เซียงซอดไคฟง
 ติงนจึงว่าเราจะมีความผิดด้วยเหตุใด ชฌมกงจึงตอบว่าท่าน
 ยกทัพมานับรบสังของพระเจ้าแผ่นดินหรือ ๆ ถอรบสังของ
 เอยหลิม เซียงซอดจึงตอบว่าพวกท่านพากันเช่นโจรค
 ท่านเซียงกั้นเราจึงยกกองทัพมาปราบพวกท่านเสย หาก
 ติงรอมรบสังให้มาปราบปรามพวกท่านไม่ ชฌมกงจึงว่า
 ท่านลิมเสยแล้วหรือครึ่งกอนฮันคิมไซไปทีเมืองต้าเอียงให้

ท่านลี้กัทางไว้ ไม่ให้หองฮันเที่ยวหนีไปไหน หองฮันเที่ยว
หนีไปทางหน้าทของท่านไค ท่านมีความผิดเกือบจะเสีย
ชีวิตเสียครึ่งหนึ่ง แน่กว่าครั้นนั้นฮันคิมไซแม่ทัพเขนคน
ใจของท่านจึงรอดไปครึ่งหนึ่ง ครั้นถ้าท่านทเมืองเซียงกระแจะ
ไคก็กระตือรือร้น ถ้าไม่ไคก็กระหมไทยหมกเขนสองครึ่งเขน
ใจเขยหลิมทาคเหมือนฮันคิมไซไม่ก็จะฆ่าท่านเสีย ขอทรง
ท่านรักษาค่านลิ้มทองก้วนอยู่ไม่มีรับสั่งให้ยกกองทัพไปเที่ยว
ปราบโจรผู้ร้ายบ้านเมืองไค ทำไมท่านทั้งค่านลิ้มทอง
ก้วนทลาคัญเสียขคนไรผู้ร้ายก็มาก มีผู้ทงทวเขนใหญ่เขน
ทงลี้กัถารว่าท่านทั้งค่านลิ้มทองก้วนเสีย ก็ระพากนยก
กองทัพไปซึ่งเอาค่านลิ้มทองก้วนเสีย ท่านก็ระมความผิด
เขนขอใหญ่ถึงสนชวต ออกประการหนึ่งพวกข้าพเจ้าเผาเมือง
ชวตงเสียหนีมาขอขทน ชอบแต่ทงเขยระยกกองทัพมารบกับ
ข้าพเจ้าจึงจะรอด ซึ่งท่านกบขณนลยกกองทัพมารบกับข้าพ
เจ้านนหากควรไม เชียงซ้อตไคฟงคณนล้นหน้าผกปรกท
สัดตลงจึงว่าข้าพเจ้าครั้นคคผกไปเสียแล้ว ซึ่งท่านไคซึ่งแจะ
ให้ข้าพเจ้าฟงคณน ข้าพเจ้ามีความชอบใจท่านเขนอนมาก
พทเท้านนแล้วเชียงซ้อตถูกค่านขลาชิมงกงลอบทพกลบเขา

ช่วยตั้ง เล่ม ๒ กาญจนบุรี

๘๖/ ๔๕

ค้าย ช่มมกงกพาทหารทงช่วงกลยเขาเมือง ครนคาลง
เซียงชอลักไปหาชนบนลพทราชแวงให้ชนบนลพงตามคำ
ช่มมกงวาชชนบนลกเห็นชอยทวย นายคานทงลองกพากน
ยกกองทัพกลยไปคานเสี้ยแต่ในเวลากลางคินน ทร

๑ ฝ่ายช่มมกงวาชชนบนลเซียงชอลถอยกองทัพไป
แล้ว ช่มมกงก จกทหารรักษาหนาทเซ่งเทินไว้เป็นสามารถ

๑ ฝ่ายเฮยหลิมยกกองทัพมาถงเมงเซียงแกก
ตั้งคายนลงตรงช้รวทไซหมง ทงเบยะเจ้าเมืองกเขาไป
หาเฮยหลิมในค้าย ครนถงทงเบยะกตกเขาลงคานชเฮย-
หลิม เฮยหลิมทวาควาทวเจ้าเป็นถงเจ้าเมืองแขวงชวทงเรา
มอยโจรไว้สองคนกยเจ้า ควหรือเจ้าละเลยหาระไวระวังไม่
ให้พวกโจรพาคันปล้นคกและเผาเมองแขวงชวทงฆ่าคนเสี้ย
เขื่อนอนมาก พากนหนีไปมีใจกำเรียวเราร้อยว่ามีพวกโจรช้อย
สามสี่เจ็ดคน เจ้ายกกองทัพมาถงลยหมน เทตโคนทง
จับพวกโจรไม่ได้ ไม่กิดอ่านคิตตามจับควมาฆ่าพนเสี้ย
ให้หมก เจ้าเลนเลอช้อยให้โจรมีกาลงตั้งเขื่อนกชนได้
เจ้าระมหนามาหาเรากระไรได้ แล้วเฮยหลิมส่งไททหาร
ช้อยชวาเอาทวทงเบยะไปคคคัระเสี้ย ทหารกเขาจับทงเบยะ

มัตระเขาทั่วไป ทั้งเบยระจึงรองว่าท่านยังฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้
 เอียดหลิมจึงสั่งให้ทหารตโวกอน จึงถามทั้งเบยระว่าเราฆ่า
 เจ้าไม่ได้ด้วยเหตุใด ทั้งเบยระจึงตอบว่าข้าพเจ้าปล่อยให้
 ไจรหนไปถึงสามสิบเจ็ดคน ข้าพเจ้าจึงจับตัวไม่ได้ ข้าพ-
 เจ้าสอบถามท่านว่าชนชกโย้แต่คนเดียวหนท่าน เหตุใดท่าน
 จึงจับไม่ได้ ข้าพเจ้ารกรษาแขวงชวตงแต่เมืองเคียวเมือไร
 เมืองรวมในแขวงถึงห้าเมือง ไจรสองคนจึงหนีไปได้ เมือง
 เชียงฮานเป็นเมืองหลวง ข้างนอกมีด่านสี่มณฑล
 สักกกันยอมมีแม่น้ำของไหลยช้นนอก เหตุใดชนชกโย้แต่
 คนเดียวจึงหนีไปได้ ขอให้ท่านดำรตรกครองตด้วยฉง
 ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสียตาของข้าพเจ้าก็ไม่หวั่น เอียดหลิมได้
 พงคังนง จึงว่าถอยคำของเจ้าคนก เราจะไม่ชวคเจ้า
 สักครึ่งหนังก่อน เจ้าว่าเราจับชนชกโย้ไม่ได้ บัดนี้เราจะ
 ให้เจ้าไปจับชนชกโย้ให้จงได้ ถ้าจับได้ตัวมาเราจะยก
 โทษให้ ถ้าจับไม่ได้ตัวชนชกโย้เราจะไม่ประหารชีวิตของ
 เจ้าเสีย พุดเก่านนแล้วส่งทหารให้แก่มัตทั้งเบยระ ออก
 ทั้งเบยระก็คานยลาเคินกตยมาค้าย จึงตแจงแก่ตวชนมมา
 ถอฮาวอคมทหารออกมาฉงหน้าคานเชียงก้งแจ้ ให้ทหาร

ร้องขอให้ชินชกไปบอกมาสนทนากัน ขณะนั้นมาใช้หน้า
 ความไปบอกเทียบากิมทุกประการ เทียบากิมจึงเรียกทวิ
 ชินชกไปเข้ามา แจ้งความตามซึ่งทงเบยะมาร้องเรียกให้
 ชินชกไปเข้าไปสนทนากัน ชินชกไปก็คำนับรับคำสั่งขึ้นมา
 ถอนทวนคมทหารเบตประคองเมืองออกไปแลเห็นทงเบยะยืนมา
 ขอย ชินชกไปก็ยอเสทลงคำนับทงเบยะ แล้วทงเบยะจึงร้อง
 เรียกชินชกไปให้เข้ามาให้ใกล้ ชินชกไปก็ขมมาเข้าไป
 ทงเบยะจึงพูดว่าแต่ก่อนเราได้อุปถัมภ์เลี้ยงดูท่านมาจนถึงขนาด
 บคนเอเยหลิมไซให้เรามาจับท่าน ถ้าท่านคิดลงบุญคุณเรา
 มาแต่ก่อน ก็ให้มีศทวเองลงจากม้าให้เราคุมตัวไปส่ง
 เอเยหลิมเสียบโคยท ชินชกไปจึงตอบว่าดงข้าพเจ้าจะยอมให้
 ท่านจับข้าพเจ้าไป ฟนองของข้าพเจ้าเขาก็ไม่ยอมให้ท่าน
 จับข้าพเจ้าไป ดงศทวของท่านข้าพเจ้าก็เห็นว่าจะไม่สคยอม
 สคทนอยหนึ่ง ขอหนึ่งศทวข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านจับเอาไป
 เอเยหลิมก็จะทำโทษกับท่าน ขอสองขณะนพระเจาชบเอียงค
 หรือคไม่ตงอยู่ในยศธรรมยานเมองกเกิดจลาจล รวยกรม
 ความเคอครอน พวกทมผสมขอและสคบุญญาภพากันตงศทว
 ชนทุกแห่งทุกตำบล ศทวท่านก็ศทวทจะตงศทวชนเป็นใหญ่ใค้อย

ในขณะนั้นเมื่อท่านคิดที่ขานเมืองและอาณาเขตออกไปก็จะได้
 เป็นช่องเท่ ถ้าแต่อาณาเขตออกไปไม่ไกลสมควรคิดก็เป็น
 แต่เพียงช่อง ไม่ต้องอยู่ในบังคับบัญชาของท่านผู้ใดจะมี
 สบายหรือ ขอให้ท่านครกตรองดู ไท่จงหนก ทั้งเขยงไตพง
 กงนนเฉลยวตคชนมาไท่ ประตจกนนชนหลยภกตงฉนสรตง
 กนชน จึงตอบจีนซกโยว่าใจเราทกวนน กคคตอยเหมือน
 ตงคาทานพค แต่เราอยมีความเกรงเขยหลยมอย แกลฉก
 การจะไม่ตลอดไปไกล ซนซกโยจึงว่าข้าพเจ้าเห็นว่าท่านหา
 ควระกตลวไม่ ถ้าเขยหลยภกตงทไปดเืองท่านเมื่อใด
 ข้าพเจ้าก็ยกกองทัพไปช่วยมิให้เสียทวงทีใด ทั้งเขยงจ
 ทอขวววนนเวาระเชยพงคาทานถอยกองทัพกลับไปตั้งตัวเป็น
 ไหญชนในแขวงชวทง ถ้ามีศึกสงครามมาเมื่อใด ท่านก็
 ท้องยกกองทัพไปช่วยข้าพเจ้าให้จงได้ ซนซกโยจึงพคว่า
 ทาวยอยางนเป็นอยเอง ทวข้าพเจ้าทาใดสมควรท่านไม่
 ทงเขยงกบชนซกโยพคกันแล้ว ต่างคนก็ต่างคำนชลาไป
 ครนทงเขยงกลบมาตงคายกส่งไให้นายทัพนายกองเปลี่ยน
 ธงยหอยแผนคชยเสย ยกธงยหอยชหลยอองชนเล็กกองทัพ
 กลับไปเมืองแขวงชวทง

๑ ฝ่ายซ่มงกงปรึกษากบเทยทากิมว่า ชนชกไป
 ออกไปพักขบถเบยระกรน ทงเบยระกรเซอพงดชยค้ำชน
 ชกไปไปเป็นขบถชนธ แขวงชวตงเบยแน บคนในเมืองเรา
 เสบยงอาหารกนอยทหามมีอยู่มาก ถ้าเซยหลมขกของทพิ
 เข้าลอมเมืองท่านจะคึกประการใด เทยทากิมจึงว่าข้าพเจ้า
 กงนใจอยไม่รทจะแกไขอย่างไรวลคแต่ท่านจะคึกอันแกไข
 ไปตามสทขณญาชของท่านเถค ซ่มงกงจึงเรียกเซงเบกตง
 เขามาสั่งของอาชญาสทมิให้ แล้วสั่งว่าเซงเบกตงรีบไปเมือง
 จเลงช้ ดชยมชวเขาเอชนเผงนายขานเขาเกจิงสามพันอง
 เขาเอชนเผงคนนเคมเป็นทหารเซยหลมดของผมอกยเอช
 หลิม เอชหลิมสไม่ใดกมความอาชวาทเขชนเขาเอชนเผง
 เสยสามลยท ลอกรากทนายทหาร เขาเอชนเผงจึงมาเป็น
 ไทญ้อยู่ในบ้านเขาเกจิงม่งมเงินทองเบยอนมาก ซ่มงกงจึง
 ให้เซงเบกตงไปขมชว

๒ ฝ่ายเซงเบกตงรบของอาชญาสทมิแล้ว คมทหาร
 ไปเมืองจเลงช้ บ้านเขาเกจิงเคนทงไปใดหลายวันลงขาน
 เขาเกจิง เซงเบกตงเขาไปหาเขาเอชนเผงกคานขแล้วเล่า
 ความว่า เอชหลมขกมาตเมืองเซยกงแก ชคสนเสยขง

ได้ให้ข้าพเจ้ามาเยี่ยมชิวของท่านสามพันถึง ถ้าเอชหลิมชอบ
 กงทัพไปแล้วจริงจะให้ชิวให้ท่าน เขาเอชนเผง ได้ยิน
 เชงเป็กตัง พยชอกช้อเอชหลิมว่ายากกองทัพมาตีเมือง
 เชยกังแจ เขาเอชนเผงคิดถึงความเกาจนมากมีความชก
 เกอชเอชหลิมเขนอันมาก สั่งให้คนขนข้าวเอาเกวียนบรรทุก
 ข้าวไคสามร้อยเกวียน ทัวเขาเอชนเผงก็คุมเสบียงไปเมือง
 เชยกังแจกับเชงเป็กตัง เกวียนเขาเอชนเผงทั้งสามร้อยเล่ม
 ยกลงบ่หอหวาซังเซชิวเจียง เขาเอชนเผงเกยเห็นชิวให้
 เกวียนเสบียงเดินไปข้างหน้าเขาเอชนเผงเชงเป็กตังเดินไป
 ข้างหลัง เดินตักตรงไปเมืองเชยกังแจ

๑ ฝ่ายเอชหลิมได้ข่าวว่า ทังเบเยะคิดชยถเล็กกอง
 ทัพกลับไปเมืองชิวตัง เอชหลิมมีความโกรชเขนอันมาก
 จึงแวงแแตงทวชนมาฉอกระบองยกกองทัพตามทังเบเยะไป

๑ ฝ่ายทังเบเยะเดินกองทัพไป เห็นเอชหลิมยก
 กองทัพใหญ่ไล่ตักตามมา ทังเบเยะมีความตกใจเขนอันมาก
 จึงคิดว่าการเขนอันถึงเพียงนั้เพราะชินชกไชยขงเราก็ม
 ความวิตกอยู่ ขณะนั้นชินชกไชยขงเราก็มำแวงเมืองเชยกังแจ

เห็นเอชหลิมยกกองทัพไล่กติดตามกองทัพทังเขยยะไป ชันซก
 ไบ้กขนม้าดอกระของลซงมือคมทหารออกจากเมืองไล้กกอง
 ทฬลึงเอชหลิมเข้าไป ร้องประกาศว่าเราะเวบทัพเอชหลิม
 ให้ได้ พอมาใช้ไย้ออกเอชหลิมว่าขันพวกโอรยกกองทัพ
 ไล่กติดตามมาข้างหลัง เอชหลิมไตฟังกงนักตกใจให้กลับไป
 ฉกองทัพหน้ามาเป็นทัพหลัง กองทัพหลังมาเป็นทัพหน้า
 เอชหลิมคมทหารเขามาจะทกกองทัพชันซกไบ้ ชันซกไบ้เห็น
 ทังนักคมทหารล่าดอกลับเข้าเมือง

๑ ฝ่ายทังเขยยะเห็นชันซกไบ้ยกกองทัพออกมามาช่วย
 ไก้จริงเหมือนสัญญาไว้ ทังเขยยะก้มมานะคิจะต่อสู้สังให้
 ทหารทังค่ายมันลงไว้ เอชหลิมเห็นทังนักทหนกองทัพพระยก
 ไปตีค่ายทังเขยยะขณะนั้นมาใช้มายอกเอชหลิมว่าเห็นแถวขน
 สดขง ประมาณ สาม รอยเลมขกถงยหธเราเขียนเผงคิมาสอ
 ยกมา เอชหลิมไตฟังกงนักตกใจสังให้นายทพนายกองทัง
 ค่ายมันลงไว้ ทาจารย์กกองทัพไปตีค่ายทังเขยยะไม้

๑ ฝ่ายเซงแบกทังเขาเขียนเผงคิมเสขยงมา ไทลจระ
 ดงค่ายเอชหลิมเห็นเอชหลิมกำลังชุดมตงค่ายมันอยเห็นไต
 เทเซงแบกทังเขาเขียนเผงคิมเสขยงเขาไปในเมืองเซยกงแง

ไค ชินชกไปออกต้อนรับเขาเขียนเผง เฮงเบิกตงเขื่อนค
 วิกทโทนงคามสมควรเขาเขียนเผงจึงถาม ชินชกไปว่าท่าน
 ไคยกกองทัพออกไปรบกับเขยหลิมบ้างหรือเปล่า ชินชกไป
 จึงตอบว่าข้าพเจ้ายังหาไคยกกองทัพไปรบกับเขยหลิมไม่
 ด้วยข้าพเจ้าเกลียดกลุ่่มให้ทงเขยระถอยทัพกลับไป เขยหลิม
 ยกกองทัพตามไปตีกองทัพทงเบยร ข้าพเจ้าคุมทหารออกไป
 ไประโจมตีกองทัพหลงเขยหลิม เขยหลิมยกหนกกองทัพมาได้
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ถอยกองทัพกลับไปเขาเมืองการศึกยังคักพัน
 กนอยเขาเขียนเผงจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอรับอาสาท่านออกไป
 รบกับเขยหลิมตักศิระเขยหลิมมาให้ทั้งไค ชินชกจึงว่า
 เขยหลิมคนนมีกำลังและฝีมือเข้มแข็งนัก ท่านก็ชราอายุ
 ท่านก็เกอบดงแปดสิบแล้วเกรงจะเสียทวงตลง พวกข้าพเจ้า
 จะมีโทษที่ให้ท่านออกไปรบกับเขยหลิม เขาเขียนเผงจึงพค
 ว่า ท่านชินแสไม่หรือว่าแต่ก่อนข้าพเจ้ารบกับเขยหลิม เขย
 หลิมฝีมือข้าพเจ้าไม่ไค เขยหลิมมีความชกชกทำโทษกับ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มีใจเจ็บแค้นเขื่อนมากข้าพเจ้าจะขอตัก
 ศิระเขยหลิมเสียให้ทั้งไคพคังนแล้ว เขาเขียนเผงก็ด้วย
 ทวนสองมือขึ้นมาจะออกไปรบ เทยถากมกจกทหารพอสมควร

ให้เขาเขียนเพลงคุมออกไปรบกับเอี้ยหลิม ครั้นเขาเขียนเพลง
 คุมทหารออกจากเมืองไปแล้ว ช่มงกงพิเคราะห์ตามตำรา
 ก็ทราบว่า เขาเขียนเพลงจะตั้งทัพจริงจึงให้ทหารตั้งยวงออก
 ทลายนายยกกองทัพหนุนออกไปช่วยเขาเขียนเพลง ฝ่าย
 เขาเขียนเพลงคุมทหารไปตั้ง หนาตายเอี้ยหลิมกรองคา
 เอี้ยหลิมด้วยคำหย่าข่าต่าง ๆ ทหารเข้าไปบอกเอี้ยหลิม
 ทุกประการ เอี้ยหลิมมีความโกรธเป็นกำลัง เอี้ยหลิมก็
 ขนมาพ่ายตรัสสืบสองคนคุมทหารออกมานอกค่ายแลเห็น
 เขาเขียนเพลงขนมาอยู่ เอี้ยหลิมร้องทว่าทว่าอายใจใครจะมา
 มิ่งไม่มาช่วยก็กลับคุมเสียบึงไปให้พวกโจร มิ่งคิดบ่ระการ
 ไคเขาเขียนเพลงไคพังทงน ก็โกรธขบฆ่าลอบทวนสองมือ
 เข้าไปแทงเอี้ยหลิม เอี้ยหลิมเอากระบองรับ้วยกันไคไล่ตาม
 สืบเพลงเอี้ยหลิมสัสสมอเขาเขียนเพลงไม่ไคขบฆ่าหน เขา
 เขียนเพลงขบฆ่าไล่คิดตามเอี้ยหลิมไปเอี้ยหลิมเห็นจะหนี
 ไปไม่พ้น กลับตัวเอากระบองตีเขาเขียนเพลงไปเต็มแรง
 เขาเขียนเพลงถลันตัวเข้าไปรับหากันไม่กระบองลูกหน้าผาก
 เขาเขียนเพลงแตกคกมาลง เอี้ยหลิมขบขบจะเข้าไปฆ่าทหาร
 ช่มงกงทขกมา ก็เขาพากันรวมรบเอี้ยหลิมแก่เอาเขาเขียน-
 เพลงกลับคืนเข้าเมืองไค เขาเขียนเพลงจับพวกเป็นสาหัสทหาร

ทั้งปวงก็พากันเข้าไปเยี่ยมเขาเอียนเผง เห็นเขาเอียนเผง
 เจ็บหนักจะไม่รอด ทหารทั้งปวงก็พากันร้องไห้ เขาเอียนเผง
 จึงว่าอายุเรามากแล้วจึงจะพากันห้ามความเสียใจไม่ แต่
 มีความน้อยใจอยู่ด้วยหาใดแก่คนเอี้ยหลิมไค้ไม่ จึงเรียก
 ช่มมังกงเข้ามาแล้วสั่งว่าท่านจงไปสับหาศิษย์ของเราชื่อ
 เจียวเซียนเสียง มาช่วยแก้แค้นแทนข้าพเจ้าให้จงได้พักเท่า
 นานแล้ว เขาเอียนเผงก็ร้องว่าขอข้าพเจ้าครั้งนี้เห็นจะไม่
 รอดเสียแล้ว พวกทหารทั้งปวงก็พากันร้องไห้เสียดายเขา-
 เอียนเผงทุกคน พยผลกัรบของกำเรวมากขึ้นมาเขาเอียนเผง
 ก็ขาดใจตายทหารทั้งปวงก็พากันร้องไห้เศร้าโศกเข่นอัน
 มากครั้นวายุไค้แล้วจึงหิ้วมาใส่ศพเขาเอียนเผง แล้วเอา
 ไปฝังเสียตามธรรมดา

๐ ฝ่ายเอี้ยหลิมมชยชนะแก่เขาเอียนเผง แล้วมี
 ความยินดีเป็นอันมาก จึงให้ทหารทั้งค่ายกลข้อเซียงจวัก
 ล้อมเมืองเอี้ยก้งไว้

๐ ฝ่ายช่มมังกง ชินชกไป พนองทั้งปวงพากัน
 ไปคายนางเก็น เห็นเอี้ยหลิมตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ทั้งแปดทิศ
 ทหารทั้งปวงก็พากันมีความครนคราม นายทหารทั้งปวงจึง

ตามซึ่งมวงกว่าค้ำยของเอยหลิมคังลอมเมือง ไวนเรียกชอว
 อะไร ซึ่งมวงจริงบอกวาชอเซียงจวทนสัณฐานแห่งอนงเลอย
 ถ้าจะยกกองทัพออกไปก็ข้าง หวังข้าง ทางกัหันมาช่วยกันไค
 ถ้าจะตข่างทางหวักวมาช่วยกันไค ถ้าจะตทรวงกลางทงหว
 และทางกระหันนารักเอาไว้ ถ้าจะคคกค้ำยเซียงจวทน จะ
 ต้องมีทหารคนตั้นงทมิฝีมือเข้มแข็งสู้เอยหลิมไค กัชนาย
 เข้าไปทางคัระม่งแล้วให้ทหารแบ่งเป็นสี่กอง กัชนายเข้าไป
 ทงสี่ทิศค้ำยเซียงจวทนจริงจะแตก ชินซกไปจึงถามชอวมวงกว่า
 ข้าพเจ้าไม่ทราบวาทหารคนใดจะมีฝีมือสู้เอยหลิมไค
 ชอวมวงจริงวาทะก้องไคทหารทดาวแปะโฮ้แซมมาเกิด จึงจะค
 ค้ำยเซียงจวทนแตก ชินซกไปจึงถามวาทดาวแปะโฮ้แซมนคช
 ฝไคชอวมวงจริงบอกวาทส พ้อเสงบุตรพ้อโงยเจ้าเมืองเอชน-
 ชวช ถ้าไคพ้อเสงมาเมื่อไคค้ำยเซียงจวทนกตงจะแตก
 ชอวมวงจริงวาทะเรื่องนคตงประกษากบเทียบากิมก่อน ควรจะ
 จักพนของคนไคไปเชิญพ้อเสง ชินซกไปจึงวาทังทานพคตัง
 นนข้าพเจ้าเห็นหาไคพ้อเสงมาไม่ ด้วยพ้อโงยค้ำยพ้อเสง
 เจ้าเมืองเอชนชวช เป็นอนนางผู้ใหญ่ในแผ่นดินชย ทไทน
 จะปล่อยพ้อเสงผู้บุตรให้มาช่วยเรา ถ้าเรารักคตงทวชน

ถึงนักกระทำความซัดเคืองเราเสียอีก ช่มงกงจึงว่าเราก็คิด
เห็นเหมือนดังท่านเหมือนกัน แต่เราจะต้องใช้อธิบายอย่างหนึ่ง
ใช้ใ้พิพของเรารู้จักคนหนึ่งบอกพิ้อแสงเป็นการลับ อย่า
ใ้พิตามารดาพิ้อแสงรู้ ว่าพิ้อแสงจะมาช่วยพวกเรา ชินชก-
ไ้จึงว่าช่างท่านคิดดงนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นดีด้วยแต่กระขิดความมิ
ใ้พิตามารดาพิ้อแสงรู้แน่ข้าพเจ้าเห็นว่าหาได้ไม่ อีกประการ
หนึ่งเอี้ยหลิมไ้ร่วมกับพิ้อแสง ถึงไม่เคียรักกันเลยเอี้ยหลิมก็
คงระจำเพลงทวนไ้ ว่าเห็นจะเป็นพวกแซ่พิ้อเนอความก็คง
จะแตกชนออก ช่มงกงไ้พิงดงนักหวเราะแล้ววาท่านอย่า
มีความสงสัยเลย ด้วยเราไ้เฝ้าซอพิ้อแสงใ้ในถ้อยช้สบล
ออกเสียแล้ว ถึงเอี้ยหลิมมีสติปัญญาประการใดก็ไม่ถั่นความ
คิดของเราไปไ้พิตดงนั้นแล้ว พิ้องทั้งปวงกหากันเข้าไป
หาเทยกากิม

๑ ฝ่ายเทยกากิมนั่งฟังข่าวอยู่ จึงถามว่า พิ้อง

ทั้งปวงออกไปสู้รบแพ้ชนะมาเป็นประการใด ช่มงกงบอกว่า
ยตนเอี้ยหลิมตงตายเซียงจวคณชนลอมเมืองไว้ เทยกากิม
จึงถามช่มงกงว่าท่านจะตคายเซียงจวคณให้แตกไปไ้หรือ
ไม่ไ้ ช่มงกงจึงว่าระต้องรอคนสักคนหนึ่งใหม่มาถงเสียก่อน

จึงจะตกตายเซียงจวคนแตก เทยกากมจึงถามว่าท่านจะรอ
 ผู้ใด ช่มมกงจึงว่าเจตของรอคอยเพื่อเสงให้มาดังเสงก่อน
 เทยกากมจึงจากแล้วเราคิดลงเพื่อเสงอยู่ทุกคนทกวัน จึงสั่ง
 ช่มมกงว่าให้เขียนเป็นหนังสือรับสั่งของเรา ให้ขุนนางถือ
 ไปถึงพ่อโงยบิดาเพื่อเสงกั้วพ่อเสงให้มาหาเราให้เร่งให้
 ทั่วชยเซียงกั้วพ่อโงยให้เป็นเร่งเขียนไฮเรากั้วเจตให้
 พ่อโงยเป็นเร่งเขียนไฮเหมือนกัน พกแล้วกั้วชอกช่มมกงให้
 เขียนหนังสือรับสั่งโดยเร็ว บรรดาพินของทงปวงกพากันนถ
 ษณ้อยู่ในใจจึงนถว่าคนอย่างนถมควย ช่มมกงเขียนหนังสือ
 แล้ว เทยกากมจึงให้ช่มมกงอ่านให้ฟัง ช่มมกงก็อ่านให้
 เทยกากมฟังตามถ้อยคำเทยกากมสั่ง เทยกากมจึงจากช
 ช่มมกงว่า ให้ท่านเลอกเอาผู้ใดสักคนหนึ่ง ถอนหนังสือไป
 ช่มมกงจึงเรียกเซงเบ็กคังเข้ามากระชยบอกชบายเป็นความลย
 สั่งหนังสือฉบับหนึ่งให้ไปถึงพ่อเสง เซงเบ็กคังก็คานบรบ
 หนังสือชนมาถอทวนออกประตูเมืองไป ทหารเอยหลิมแล
 เห็นก็เข้าไปบอกเอยหลิมว่ามีนายโจรคนหนึ่งจะมาหักค่าย
 ออกไปเอยหลิมจึงถามว่า ผู้ใดกระอาสาออกไปรบกับโจรคน
 นใดบาง เอยเคาหงวนบุตรกเจตของเอยหลิมยกเขารบอาสา

ขนมาตอทวนออกไป พยเฮงเบ็กตั้งจึงถามว่าเจ้าชอชอไร
 เฮงเบ็กตั้งจึงตอบว่าเราหาได้มารบกับท่านไม่เราจะไปเชิญคน
 มาตีถกคนหนึ่ง เอี้ยเต้าหงวนถามว่าเราจะไปเชิญผู้ใดเฮง-
 เบ็กตั้งจึงว่าเดิมพวกเราจะไม่คิดขยถกถก คุ้มยั้งชื้อหงง
 นื่องชาย ชินชกชื้อมายแยงให้เราคิดขยถก พวกเราที่จะ
 เบินขยถกแต่เกรงผลเอี้ยหลิมจะเรียกกองทัพมา ชินชื้อหงง
 จึงว่าเอี้ยหลิมยกมาให้มีคนไปยอกชื้อชื้อหงง จะมาควัก
 ทาเอี้ยหลิมเสีย ขณะนั้นพวกเราเชื่อเขาจึงได้เบินขยถกชน
 บคนทัพเอี้ยหลิมมาล้อมขยแล้ว เราจะไปเชิญชื้อชื้อหงง
 ณ เมืองชวตังเราจะยอกให้ท่านทราบ ถ้าเอี้ยหลิมกลัว
 ชื้อชื้อหงงระควักลูกตาก็อย่าปล่อยให้เราออกไปถ้าไม่กลัว
 ก็ปล่อยให้ไปโดยสะดวก เอี้ยเต้าหงวนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
 จึงว่าเจ้าไปเรียกชื้อชื้อหงงมาเถิด เฮงเบ็กตั้งจึงว่าท่าน
 อย่าทำโมโหเข้าไปปรึกษาบิดาของท่านเสียก่อน ถ้าท่าน
 ปล่อยเราไปเอี้ยหลิมมีความกลัวชื้อชื้อหงงก็จะทำโทษแก่
 ท่าน เอี้ยเต้าหงวนก็มีความโกรธเห็นกำลังว่ากษัตริย์เฮงเบ็กตั้ง
 ว่า เราจะไปก็ไปเถิดเจ้าอย่าพูดมากไปเลย เฮงเบ็กตั้งจึงว่า
 ถ้าอย่างนั้นเราก็จะออกไป เฮงเบ็กตั้งก็ขยับม้าค้อยเดินไป

จงสั่งเอยเตาหงวนว่าถ้าเอยหลิมกลัวกรังงั้งให้คนมา
 ตามเรากลับไป เอยเตาหงวนก็สั่งทหารไปแยกทางให้
 เซงเป็กตั้งไป เอยเตาหงวนก็กลับเข้าค่าย เอยหลิมเห็น
 หนาเอยเตาหงวนก็ผลัดปรกติเข็นทโกรธ เอยหลิมจึงถามว่า
 เจ้าชกเคองผู้ใดมาหรือ เอยเตาหงวนก็เล่าความตามซึ่ง
 พวกโจร จะไปตามซิ่นไปเห็นมาให้กลัวกลัวกันขึ้นตาของ
 เอยหลิม และล้วยคำของโจรทำท่ายตกประการ เอยหลิม
 ใดฟังก็มีความโกรธเป็นกำลังจึงว่า ซิ่นไปหงนมณฑลพวก
 ทหารค่ายนักถ้ามานคนเคียวจะทำอะไรกับเราได้

๑ ฝ่ายเซงเป็กตั้งออกจากค่ายลุ่มไปได้ เดินไป
 หลายวันก็ถึงเมืองเขินชวชัพกชยโรงเคียม จึงถามเจ้า
 ของโรงเคียมว่าพ่อแสงอยู่ที่บ้านหรือเปล่า เจ้าของโรงเคียม
 บอกว่าพ่อแสงหาอยู่ไม่ เซงเป็กจึงถามว่าพ่อแสงไปข้างไหน
 เจ้าของโรงเคียมบอกว่า เซยคอดพ่อแสงต้องยกกองทัพมา
 ตเชกแดนเมืองช้อยก พ่อโงยให้พ่อแสงคุมทหารไปรบจึง
 ไม่อยู่ในเมือง เซงเป็กตั้งจึงถามว่าท่านหรือไม่ว่ากำหนด
 พ่อแสงเมื่อไรจะกลับมา เจ้าของโรงเคียมหัวเราะ แล้วว่า

การออกศึกษาสงครามที่ไท่หนิงจะกำหนดไว้ เฮงเบ็กตั้งใจ
ถามว่าพ่อเสงไปนานสักกี่มากน้อย เจ้าของโรงเตี๊ยมตอบ
ว่าไปไต่เคอหนึ่งแล้ว เฮงเบ็กตั้งสืบถามชาวเมืองที่ไม่
ไต่ข่าวว่าพ่อเสงจะกลับเมื่อไร อยู่มาวันหนึ่งเฮงเบ็กตั้งนั่ง
อยู่ที่โรงเตี๊ยมเห็นทหารคนหนึ่งมาล่อเดินมา เฮงเบ็กตั้ง
ถามเจ้าของโรงเตี๊ยมว่าทหารนั้นทำไมล่อมาทำไม เจ้าของ
โรงเตี๊ยมจึงบอกว่าข้าพเจ้าไต่ขบเขาพตกันว่า พ่อเสงก็
ทัพชวน แต่ก็มีชัยชนะกลับมาคนทั้งมาล่อนั้นเห็นว่าเป็นคน
มาบอกข่าว ข้าพเจ้าเห็นว่าชายวันนัพ่อเสงเห็นจะมาถึง
เฮงเบ็กตั้งก็มีความยินดีกินอาหารแล้ว เฮงเบ็กตั้งถือ
หนังสือออกไปรอคอยที่เปลี่ยวจนชกเมื่อง คอยคอยยักเตี้ย
หนึ่งเห็นทหารเดินมาห่มหนึ่งพันไปแล้ว ก็เห็นพ่อเสงยก
ทหารส่นายเดินมาครบพ่อเสงเข้ามาใกล้ เฮงเบ็กตั้งก็กระ
แอมชวนพ่อเสงเหลียวมาเห็นเฮงเบ็กตั้ง พ่อเสงก็สั่งให้ทหาร
สี่คนให้เดินไปก่อนแล้ว พ่อเสงก็ลงจากหลังม้าคำนับกับ
เฮงเบ็กตั้งตามธรรมเนียมแล้ว พ่อเสงจึงว่ากับเฮงเบ็กตั้ง
ว่าพวกของท่านซบถชนที่เมืองซว่ทงกับพวกเตี้ยกงกันยดา
ข้าพเจ้าทราบ จะจับครอบครัวพวกเตี้ยกงกันยดาเสีย ข้าพเจ้า

คุมไว้ ภายหลังครอขครวพวกเคยกกนกพวกหนไปหมก
 บคนทานมาถงมกรรอย่างโรเซงเปกตงจงเล้าความแต่กัน
 จนปลาย ชงโคเสาเมืองชวทงชนชกไปหนมาอยู่ควย
 เชยหลมยกกองทพมากเมืองเฮยกงแก ทงคายเซยงจวทง
 ให้อื่อเสงฟงทกประการแล้ว บคนไซซาฟเจ้าให้อื่อหนงสอ
 มาเชิญท่านไปช่วย แล้วเซงเปกตงกส่งหนงสอให้อื่อเสงท
 พื่อเสงฉกฉนออกอ่านทรายความแล้ว พื่อเสงจิงว่าเราจะ
 ไม้ไปหรือชนชกไปกส่งมาให้เราไปช่วยให้จิงโค เราจะไป
 หรือกักถวจะไปไม้ได้ท่านจงรออยู่ก่อนเราจะไปปรกษา
 มารคาเรวค ถ้าเราไปโคจิงจะไซให้มาบอกให้ท่านทราย
 พื่อเสงกลาเซงเปกทงชนมากลยไป ครนถงกถงจากมาเขา
 ไปค่านบมารคา มารคาเห็นพื่อเสงกลยมากมีความยนิค
 พื่อเสงจิงพคกับมารคาว่าชนชกไปฟซาฟเจ้าคงให้เทยกากม
 เชนเฮยกงของนำทวเรารนค นำสโรฆของซาฟเจ้ากมาอยท
 เฮยกงควย บคนเฮยหลมยกกองทพมาถอมเมืองเฮยกงไว้
 ชนชกไปมีหนงสอมาเชิญซาฟเจ้าให้ไปช่วยมารการจทรอง
 ทรนนำทวเรหรือไม้ นางชนสอชทยนจิงถามว่าหนงสอ
 ชนชกไปอยู่ทไหน พื่อเสงส่งหนงสอให้มารคาท

นางซันสฺยเห็นหนังสือแล้วมีความตกใจส่งสารจนา
 ตาคก แล้วพุกกยฟ้องผู้ตรวจว่ามารดาเลือกเนอชุกอน
 เศวตเทพของเรา ครองคนเสียหลวมชานาชายของเรา
 ตายยังหาใดแก้แค้นไม่ บัดนี้ยังกลับมาล้อมเมืองเซียงกัจะ
 จับพวของเจ้ามาเสียอก ฉาพของเจ้าเป็นอันตราหายไป
 แซชนกจะสูญเสียหมด นางจึงว่าลูกเอ๋ยเจ้าจะคิดประการ
 ใดก็ จ้าเจ้าจะต้องไปช่วยชินชกไปจึงจะได้ ฟ้องเสง
 จึงว่าข้าพเจ้ากลัวการแล้วจะมีความชดเคองข้าพเจ้า นาง
 ซันสฺยเห็นจึงว่ามารดาจะทำอธิบายร้องให้ ถ้าบิดาของเจ้า
 ถ้ามารดาจะบอก ว่า เติมเมื่อมารดายังไม่มเจ้าใดชนเจ้า
 ๓ ขยายแดงชวไว้ ครนนี้เจ้าชกมาแล้วก็ยังหาใดแก้แค้นไม่
 เจ้าบแดงชวมาเข้าณ ปรีช โทษมารดาแทนจะเอาชวตเสีย
 บิดาของเจ้าคงจะเชื่อฟัง มารดาจะขอให้เจ้าไปแก้สนบนท
 เขาบแดงชว เจ้าจึงค่อยเลยไปช่วยชินชกไป ฟ้องเสงพค
 ปรีชชากยกยุมารดาครุหนึ่ง ฟ้องโงยก็เข้ามานางซันสฺยเห็น
 แสร้งทำร้องไห้อยู่ ฟ้องโงยตกใจจึงถามนางซันสฺยเห็นว่า
 เหตุใดเจ้าจึงร้องไห้ นางก็บอกยกฟ้องโงยตามอธิบายของ

นางทพทกข์ฟ้องไว้ ให้ฟ้องสามี่ฟังทุกประการฟ้องโย
 ริงว่าถ้าอย่างนั้นเจ้าจงให้คนไปแก้สินบนเสีย นางจีนสี่
 หย่นจึงว่าคนชนไปไม่ใคร่จะต้องให้ฟ้องไป ฟ้องโยจึงว่า
 ฟ้องเสงขจรเราไปทำศึกพงกลกลับมายังเห็นคเห็นชอยอยู่ ฟ้องเสง
 จึงว่าหาเป็นไรไม่ ข้าพเจ้าจะนำส่งของไปแก้สินบนแทน
 มารดาให้ก็ไต่ ขอบีคาวยามความวิตกลงข้าพเจ้าจะเห็นค
 เห็นชอยเลย เพราะเป็นการธุระของมารดา ฟ้องโยก็ยอม
 อนุญาตให้ฟ้องไป ฟ้องเสงก็ชักมาข้างนอก ส่งฟ้อง
 ให้ไปชกเซงเบ็กตั้งให้ไปคชชย่นอกเมืองทเปลยวแห่งหนึ่ง
 ครนรุ่งขึ้นเช้าฟ้องก็ให้ฟ้องชุนเอาหมวกเสื่อเกราะ
 และทวนลอบชชกไปคชชทำอยู่นชกบ้าน ฟ้องเสงก็เข้าไป
 คำนับลาบิดาแล้วชชกจากบ้านไป แล้ววกพาเอาฟ้องชุน
 ฟ้องชุนสองคนไปฝากไว้ที่บ้านเพื่อนของฟ้อง แห่งหนึ่งท
 นอกเมือง แล้วกาชชส่งว่าให้เรากลับมาฉงเสยชอนเจ้าจง
 ค่อยกลับไปบ้านให้พร้อมกัน ฟ้องชุนฟ้องชุนรับคำแล้ว
 ฟ้องเสงก็แคงทวใส่เกราะถือทวนขึ้นมาไปพบกับเซงเบ็กตั้ง
 แล้ววกพากันออกเคินจากเมืองเฮียนชวชูไป ไต่หลายวันฉง
 คายเซยหลมหลอมเมืองเฮยงังไว้ ฟ้องเสงจึงให้เซงเบ็กตั้ง

คอยอยู่ข้างนอก ทวีเราจรรยฝ่ากองทัพเข้าไปในเมือง
 เซงเข็กกกรบค้าแล้วเพื่อเสงกซบมารำทวนเข้าไปร้องว่าเรา
 ซอซนไ้หงนมาแล้ว ทหารเอยหลิมไ้ย่นเสงออกซอ
 ซนไ้หงนจึงนกว่า ซนไ้หงนคนนี้จะมาควักตาของเอย-
 หลิมเสย ก็พากันเอาเกาทณฑ์ระคมย้งเพื่อเสง เพื่อเสงก็
 ควงทวนซนบคยของลกเกาทณฑ์ แล้วกซบมาลุยโลกมแทง
 ฆ่าพันทหารเอยหลิมล้มตายเป็นอันมาก ทหารเอยหลิมก็
 แหวกออกเชนซออง เอยหลิม ริวาม นายทหารหนึ่งจรรยหัก
 เข้าไปในเมือง เอยหลิมกซนมาถอกระบอง พาลูกเลยงสิบ
 สองคน ออกมาหน้าค่ายเอยเทำหงวนซบมาเข้าไปถามเพื่อ-
 เสงว่าทหารคนนซอซนไ้หงน เพื่อเสงจึงถามเอยเทำหงวน
 ว่าเจ้าซอเอยหลิมหรือ เอยเทำหงวนจึงตอบว่าเราซอเอยเทำ
 หงวนเชนบุตรเอยหลิม เพื่อเสงจึงว่าเจ้าไปบอกเอยหลิมให้
 มารยกับเราเถิดเราจระควักลกตาเอยหลิมเสย เอยเทำหงวน
 ไ้ค้พงค้งนนักไ้กรกซบมาเข้าไปเอาขวานพันเพื่อเสง เพื่อเสง
 เอาทวนบคยขวานหลกกระค่นไป เพื่อเสงก็จับเอาเอยเทำหงวน
 ฝึกโยนไปเชนสองซก ทหารเอยหลิมก็พากันเขาลอมเพื่อเสง
 ไว้ เพื่อเสงก็ซบมาลุยโลกมแทงฆ่าพันทหารเอยหลิมแทก

กระจายออกไป ในขณะที่ยืนอยู่นั้น พ้อเสงฆ่าบุตรเลี้ยง
 เอยหลมตายเสียถึงแก่คน

๐ ฝ่ายซ่มงกงขยันท่านแพง ไต่ยื่นเสียงมาตลอด
 กลองรบคายเอยหลมตั้งสนนเป็นวงตลอดไป ซ่มงกง
 จึงคิดว่าพ้อเสงคงจะมาถางแล้ว จึงส่งพนองไต่คมทหาร
 เขคประทะเมืองออกไปรบ บรรดาพนองทั้งหลายยกคมทหาร
 ออกโจมตีข้าศึกเป็นอลหม่าน ทหารซ่มงกงก็เข้าลุยไล่ฆ่า
 พนองทหารเอยหลมล้มตายเป็นอันมาก เขาระดมค้กายเอย-
 หลม เอยหลมรู้ว่าชิงชกไปทรงฆ่าบุตรตายเสียถึงแก่คน
 เอยหลมมีความซัดเคืองเป็นอันมาก ชี้นิ้วมาตรงเข้ามารบ
 กับพ้อเสง ไต่พุกทงก่ถอยห่างออกไป จึงร้องพุดกับซัน-
 ไปทรงว่าเพลงทวนของเจ้านั้นจะเป็นเพลงทวนของแซ่พ้อ
 พ้อเสงจึงตอบว่า เพลง ทวนของเรานพชายเราหนีมาจาก
 พ้อโงย จึงมาสอนให้เรา เราจึงไต่รู้เพลงทวนอย่างนั้น แล้ว
 ก็ขมมาเขารบกับเอยหลมอีกสี่เพลง พอเห็นทหารซ่มงกง
 พากันรบพุ่ง ไล่ฆ่าพนองทหารเอยหลมเขาคายค้เซียงจวักน
 เอยหลมกำลังรบกับพ้อเสงก็คิดพองนอย พระวาพระวงปลงทา
 พ้อเสงเอาทวนแทงถูกเอยหลมที่ทรวงขวา เอยหลมเจ็บปวด

เป็นสาหัสสักซึกมาหน พื่อเสงกชยมาเข้าไล่ฆ่าฟันตะพทไป
 ทหารเอยหลิมซงรักษาชายเซียงจวคนเห็นเอยหลิมผเป็นนาย
 หนีไปแล้วกไม่เป็นอนทระสือรย กพากันแตกกันหน ทงตาย
 เซียงจวคนเสยทหารซมกงกเข้าไล่ฆ่าฟัน ทหารเอยหลิม
 ลมตายลงเป็นอันมาก ทหนีไม่ทันกยขมสวามักกต ประมาณ
 ลของหมนเคษ ทหารซมกงกเก็บไตเครองศาตราวุธเสยขง
 อาหารเขินอันมาก พื่อเสงกชยทหารซมกงไล่คึดตามฆ่าฟัน
 ทหารเอยหลิมไปทางประมาณยลยล กพากันกลยมา พื่อเสง
 พกกับซันชกโย้ เคยนหลังดิน ักกลางทางค้ำนชักันตาม
 ธรรมเนยม กปราศรัยไต่ถาม ดงความสขกชกกัน แล้ว
 พื่อเสงจงว่าข้าพเจ้าจะขอเข้าไปเยยมมารดาของพทในเมือง
 ซันชกโย้จงว่านซงจะเข้าไปในเมืองนนี้ไม่ได้ ถ้าเทยกักม
 เห็นนซงเข้ากัหาปลชยให้กลับไปบ้านเมืองโดยเร็วไม่ ะ
 หน่วงเหนยวไว้การกัระแพร่งพรายว่านซงมาช่วยพ กระม
 ความสคชนหาควรไม่ นซงจงเร่งรีบกลับไปเมืองเอยชวช
 เสยแต่ในเวลาเนค พื่อเสงไตฟงกงนนเห็นชชยด้วยจง
 ดงซันชกโย้ว่า ถ้าพเข้าไปจงบอกมารดาของพว่านซงอยาก
 เข้าไปก้านชกไม่ทนจะตองรีบกลับไป พื่อเสงลาซันชกโย้

เคยนหลังสิ้นแล้วต่างคนต่างตั้งเสียกัน เคยนหลังสิ้น
 กัยพ้อเสงต่างคนขอโทษกัน ซึ่งไกววาทกันมาแต่ครั้งก่อน
 นั้น แล้วพ้อเสงกษณมาลาเคยนหลังสิ้นกับชินชกไป กลับ
 ไปเมืองเขยนชวช ชินชกไปกับพี่น้องทงปวง ก็พากัน
 กลับเขาเมืองเขยกงแก เข้าไปแจ้งการสงครามซึ่งไทรยกกับ
 เขยหลม เขยหลมแตกหนีไปให้เทียบากังฟังกทุกประการ เทียบ
 กากังจึงว่าเหตุใด พ้อเสงน้องเราจึงไม่เข้ามาหาเรา ชิน
 ชกไปจึงว่า พ้อเสงจะเข้ามาหาท่านก็เกรงเนื้อความจะ
 แพร่งพรายไป บัดนี้พ้อเสงกลับไปเมืองเขยนชวชเสียแล้ว
 เทียบากังจึงพูดกับชินชกไปว่า เหตุใดจึงไม่พูดว่าเรามีรบ
 สึงจะตั้งโทษคาพ้อเสงเป็นทงเขยนชวชเล่า ชินชกไปจึงว่า
 พ้อเสงหนีเข้ามาช่วยต่างหาก บิดาพ้อเสงก็หาไกรไม่ เทียบ
 กากังจึงว่าครั้งก่อนเรามีหนังสือรบสึงไป ให้พ้อโงยจะไม่รู้
 เจียวทรอ เสงเบิกทงจึงพูดขึ้นว่าข้าพเจ้าไปตามพ้อเสงพบ
 ทกลางทางก็พาพ้อเสงมาหาท่านไกรจึงว่ามีรบสึงให้พ้อโงย
 มาไม่ เทียบากังว่าถ้าอย่างนั้นกษณเจกษณกับทพเขยหลม
 ก็แตกไปแล้วเพราะบุญของเรามาก จึงสั่งชินชกไปให้ไปเอา
 กลองเสงชวงโกกเมองลยจิ๋ว ให้สงเบิกทงไปเอาธรรมัง

เกียงเซียงเจงทเมืองกมจิ๋ว ซินซุกโป๋ เซงเป็กตังรบค้ำส่ง
แล้วก็ค้ำขันลาไป ๗๕

๑ ฝ่ายเฮียหลิมเสียดพันไปทางพระมาณสอง-
ร้อยลิ กัรวรรวมทหารทหนแตกตนระล้าระสายไปรวรรวม
ไว้ได้หมกแล้ว ก็กระยกกลับมาตเมืองเซียงกงแจอก พอ
มรบส่งพระเจ้าซยเซียงตมาว่า ทตามลลเจอะโฮทัยทะเล
เล่า ลิวอองก็คชขดให้เฮียหลิมกลับไปรักษาเมืองเตงจิ๋ว
ไว้ให้มั่นคง เฮียหลิมทราบหนังสือรบส่งแล้ว จึงมหนังสือ
กราบทูลพระเจ้าซยเซียงต ขอให้ขยับนง นายค่าน
ทองกัวนยกกองทัพไปตเมืองเซียงกงแก้ เฮียหลิมก็ให้เลิก
กองทัพกลับไปเมืองเตงจิ๋ว ๗๖

๑ ฝ่ายเล่าลิวอองคฤกษยน เห็นว่าดาวจ่มย์แซ
ลงไปบังเกิดแล้ว ข้านเมืองจะเกิดลาจล เห็นเฮียหลิม
ไม่อยู่ในเมืองเตงจิ๋ว ยกกองทัพไปปราบโจรและฝัร้าย
เล่าลิวอองยกกองทัพเรอระมาตเมืองเตงจิ๋ว พอเฮียหลิม
ยกกองทัพกลับไปตเมืองเตงจิ๋วเสียดอน เล่าลิวอองยก
ทัพกลับไปลเจอะโฮ่ ตั้งแต่นั้นมาเฮียหลิมก็ไม่อยู่ในเมือง
เตงจิ๋วแล้ว เล่าลิวอองยกทัพเรอมาตเมืองเตงจิ๋ว เพราะ

^{๕ ๔ ๓ ๒ ๑}
^{๕ ๔ ๓ ๒ ๑}
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑

๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑

๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑

๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑
 ๕ ๔ ๓ ๒ ๑ ๕ ๔ ๓ ๒ ๑

ทั้งแปดก็คานยลาคุมทหารออกทางหลังเมืองไป

๑ ฝ่ายจีนซกโช้ไปเฝ้ากอลองที่เมืองลยจี๋วได้แล้ว

ก็กลยมา แลค้มาแต่ไกลก็เห็นมีกองทัพของหนงตั้งค่ายอยู่

จึงสั่งให้ทหารเฝ้ากอลองซ้จนเสีย จีนซกโช้ก็ขีมาถอทวน

แต่ผู้เคยวเข้าไปใกล้ค่าย จึงร้องทวาคว่ากองทัพของผูใด

ตั้งอยู่เรียงเบ็ดทางให้เราไป แล้วจีนซกโช้ก็ขีมาเฝ้าค่าย

เข้าไ้ ขณะนั้นงยบ้นทงเห็นทหารผู้หนึ่งขีมาเฝ้าค่ายเข้า

มาจึงสั่งให้ทหารจิกแวงตั้งค่ายโดยเร็วเด็คชื่อว่าวิตกเลย

งยบ้นทงก็แวงทวขีมาถองาวออกมา จีนซกโช้แลเห็น

งยบ้นทงกนักรนครามขอทอ จึงพทกข้งงยบ้นทงว่าทวทาน

มาถอทหรือ งยบ้นทงก็ร้องทวาคว่าอายโไร ครังกอนม้ง

หนกมาแต่เจียงเล้งทวอนนกมาประม้งเข้าแล้ว งยบ้นทง

ก็ขีมาเข้าไ้เองงาวพนจีนซกโช้ จีนซกโช้เฝ้าทวนรบ

งยบ้นทงเองงาวพนซ้จนกนกลงไปสี่ห้าท จีนซกโช้เฝ้าทวน

รบไว้ทานถ่าลงงยบ้นทงไม่ไหวก็ขีมาหน งยบ้นทงก็ขีมา

ไล่คคตคามไป ขณะนั้นเซงเป๊กตงไปเฝ้าระหม้งเกยงเองเอง

กลยมา เห็นงยบ้นทงไล่จีนซกโช้มา เซงเป๊กตงจึงนกวา

งยบ้นทงวอนเห็นจะสิ้นชีวิตเสียเย็นแน่ เซงเป๊กตงถอ

เกาทัณฑ์พาดสายรอไว้ พองยบันทงซิบมาไล่ชนชกโย้มา
 เสงเป๊กตงเห็นโตตกเขาเกาทัณฑ์ข่งไปถูกคอหอยงยบันทง
 ตกมาขาดใจตาย ชนชกโย้ก็โจนลงจากหลังมา เขากรบ
 ตกศิระธงยบันทงแขวนไวทแผงขวางมา ฝ่ายทหารงยบันทง
 รว้างยบันทงผยบนนายตาย ก็พากันแตกหนีไปพบชกกเฮย
 หลบภัยกยนายทหารทงหกนายตงสกกชย นายทหารทง
 แปดนายเห็นทหารงยบันทงแตกหนีมาจรงรองว่า ถ้าใครรัก
 ชวคกเขามาสวามภกคเสยโตยค ถ้าไม่ชอนนอมยอม
 สวามภกคพวกเรากจระฆ่าเสยให้หมด ทหารงยบันทงไดยน
 ทงนกกพากนวางอาวชเขายอม สวามภกคหมดทงสยหมน
 นายทหารทงแปดกพาทหารทงปวงกลยเขาเมอง ชนชกโย้
 เสงเป๊กตงกเอาศิระธงยบันทงเข้าไปค่านยเทยกากม แง
 ความตามชงโตสู้รบกยยบันทงทงประกว เทยกากมรวา
 งยบันทงตาย และเกลยกลอมทหารโตลงสยหมน กมความ
 ยนค รงสงให้จคโตระและสรามาเลยงพนองทงปวง เปน
 กเชกเกรกคณกสยาย

๐ ฝ่ายมาใช้เห็นงยบันทงตาย ทหารเลวสยหมน
 กเขายอมสวามภกคกนพวกเชยกงหมด แล้วกรงซิบมามา

เมืองหลวงเซาหาเจ้าพนักงานแจ้งความทุกประการ ขุนนาง
พนักงานก่นาคความชนกราบทูลพระเจ้าชัยเชียงดีให้ทรง-
ทราบทุกประการ

๑ ฝ่ายพระเจ้าชัยเชียงดีทรงทราบว่า ขุนบันทง
ไปตเมืองเชียงแวงเสียดพวกเมืองเชียงแวงมาตาย ทหาร
ของขุนบันทงตีหมนเขายอมสวามภักตหมตกตทพระทัยเป็น
อนมาก ในเมืองชัยเชียงดีนั้นเชษฐพคตลชิตขวางพระเจ้า
ชัยเชียงดีที่อยู่เบื้อง ๆ หาชอบพระทัยไม่ จึงทรงตั้งให้ไป
เป็นเจ้าเมืองไลเชียง โยมนต์กัษราทลลาชกนออกราชการ
พระเจ้าชัยเชียงดี ก็โปรดให้ ราชการชานเมืองกตคอกกับ
โยมนช่วยกยทงสน ครนทรงทราบว่า ขุนบันทงตาย จึง
ทรงปรกษากยโยมนช่วยกย โยมนช่วยกยจึงทลว่าพวกโจร
เมืองเชียงแวงเจนนลนแคตมสมอเซมแซงทงนนั้น จะคองหา
สมมสมอไปรวาชปรวมจึงจะไค ข้าพเจ้าเห็นคนอยคนหนึ่ง
พอจะไปตเมืองเชียงแวงไหนแตกไค พระเจ้าชัยเชียงดีจึง
ครลถามโยมนช่วยกยว่า ท่านเห็นผู้ใดจะไปตเมืองเชียง
กแกไค โยมนช่วยกยจึงทลว่า ข้าพเจ้าเห็นแต่คสยเป็นท
เบะไซะเซะระจือ สม่ควระจะเป็นเมตพไปตเมืองเชียงแวงไค

พระเจ้าชยเอียงตกทรงเห็นด้วย จึงทรงไต่คุสยเป็นแม่ทัพ
 ใหญ่คุมทหารสับหาหมันไปตเมืองเซียงกิ่งแจ แล้วพระเจ้า
 ชยเอียงทรงทรงตรัสถามว่า ผู้ใดจะรับอาสาเป็นแม่ทัพหน้า
 ไปตเมืองเซียงกิ่งแจไต่ข้าง ขณะนั้น โยนเซงเหลงบุตรพี่สอง
 ของโยนชวยก็ยกเข้ารับอาสา จึงทูลว่าข้าพระองค์จะขอ
 สอนคุณให้ทรงไต่ พระเจ้าชยเอียงก็ไต่ทรงฟังก็ชอบพระทัย
 ไปรุดตั้งให้เป็นแม่ทัพหน้า โยนชวยก็ยกหาชอบใจไม่
 แต่ทรงตั้งโยนเซงเหลงเสียแล้ว โยนชวยก็ยกเป็นอัน
 ใจอยู่ พอเสด็จชนขนนางออกจากทฝ่า โยนชวยก็
 กลับมายานจึงเรียกโยนเซงเหลงมาว่า เจ้าห้ามสทขัญญา
 และฝีมือเพียงใด ไม่หาควรที่จะเข้าไปรับอาสาเป็นแม่ทัพ
 หน้าเลย พดคังนั้นแล้วให้คนไปเชิญคุสยมาทขาน จักไต่
 และสรามาลียงโยนชวยก็ยก โยนเซงโค โยนเซงเหลง
 ก็เข้าทน ไต่เสพสราอยกยศย ก็สยจึงถามโยนชวยก็ยกว่า
 ทานเชิญข้าพเจ้ามาสมัครอย่างใด โยนชวยก็ยกทอชว่า
 ข้าพเจ้าเชิญท่านมาด้วยบุตรข้าพเจ้า โยนเซงเหลงทาม
 ฝีมือและสทขัญญาไม่เขารับอาสาเป็นแม่ทัพหน้าของท่านไป
 ขอท่านไต่มีความเอ็นคชแรงสั่งสอนโยนเซงเหลงด้วย ถ้า

มีชัยชนะกลับมาข้าพเจ้าระสมนาคุณท่าน คุสยจึงว่าท่าน
 ขย่ำวิตกไปเลย ข้าพเจ้าจะช่วยส่งสนับทรวงท่านทุกประการ
 โยบนช่วยกักจืดทองเงินให้คุสยสลาตคเสยักหารับไม่ คุสย
 จึงว่ากบโยบนช่วยกักว่า ไซ้ข้าพเจ้าหาเห็นแก่ลาภผล
 ประโยชน์ของท่านไม่ ที่จะจืดเงินทองให้ข้าพเจ้านั้น ท่าน
 จงเอาไปเก็บไว้เสียเถิด โยบนช่วยกักเห็นคุสยมิไต่รับเงิน
 ทอง โยบนช่วยกักกนงอขุ ครนกันไต่ระเสพสุราแล้ว คุสย
 ก็ลากลับไปบ้าน ภรรยาคุสยกับบุตรชอคชก ก็ออกมา
 คือนรับชตาเข้าไปข้างใน คุสยก็ถอนใจใหญ่ ภรรยาคุสย
 จึงถามว่าท่านถอนใจใหญ่ด้วยมีเหตุอย่างไร คุสยจึงบอก
 ภรรยาว่าเจ้าไม่วรหรือว่าพระเจ้าแผ่นดินค้นหาได้ทรงตั้ง อยู่ใน
 ยุคฉรรวมไม้ บ้านเมืองจึงได้เกิดสงคราม ไร่นารายชกชมชน
 ยังไม่คิดคลคส์ว่สาขากรท่านบำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข
 กลับจะไต่ยกทัพไปเที่ยวทำศึกสงคราม ให้ราษฎรไต่ความ
 ลำบาก บัดนี้พระเจ้าชยเอียงคเชอพงคำโยบนช่วยกักตั้ง
 ให้เราเป็นแม่ทัพไปปราบโจร ณ เมืองเซียงกิงแจ้ โยบน-
 เซงเหลงบุตรโยบนช่วยกักเป็นทัพหน้า โยบนช่วยกักเชิญ
 เราไปกินไต่ระเสพสุรา ฝากฝังบุตรกับเรา เราขัดไม่ได้

ก็ต้องจำใจรับคำไฉนช่วยก็ไว้ บัดนี้เราทราบอยู่ว่า
 เทือกากมีเป็นนายใหญ่อยู่ที่เมืองเชียงแวง มีฝีมือเข้มแข็ง
 นักเขาวานพันเข่าเข่าสามท เข่าเข่าสี่ไม่ได้เห็นลายสัญญา
 ไปจนทกวนัน เทือกากมีทหารเอกถึงสามสิบเจ็ดคน
 เอยหลิมไปรบกับสี่ไม่ได้ถ้าเรายกกองทัพไปครั้งนี้ เกรง
 ธรรมชันทราบเสียโดยมากเราจะต้องลาเจ้าไปก่อน ขอฝาก
 คุชกยทระชายเราไว้ด้วยภรรยาคุชย ไต่ฟังดังนั้นก็ร้องไห้
 แล้วจึงพูดว่าท่านยกกองทัพไปครั้งนี้ ถ้ามีชัยชนะแล้วก็ไป
 ถ้าเสียก็แล้วใจของท่านขอให้ เป็นตงฉินอยู่ ข้าลมหันคำ
 ขาพเจ้าเสียเลาคสย ไต่ฟังดังนั้นจึงว่ากรเรื่องนั้นเป็นการ
 แผ่นดินเจ้าเป็นผืนหนึ่ง หากควรที่จะพูดไม่ พดกันเท่านั้น
 แล้ว ภรรยาคุชยก็ทไต่และสุรามาเถียงพอให้คลายความ
 วิตก รุ่งขึ้นเป็นวันฤกษ์ก็คุชยแม่ทัพกับ ไฉนเซงเหลง
 นายทัพหน้ายกกองทัพ สิบห้าหมื่นออกจากเมืองเชียงแวง
 ไป เค้นกองทัพไปได้หลายวันถึงเมืองเชียงแวง คุชย
 แม่ทัพก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

๑ ฝ่ายซ่มงงรู้ว่าคุชยยกกองทัพมา ก็ไปหาเทีย-
 กากมีพูดว่า ขาพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมาก เทือกากมี

จึงพดกบช่มงกงว่า กองทัพเมืองเซียงอันยกมาตั้งใกล้
เซียงกาแพงเมืองเราอยู่แล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีความยินดี
ช่มงกงจึงพดว่า เพราะมีศักรมาตคเเมืองข้าพเจ้าจึงมีความ
ยินดี เทยถากมีจึงวามชาศกมาตคเเมืองเรา ทิวทากถลย
มีความยินดีนั้น ถ้าเราตายไปเสียท่านเห็นจะมีความยินดี
มากยงกว่าน ช่มงกงจึงว่าท่านพดอะไรอย่างน ลงมกกองทัพ
ยกมาข้าพเจ้าคิดไว้ว่าประมาณสักสองเดือนข้าพเจ้าจะคิด
ถลยบายใหญ่กองทัพทงสยหาหมนเขามาขมสวามถกตกบ
ท่านให้จึงได้ เทยถากมีได้ฟังตงนถกมีความยินดี จึงว่า
ท่านจะคิดถลยบายประการใด จะให้ชาศกมาช่อนนัยมกกับเราได้
ช่มงกงจึงว่าข้าพเจ้ามีถลยบาย อย่างหนึ่ง ท่านอย่ามีความ
วิตกถลย พดกนยงหาทนชาศค้ำไม่มมา ใช้เขามาบอก
ไฉนเซงเหลงนายทพหนาทหารเมืองชย มาทาทายชว
รบ ช่มงกงสั่งให้เคยนหลังสันคตทหารไปรบ กับไฉน-
เซงเหลงแล้วให้ทากแพพนมา เคยนหลังสันจึงถามช่มงกง
ว่า เหตุไฉนท่านจึงจะให้ข้าพเจ้าทากแพ ช่มงกงจึงว่า
เป็นถลยถก ชงจะบอกให้ท่านรนนไม่ได้อชไปจึงคตยรู้ เคยน-
หลังสันถกคานยถา คตทหารชอกไปรบกับไฉนเซงเหลง
ได้สยเพลงเคยนหลังสันถก ทากแพ ถลยถนเขาเมือง

โยชนเซ่งเหลงจึง ไท้ททหารไปบอกกษัตริย์แม่ทัพว่า บัคน
 รัชกษัตริย์เมืองเซียงกงแจ็ด ไม่ไค่ทนเขาเมืองไปหมกแล้ว
 ข้าพเจ้าจะคอยตเมืองเซียงกงแก็ ไท้แตกเสียดก่อนจึงจะถอย
 กองทัพกลับไป ขณะนั้นชนชกโยคุมทหารออกมารบกับ
 โยชนเซ่งเหลงได้พุกหนังกทาแพหนักลยเขาเมือง ทหาร
 เมืองเซียงกงแจ็ดออกมารบกับโยชนเซ่งเหลง กทาแพพัน
 กลับเขาเมืองถึงสี่พันนาย โยชนเซ่งเหลงมีความ
 กำเรียคุมทหารกลับมาค่าย คัสยว่าโยชนเซ่งเหลงมี
 ชัยชนะมากมีความยินดี ก็จักไค้และสุธาเจียงโยชน-
 เซ่งเหลงเป็นอนกั คัสยจึงพุกกับ โยชนเซ่งเหลงว่า
 ข้าพเจ้าไม่วเลย ว่าทานมีฝีมือเข้มแข็งถึงเพียงนี้ บัค
 ของทานแกล่งพุกถอมตัวทานกับข้าพเจ้าว่า ทานห้ามฝมอ
 เข็มแข็งเหมือนคนทั้งหลายไม่ โยชนเซ่งเหลงจึงพุกว่า
 กัยโจรวเลกนอยเทานทานจงคอยตเล็ก อกัลยวันข้าพเจ้า
 จะตเมืองเซียงกงแก็ ไท้แตกจงไค้ คัสยก็มีความยินดีเป็น
 อนมาก จักแ่งทำหน้งล้อยอกเขาไปกราบทูล พระเจ้า
 ชยเอียงกั ตามซึ่งโยชนเซ่งเหลงมีชัยชนะกับพวกโจ
 ครนรุ่งชนเขาโยชนเซ่งเหลงก็คุมทหาร ไปร้องท้าชวนรบ

อก ทหารในเมืองก็ห้ามใครออกรบกับโอบนเซงเหลงไม่
โอบนเซงเหลงร้องทำทนายด้วยคำหยาบช้าอันหนึ่ง ก็ไม่
มีผู้ใดออกมาสู้รบไม่ แต่โอบนเซงเหลงมาร้องทำชวนรบ
ชยงถึงสี่ห้าวัน ก็ห้ามใครออกต่อสู้ไม่ อุตมาวันหนึ่งโอบน-
เซงเหลงคุมทหารมาทำชวนรบ ชยงจึงส่งขันชกไปว่า
ควรนทานออกไปรบกับโอบนเซงเหลง ในสามเพลงให้ท่าน
จับตัวโอบนเซงเหลงมาให้จงได้ ขันชกไปก็คำนับลา
ชยงคุมทหารออกไปรบกับโอบนเซงเหลงหาทันถึงสาม
เพลงไม่ขันชกไปก็จับโอบนเซงเหลงได้ เอาตัวโอบน-
เซงเหลงเข้ามาในเมือง

๑ ฝ่ายทหารโอบนเซงเหลง ก็แตกหนีไปแจ้ง
กับคัสยวาวนน โอบนเซงเหลง ออกรบกับทหารพวกโจร
ผิดกับวันก่อนสู้รบกับทหารโจรไม่ใดกเพลง พวกโจรจับ
เอาตัวไปได้คัสยไต้ ฟังดังนั้นก็ตกใจ ให้ทหารรักษาค่าย
ไว้มั่นคง ไม่คิดที่จะออกสู้รบ

๑ ฝ่ายขันชกไปคุมตัวโอบนเซงเหลงไปให้ชยง
ชยงจึงส่งให้ทหารตัดศีรษะโอบนเซงเหลง คลงกับขุน
ชาวแล้ว คอหีบใส่ศีรษะโอบนเซงเหลง แล้วชยง
กระซิบบอกให้ชยงเตงเขียนหนังสือขบขหนง แล้วรอก

เสงเขกตงเขามากระซิบสังเขนความลยทุกประการ แลวให้
 เสงเขกตง คมหย ไล่ศิระโอยนเซง เหลง กยบ่าวสย หาคณ
 ลอบไปเมองเซียงอาน เสงเขกตง กคานยลารบหขกย
 หนงสอพาย่าวสยหาคณไปเมองเซียงอาน ครนดงเซงเขก-
 ตงจรงให้บ่าวคณหนง แยกหยตามเซงเขกตงไป บ่าวอก
 สยสคณให้ไปรอชยวรมยำนคสยในเมองเซียงอาน เสงเขก-
 ตงจรงให้บ่าวไปสยจามชวชาน โกลเคยงบ้านโอยนชวชกย
 ว่า เข้าไปในวงแลวหรือยัง บ่าวกลบมายชกว่าโอยนชวช-
 กยเข้าไปในวงแลว เสงเขกตงกยบ่าวทแยกหยพาคณไป
 ดงชานโอยนชวชกยพอไปดงประต เสงเขกตงกทำเป็นถาม
 พวกล่าประตว่าท่านใจเสยงชยหรือไม่ชย พวกล่าประต
 จรงชกว่า ท่านใจเสยงไปเผ่ายงหากลยออกมาไม่ พวกล
 เผ่าประตจรงถามเซงเขกตงว่าท่านมาแต่ไหน เสงเขกตง
 จรงชกว่าเรามาแต่ค้ายคสยทไปคเมองเซียงกนแจ บคณ
 คสยใช้ให้ เราดอหนงสอ ลอบยคณกยหขบขนมาให้ท่าน
 ใจเสยง ท่านใจเสยงกยงไม่ชย เราจะฝากหยกับหนงสอ
 ไว้ให้ ท่านใจเสยงด้วย ทวเราจะไประตชานชน กชน
 แลวจรงจะกลบมาเขาหนงสอชขบ เสงเขกตงกส่งหนงสอ

ให้คนทเฝ้าประตูบ้านโอบนช่วยกบแล้ว เสงแบกตงกยขาว
 คนนกรวยไปตงตลงบ้านคสย มีตรอกเล็กแห่งหนึ่ง
 เสงแบกตงกพวยขาวสยตคนทคชอยย เสงแบกตงจงตงตว
 ปลอมเป็นนายทหาร ถอหนึ่งสอรบสงเขาไปในบ้านคสย
 คชกกับมารคาทอกออกมาพงหนึ่งสอรบสง เสงแบกตงกอาน
 หนึ่งสอรบสงไทพงวา คสยจับทหารทมผลมอไปในกองทัพ
 ด้วยกัน เขาไม่มีความผก กนกลตงมาเสยหมตโดยความ
 พยาบาท คสยทำตงนมโทษมาก ให้จับครชยครวคสย
 เขาไปใส่คุกเสย เสงแบกตงอานหนึ่งสอรบสงปลอมแล้ว
 กจับตวตวรกรรยาคสยมตใส่เกวียน เขาชองหนึ่งสอ
 รบสงปลอมขบคไวทประตูบ้านคสยไว เสงแบกตงกยขาว
 กพากันคิมตวตวรกรรยาคสย รบชอกจากเมืองเซียงอาน
 ไปโดยเร็ว

๑ ฝ่ายโอบนช่วยกบกลับออกจากทเฝ้า นายประทุ
 กเขาทบกยหนึ่งสอมาตงให้โอบนช่วยกบ เล้าความตามคำ
 ผู้ถอหนึ่งสอมาแจ้งให้โอบนช่วยกบพงตงการ
 โอบนช่วยกบก็เขาทบมาเขตชอกคู้เห็นเป็นศัระคน
 โอบนช่วยกบพิเครารหัดกรวว่า ศัระของโอบนเซงเหลงผู้

เป็นบุตร โยชนชวยกียมีความตกใจเป็นอันมาก คิดนึก
 ทนงส์ออกอกานมีความ ในหนังสือว่า บุตรท่านถือว่ามีความ
 ความชอยมาก จึงได้มีความประมาทขทัยชวยชวยเราเป็น
 แม่ทัพหลายครั้งแล้ว บุคคนเราฆ่า เยแล้วตกเอาศรัษษมา
 ให้ท่าน โดยทางไมตรีที่ท่านฝากส่งบุตรกับเรา แล้วจะได้
 ทำบุญเช่นศัพพวงเสียดคามเกียรตยศของท่าน โยชนชวยกีย
 เห็นหนังสือแล้วกรองให้ จึงดำคสยว่าอายใจรเคมาบุตรก
 หาได้มชอพยายามากกยม่งไม่ เหตุไคม่งจึงมาบุตรกเสียด
 โยชนชวยกียกับกนาเอาศรัษษโยชนชวยชวยเหลง กยหนังสือเข้าไป
 ถวายพระเจ้าชยเฮียงตโตทตรงทอกพระเนตร พระเจ้าชย-
 เฮียงตทอกพระเนตรเห็นหนังสือและ ศรัษษโยชนชวยชวยเหลง
 แล้ว โยชนชวยกียกรองให้ถวายทลพระเจ้าชยเฮียงตว่า บุตร
 ข้าพระองค์ชอกอกกยพวก โจรวนเคยวชนระดังสยหาคนม
 ความชอยเป็นอันมาก บุคคนคสยฆ่าเสียดเปลา ๆ พระเจ้า
 ชยเฮียงตโตทตรงพงคังนน ก็มีพระทษชคเคองคสยเป็น
 อันมาก รัชสังให้ทหารรักษาพระองค์ไปจับครอบครัวของ
 คสยมา ทหารรักษาพระองค์กถวายขงคมลาดอรัชสังไปถง
 บ้านคสย เห็นชองหนังสือรัชสังปลอมยทชอยทบ้านคสย

ทหารรักษาพระองค์จึงถามชาวบ้านใกล้เคียงว่า เหตุใดของ
 หนึ่ง สร้อยสังข์ จึง ใด ยศคอย ที่บ้าน คุดย พวกราษฎรบ้าน
 ใกล้เคียงจึงว่า เมื่อเวลาเช้ามีชนนางผหนึ่ง ถอดหนึ่ง สร้อย
 สร้อยมาจึยครอยครวญครรภรรยาของคุดยไปหมดแล้ว ทหาร
 ก็กลับ มา เผ่ากราบ ทูล ความ ตาม ชึ่ง ราษฎรบ้าน ใกล้เคียง
 แจ้งความ ให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าชายเองก็ ได้ ทรง
 พงศงน นก ตก พระทัย ครัสต์ว่า เราหา ได้ สิ้ง ให้ ผู้ใด ไป จึย
 ครอยครวญ ครรภรรยา ของ คุดย ไม่ โยชนช่วย กิย ได้ พัง คึง นัน
 ก็ ร้อง ให้ ทูล ว่า ชะรอย คุดย จะ เข้า ยอม สวม งาม กัก กัก พวก โจร
 เชย กง แจก เสีย แล้ว จึง ให้ คน มา ทำ อธิบาย จึย ครอย ครวญ
 ของ คุดย ไป หมด แล้ว ทูล พระ เจ้า ชาย เอง ด้ ว่า การ เกก ชน
 ด้ เพง งน แล้ว ขอ พระ องค์ ทรง ให้ ทหาร สืบ นาย ออก ไป สืบ คัก ทาย
 คุดย ถ้า คุดย ยัง ไม่ คัก ชน บ เข้า สวม งาม กัก กัก พวก โจร ณ เมื่อง
 เชย กง แจก ก็ ให้ ทหาร สืบ นาย เอา สร้อย ายา พิช กิย กระบี่ ไป ให้ คุดย
 เสอ ก เอา กระบี่ หรือ สร้อย ายา พิช มา ทว ทาย เอง เสีย จึง จะ ด้
 พระ เจ้า ชาย เอง ตก ทรง เชอ พง ถอย คำ โยชน ช่วย กิย ให้ ทหาร
 สืบ นาย เอา สร้อย ายา พิช ไป ให้ คุดย กิย ทหาร สืบ นาย ก็ คัก เข้า ลง
 ถวาย บง คม วัย สร้อย ายา พิช กิย กระบี่ แล้ว กิย ไป โดย เร็ว ะ

๐ ฝ่ายเฮงเป็กตัง จับบุตรภรรยาครอบครัววัดศรัทธา
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐
 ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐
 ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐
 ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐
 ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ตงเมืองเซียงกงแจแล้ว ชิมงกงก็จัดยานเรือนให้ครอบครัว
 ศรัทธาอยู่คามสยายแล้ว ชิมงกงจึงสั่งให้ชนชกโยคุมทหาร
 ออกไปชวนศรัทธาออกรบ ชนชกโยก็ค้ำขันเวลาคุมทหารออก
 ไปใกล้ค่ายศรัทธา ศรัทธาหวาดทหารเมืองเซียงกงแห่ยกออกมา ศรัทธา
 ก็คุมทหารออกมานอกค่าย แลไปเห็นทหารเมืองเซียงกงแห่
 ยกออกนอกเมืองทั้งสี่ทิศ พอชนชกโยคุมทหารเข้ามา
 ใกล้ ชนชกโยเอาเกาทัณฑ์พาดสายไว้ แล้วยอยตัวลง
 คำนับศรัทธา ศรัทธาก็นอบน้อมคำนับตอบแล้วจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้
 ยินข้อเสียดของท่านปรากฏมาช้านานแล้ว คนทั้งปวงก็เรียกท่าน
 ว่าเขิ่นเฮงเซียงกงน เอ๋ยหลิมโตท่านไปเป็นบุตรเลี้ยง ก็ไม่ได้
 ทำให้ท่านเจ็บใจด้วยสิ่งใดเป็นไหนท่านจึงหนีเอ๋ยหลิมมาเล่า
 แล้วยังมาค้ำคานกมเตยกวนฆ่าฮวงหงท่ายท่านนเป็นคนมี
 สติปัญญาอยู่ ช่งท่านมาเขากบพวกโจรนั้น ข้าพเจ้ามีความ
 เสียดตายท่านนัก ท่านจึงลงจากหลังม้ามาหาเราเสียโดย
 คิเถิด เราหาเอาความผิดกษัตริย์ท่านที่เข้ามาแต่ก่อนนั้นไม่ แล้ว
 เราจะตั้งให้ท่านเป็นนายทหารใหญ่ บุตรภรรยาของท่านจะ
 ได้มีความสุขต่อไป ท่านจะคิดเห็นประการใด ชนชกโยจึง

ตอบว่า ท่านพุดคงหนักช้อบช้อยแล้ว แต่ยกคนเรากลับแผ่นดิน
 ชย มีความเจ็บแค้นพญาบาทกน้อยมาก ตามถ้อยคำของ
 ท่านพุดแน ข้าพเจ้าเห็นจะชยไม่ไ้ คสขจงว่าท่านมีความ
 เจ็บแค้นพญาบาทกนเมืองชยด้วยเหตุใด ชนชกไชจึงพุดว่า
 ท่านหรือไม่ว่าข้าพเจ้านั้นคือผู้ใด คสขจงตอบว่าเราทำ
 รุกับบิดาท่านไม ชนชกไชจึงตอบว่าบิดาเราเป็นนายทหาร
 ของพระเจ้าคนธาวี ชยชนชยยวงกษาเมืองชอจว เพราะพระเจ้า
 ชยงมาเอชหลม แก่คนแทนบิดาเราหาสมความคึกขง
 เราไม การยังหาได้แก่คนใดไม ข้าพเจ้ากยเมืองชยจง
 มีความพญาบาทกนเป็นชอใหญ่ ชยท่านมีนาใจจะใคร
 เกลบกกลมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใครเกลบกกลมท่านเหมอน
 กนในขณะชยเอชยงตกหาได้ทงอยู่ในยคิธรรมไม ข้าคนตงฉิน
 เสียมคคนทมิฬมือและสคชญญา กปากนตงตวแขงเมืองชน
 ทกแห่งทกค้ำบล ข้าพเจ้าเห็นวแผ่นดินชยทกวงน เห็นจะ
 ไมคยวไปไ้เท่าใดตอก ไ้ของตรองเมืองชยทงแระเจ้า
 ของเรานตงอช ในยคิธรรม ใครมีความชอยกตงแ่งใหม่
 ยคคกท ใครมีความฉคกทวตามโทษหาได้มีลาเอชงไม ท่าน
 จงชอนนชมชอม สวามีภคคกยเจ้านายของเราเสย โดยคเล็ก

ท่านกระโดดเป็นทษนนางผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าใจของ
 ท่านจะคิดประการใด คุสัยได้ฟังชั้นชกโยพักเกลยกล้อมก
 โกรธ จึงทวาทว่าอายุโงมั่งขงอาจมาเกลยกล้อมกเจิวหรือ
 คุสัยก็ขบมารากระบองสองมือ เขารบกับชั้นชกโยได้สัสย
 เพลง คุสัยเห็นผลมือชั้นชกโยเข้มแข็ง จึงเอากระบอง
 สองมือรวมเข้าสองอัน ทมายจะตีชั้นชกโยให้ตายคักกงน
 แล้ว คุสัยก็เอากระบองสองมือควบกนเขาคชั้นชกโยจนเต็ม
 กำลึง ชั้นชกโยเอาทวนรยไว้ไว้ คุสัยโยกขบมาทำเป็นท
 ลากทวนไป คุสัยขบมาไล่ตีคตามกระชั้นเข้าไปใกล้ ชั้นชกโย
 เห็นได้ทักทวนกลยมารบจับเสื่อเกราะคุสัยได้ คุสัยมีความ
 ตกใจทงกระบองเสื่อเขามอจับศัรณะชั้นชกโยไว้ คุสัยก็ย
 ชั้นชกโยก็กอดปลากนบนหลัง มาพลตตกลง ไปทงสองคน
 ชั้นชกโยกระชากเข็มขคของคุสัยขาด คุสัยฉอดเอาหมวก
 ชั้นชกโยไปไว้ คุสัยก็กลยเขาคาย ชั้นชกโยก็คุมทหาร
 กลยเขามอง

๑ ฝ่ายคุสัยกลยเขาคายเปลยนเสื่อเกราะใหม่ แล้ว
 นางพกเห็นอนนกขมผลมือชั้นชกโย้อย พอคเทยนโยมาแต่
 เมืองเซียงอาน เข้าไปกำนบคุสัยแล้วก็รองให้ คุสัยก็ตกใจ

จึงถามคุณเียนไยว่า มีเหตุอย่างไรเจ้ามาหาเราแล้วทำไม
 จึงร้องไห้ คุณเียนไยก็เล่าความโศกศัลย์ฟังตามซึ่ง ท
 ฆานเรือนของคุณศัลย์เกิดเหตุชนในเมื่องเซียงอาน มรยสังให้
 ทหารจับเอาตัวบุตรและภรรยาของท่านไปหมดแล้ว ศัลย์
 ไต่ฟังดังนั้นมีความตกใจเป็นอันมาก จึงเล่าความความซึ่ง
 โยชนเสงเหลงออกรบกับทหารเมื่องเซียงกั้งแจ้ขยตัวไปไต่ให้
 คุณเียนไยฟังยังหากันจะขาดคำไม่ พอตหารเข้ามาบอกว่า
 ศัลย์บุตรของท่านจะเข้ามาหา ศัลย์ก็มีความตั้งสัจตกลง
 อย่ พอคชกเข้ามาดังกคึกเขาลงค้ำนกับศัลย์ ศัลย์จึงถามคชก
 ว่าตัวเจ้าเขาจับเอาไปแล้วเหตุใดจึงกลับมาได้ คชกจึงพูดว่า
 ซึ่งมัจจุรชาพเจ้ากัษมารดาไปนั้น เป็นภคของชมวงกงตยก
 จะให้บิดาเข้าไปขอชอนนอมยชมสวามภคค ซึ่งชาพเจ้ามาหา
 บิดาครองน ชมวงกงให้ชาพเจ้ามาเกลยกล่อมยบิดา ศัลย์ไต่ฟัง
 ถึงนนักโกรธ แต่ไม่รทจะทำประการใดก เป็นกรจนไยชย
 ขณะนั้นพอตหารเข้ามาบอกว่า มีชาพลวงถอหนึ่งสี่ร้อยสัง
 มาแต่เมื่องเซียงอาน ศัลย์ก็ให้รบเข้ามาในค้ำย ข้าหลวงจึง
 ฆานหนึ่งสี่ร้อยสังให้ศัลย์ฟัง ในหนึ่งสี่ร้อยสังมีความว่า
 ศัลย์คคชบดจะเข้าชอนนอมยชมสวามภคคกับเมื่องเซียงกั้งแจ้
 บั

จึงได้พานายทหารใหญ่เสีย ให้กลับคิดฆ่าตัวตัวเอง คุก
 ไทฟังดังนั้นความโกรธเป็นกำลัง ฟังหนังสือขงหาตลอด
 ไม่ คุกชกกระบือออกพันชาหลวงลงแก่ความตาย คุกยังมี
 ความทักใจเป็นอันมาก จึงถามคุกขบถว่าเราจะคิดประการ
 ใดดี คุกจึงว่าชายเอียงคทาคงอยู่ในยศธรรมไม่ บิดาจะชย
 ทำราชการนนั้นจะปรารภณาเขาตั้งชนโต บิดชนชมิของ
 เจ้าเมืองเขยงกแงคงอยู่ในยศธรรมนัก บิดาจะไปอ่อนน้อม
 ยอมสวามภกเสียดกับเมือง เขยงกแงเสียเด็ดจึงจะพ้น
 อันตราย คุกสยไคฟังดังนั้นทศใจใหญ่ จึงสั่งคุกกว่าเราจะ
 เข้าไปนคกบชมกงเด็ดว่าบิดาจะอ่อนน้อมยอมสวามภกแล้ว
 คุกกคานขลาออกจากค่ายรบไป ครนฉงจึงบอกกับชมกง
 ตาม เหตุซึ่งบิดาจะยอมสวามภก กยทานนทุกประการ
 ชมกงก็มีความยินดีเป็นอันมาก จึงทหารให้ออกมารับคุก
 เข้าไปในเมืองจกโตะและสรามมาเดียงคุกและทหารทั้งยวง
 เช่นอนค จกทให้อยตามสมควร

๑ ผ่ายฆ่าหลวงเชื่องกระบือกับสวามภมาให้คุก
 เห็นคุกขบถคุกขบถฆ่าผลอหนังสือรบลงตาย กพากนหนกสย
 ไปเมืองเขยงกแง กษาขอความชนกรายทศพระเจ้าชยเอียงก

ผวยง่วนเซ่ง

หตั้ง่วนป่า

ทุกประการ พระเจ้าชัยเยงตไตทรงทราบกทรงกรวโกรช
 เป็นกำลัง จึงรบสังคามขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า ผู้ใดจะรบ
 อาสาไปตเมืองเชียงแก้วไคข้าง โยชนช่วยกิจจึงกราบทูลว่า
 ข้าพระองค์เห็นแต่ผวยหยนกนายท่านชวเขกวน มียศตรอย
 สยามคนยศรทหนงชชผวยง่วนเสียว บุตรทสองชชผวยง่วนชก
 บุตรทสามชชผวยง่วนเซ่ง ผวยง่วนเซ่งคนนอขายไคสืบชวย
 มีกำลัง และฝีมือเข้มแข็งถลกลตมีสองมือหนกสามรอยชง
 ไม่มผไคจะท่านทานไค ขอให้มรบสังหาผวยหยนกเข้ามา
 ดงเป็นแม่ทัพไปกเมืองเชียงแก้วกตงจะไค พระเจ้าชัยเยงต
 กทรงเห็นควย จึงมหนงสี่รบสังไหขุนนางถไปท่าน
 ชวเขกวน หากวผวยหยนกกบขบตรทงสามไหเข้ามาเผ่า
 ขุนนางกคกเขาลงคานรบหนงสี่รบสังแล้ว กรบไปท่าน
 ชวเขกวน ครนไคเวลาพระเจ้าชัยเยงตกเสด็จชน ขุนนาง
 กพากันถลไปบ้าน

๑ ฝ่ายขุนนางเชญหนงสี่รบสัง ไปถึงท่าน
 ชวเขกวนผวยหยนกร กพายครออกไปรบหนงสี่รบสัง พว
 ขาหลวงเขามาขงทวาราชการ ผถอหนงสี่รบสังกชาน
 หนงสี่ไหผวยหยนกพง ผวยหยนกกคกเขาลงพงครนทราย

หนึ่งสี่ทุกประการแล้ว ก็พวยทรวงสามกษัตริย์สาว ๆ ซ่อนนาง
 ซวยซ่อนออกจากท่านช่วยเบกขุนพรหมกันกับข้าหลวงเข้ามา ณ
 เมืองเซียงฮาน ครั้นถึงเมืองเซียงฮาน ฝวยหยินก็กษัตริย์ชาย
 ทงสามคนเข้าไปทโหงหมิง จึงถามททหารเผ่าประที่ว่าเสด็จ
 ออกหรือยัง ทหารเผ่าประตอบว่า พระเจ้าชวยเซียงคททรง
 ทมากรอกอยู่กับท่านกกเจียงทริมยเตย ฝวยหยินก็พวยทรวง
 ทงสามเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชวยเซียงคททริมยเตย ฝวยหยินก็
 กษัตริย์ทงสามเข้าไปเฝ้าเจมยเตย เห็นพระเจ้าชวยเซียงคททรง
 ทมากรอกอยู่กับเตยไคย่น ฝวยหยินก็กษัตริย์ทงสาม ก็คุกเข่า
 ลงทูลว่าข้าพระองค์ฝวยหยินก็ นายท่านช่วยเบกขุน กษัตริย์
 ทงสามเข้ามาเฝ้าแล้วแต่กระไปรค พระเจ้าชวยเซียงคททรง
 ทมากรอกอยู่กับเตยไคย่นกำลังเพลนอย หาทนไคย่นว่า
 ฝวยหยินก็ทูลไม่ ฝวยหยินก็เห็นคงนกกทรายทลซาอกกท
 ทรงไคย่นไม่ ฝวยหยินก็กษัตริย์ทงสามก็คุกเข่ารอเฝ้าอยู่
 ซ้ำนาน ประมาณชั่วโมงหนึ่ง ก็ทไคย่นสัประการไคย่น
 ฝวยง่วนเซ่งเห็นคงนกกมีความซคเคอง ลกขณวงเข้าไป
 จับตัวเตยไคย่นชชน พระเจ้าชวยเซียงคททคพระเนตรเห็น
 คงนกกทคพระทขรยสั่งถามว่าไคย่น ฝวยหยินก็ทูลว่าเขน

บุตรที่สามของข้าพระองค์ ชูชอผวยง่วนเซ่งเห็นเทียไตขึ้น
 เล่นหมากรุกกับพระองค์ จะทำให้พระองค์เพลิดเพลินไป
 ไม่เอาพระทัยใส่ในราชการบ้านเมือง จึงจับเทียไตขึ้นชุน
 คังนี้ ขอจงทรงพระกรุณาโปรดยกโทษบุตรข้าพระองค์เสีย
 สักครั้งหนึ่งเถิด พระเจ้าชยเฮียงคังจึงตรัสว่า ท่านมาเล่า
 เราหรือเราหาได้ทราบไม่ ท่านจงบอกให้บุตรของท่านวาง
 เทียไตขึ้นเสียเถิด เทียไตขึ้นมีความเจ็บด้วยผวยง่วนเซ่งจับ
 ทั่วชุน จึงว่ากับผวยง่วนเซ่งว่าจงปล่อยเราเสียเถิด
 ผวยง่วนเซ่งก็โยนเทียไตขึ้นไปล้มลงมีความเจ็บปวดเป็น
 อนมาก พระเจ้าชยเฮียงคังในพระทัยว่า ผวยง่วนเซ่ง
 คนนี้ชายกึ่งนอชอย แต่มีกาลังเขื่อนอนมาก ก็ชอบพระทัย
 จึงตรัสเรียกผวยหยินกเขาไปให้ไกลพระองค์แล้วตรัสว่า
 เราจะตั้งให้ท่านเป็นแม่ทัพตั้งให้ผวยง่วนเซ่งเป็นเชียนฮอง
 แม่ทัพหน้า ยกกองทัพไปตีเมืองเซียงกั้งแก่ ถ้ามีความชอย
 กลับมาแล้ว เราจะตั้งให้ท่านเป็นชนนางผู้ใหญ่ ผวยหยินก
 ก็คุกเข่าลงคำนับรับทัญแจทัพแล้ว พระเจ้าชยเฮียงคังจึง
 ตรัสว่า เราจะไต่ผู้ใดกำกับกองทัพไปด้วยหนอจึงจะดี

๕๖
 เทียบโตขึ้นโตขึ้นตงนนักเขารยอาสาว่า ข้าพระองค์จะขอ
 กำกับกองทัพไปเอง พระเจ้าชยเฮียงตกมีพระทัยยินดี
 เช่นอนมาก จึงตรัสว่าถ้าไปเองแล้ว เราก็คงเห็นที่
 ไร่ไร่โต จึงตงให้เทียบโตขึ้นเห็นทเกยเฮยโตกชน ผู้กำกับ
 กองทัพ ผวยหยนิกเทียบโตขึ้นกับบุตรผวยหยนิกตงสามคน
 ก็คุกเข่าลงคำนับแปดครั้งทูลลาออกมา

๖ ฝ่ายเทียบโตขึ้นมีใจพยายาม ผวยง่วนเซ่งฮยี่เป็น
 อนมากจึงคิดว่าอาสาตั้งอยู่กับเราแล้ว เราก็คงทำตาม
 อาสาตั้งของเรา แก่แก่นใจจึงโตคิดตงนแล้ว เทียบโต-
 ขึ้นก็ททหารโตสืบหมัน เทียบโตขึ้นผวยหยนิกกับบุตรตง
 ก็ยกกองทัพออกจากเมืองเซียงฮานไป เค้นทัพมาโตหลาย
 วันถึงคานกิมเตยก้วนก็ตงกายมันลงไว้ เทียบโตขึ้นก็สมม
 ททหารตงปวระพร้อมกัน แล้วจึงส่งผวยง่วนเซ่งว่า วนน
 เจ้าจกมทหารไปตีคานกิมเตยก้วนให้แตกจงได้ ถ้าตีคาน
 กิมเตยก้วนไม่ได้เจ้าก็อย่ากลับมามาหาเราเลย ผวยง่วนเซ่ง
 ก็คานธลามเขินมา ถยลกตมสของมอคุมทหารออกไปตี
 คานกิมเตยก้วน ผวยง่วนเซ่งก็เดินไปตามทางจึงนึกว่า
 เทียบโตขึ้นคงคิดพยายามเราพอลึกเขินอนมาก ถ้าเราคิด

อ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์เดียวกับพวกเขยกงแล้ว เตยไต่บั้นจะ
 สूरบะไรก็ยกเราไต่ ครั้นไปถึงท่านก็มเตยกวนกให้ ทหาร
 ร้องท้าววรนรบ ทหารทริภุชฐานนำทัก เขาไปขอกายันนห
 ลิวจิวฉินว่าทหารเมืองซุ่ยยกมาทำชวนรบ กายันนหลิวจิวฉิน
 ไต่ฟังตั้งนกกแตงตัวไต่เกราะชนมา ถืออาวอคุมทหาร
 เขยไต่ประตูค่านออกไป เห็นผวยง่วนเซ่งรบร้างกเล็กแคถือ
 ลูกคิมใหญ่ทวงทเขมแซงของฮา นายทหารทั้งสองกรอองควาค
 ถามว่า นายทหารแผนคนชยทยกมาซออะไร ลูกคิมของ
 เจ้าถือถอนนเบนไมทริช ผวยง่วนเซ่งจึงคอบว่าเราชย
 ผวยง่วนเซ่งเบนนายทพเมืองซุ่ย ลูกคิมของเรานถือออก
 รบกคิงทองตคนตาย กายันนหลิวจิวฉินไต่ฟังตั้งนกก
 ทวเราทั้งสองนาย แล้วชยมาเขาไปเอางาวพัน ผวยง่วน
 เซ่งพร้อมกนทั้งสองนาย ผวยง่วนเซ่งรบด้วยลูกคิมชขึ้นไป
 งาวลิวจิวฉินกายันนหก็ทักคามงาวกระทานถึงงามมอดก
 สองนายก็ชบมาหนผวยง่วนเซ่งไป ผวยง่วนเซ่งก็ชบมาไล่
 ทักตามนายทหารทั้งสองไป ถึงสะพานข้ามคเมือง นายทหาร
 ทั้งสองจะเขาเมืองกไมทกน ก็ชบมาหนออมก้าแพงเมืองไป

ผวยง่วนแข่งคัดทานกิมเตยก่วนไ้ กายันหลิวจิวิฉินสองนาย
ก็พากันหันตรงไปเมืองเซียงกงแฉ

๑ ฝ่ายเตยไ้ไ้ขึ้นเห็นผวยง่วนแข่งคัดทานกิมเตยก่วน
ไ้ไ้ เตยไ้ไ้ขึ้นก็ยกกองทัพไปตั้งอยู่ในค่าน พักเหนื่อย
หนอยหนอง แลวก ยกกองทัพออกจากค่านเดินไปเมืองเซียง
กงแฉ

๑ เทยกากิมออกว่าราชการ ชนนางเข้าไปค่านข
พร้อมกันเทยกากิมหาเห็นซ่มงกงไม่ เทยกากิมจึงว่าเรา
ชนว่าราชการซ่มงกงเห็นจะไม่เต็มใจเขาเผาเราคอกระมัง
พอส่งให้คนไปตามซ่มงกงมา ก็พอเห็นซ่มงกงนั่งชาวห่มขาว
เข้ามาเผา เทยกากิมจึงถามว่าเหตุใดท่านจึงทำดังนี้ เรายัง
หาทนต์ายไม่ซ่มงกงคกเขาลงค่านขแล้วพทว่า พวกเรา
เห็นจะพากันตายในครังนี้หมด เทยกากิมได้ฟังดังนั้นจึงว่า
เป็นเหตุอย่างไรพวกเราจึงจะตายเสียหมด ท่านเห็นจะ
เป็นยาเสียคอกระมัง ซ่มงกงจึงว่าซาพเจ้าคถูกขบน เห็น
คาวโคเทยในไทเป่าลงมาเกิดเป็นคนมีกำลังและฝีมือเข้มแข็ง
นัก เห็นทสามในแผ่นดินชวยขคณยกกองทัพมา จวนจะถึง
เมืองเซียงกงแฉอยู่แล้ว ทหารในเมืองเซียงกงแฉ ถาออก

ไปสรวบก็คงจะตายหมด เทยกากิมจึงว่ากับช่มมงกงว่า
 ท่านเห็นจะเป็นข้าเสียจริง ๆ แล้ว จึงได้พูดอย่างนั้น
 ช่มมงกงจึงว่าถ้าท่านไม่เชื่อขอเชิญท่านไปตีกองฟ้าเถิด
 เทยกากิมก็นายทหารทั้งปวง ก็พากันออกมาดูก็เห็นอากาศ
 เป็นหมอกหนาเหมือนก้อนเมฆไม่ อากาศดำเป็นหมอกลง
 มาครอขเมือง เชียงกึ่งแจ๋อฮี่ ขรรคาคัพของทั้งปวงเห็น
 พรอมกัน ก็มี ความตกใจเป็นอันมาก ขณะนั้นเห็นมีก้อน
 เมฆขาวดำเข้ามาในเมฆสีดำ เมฆสีดำก็กระจ่ายไปหมด
 กลายเป็นหมอกสีแดงขึ้น ช่มมงกงเห็นดังนั้นจึงว่าไม่เป็นไร
 แล้วกวหัวเราะว่าคงจะมีคนมาช่วย เทยกากิมจึงว่าท่าน
 ประเดยกวหัวเราะบัดนี้เคยกรองไห้พลกแท้ ๆ ช่มมงกงจึงพูด
 ว่าเพราะท่านมีบุญวาสนามาก ข้าพเจ้าจึงยามตอกไม้กวอน
 จะมัทหารใหญ่คนหน่งยกมาและไม้วกวนก็จะแตกสามัคคิกคน
 แล้วจะมาอ้อนน้อมอภัยกับเมืองเชียงกึ่งแจ๋อฮี่ กำลังพูดกัน
 อยู่พอได้ยินว่าลิวจิวนิน ก็ย่นหุมาแต่ด้านก็มีเคยก้วนรอ
 อยู่ข้างนอก เทยกากิมจึงใช้คนให้ชอกไปบอกทหาร ทั้งสอง
 นายเข้ามา นายทหารทั้งสองเข้ามาคุกเข่าลงค้ำหน้าเทยกากิม

แล้วพูดวาทะกัณฑ์ท้าวเมืองซุ่ยยกมาช้อผวยหยก เป็นแม่ทัพ
 มีบุตรชายคนหนึ่งมีชื่อเซมแซงนิก ข้าพเจ้าส่งคนออกรับ
 สู้ไม่ได้ต้องทูลทูลนมา ขอให้ท่านจัดแจงคอรบกองทัพ
 ผวยหยกเถิด เทือกากมจึงพูดว่าเจ้าทั้งสองนาคไม่ครอง
 กอนเอ๋ยหลิมยกทัพใหญ่มา พวกเราขังตแตกไปได้กับทัพ
 ทหารเต็ก ๆ คนหนึ่งกยงสู้มันไม่ได้ ขณะนั้นคล้ายจึงบอกกับ
 เทือกากมว่าท่านไม่รู้หรือบุตรทั้งสามของผวยหยก ช้อ
 ผวยง่วนเซงฮวย สิบชวบ ถอลกตมหนักถึง สาม รอยชง
 ฮวยว่าแต่เอ๋ยหลิมกนเคียวเลย ถึงรอยเซยหลิมกต ไม่ได้
 ถ้าผวยง่วนเซงมาถึงแล้วพวกเราต้องระวังตัวให้จงดี เทย
 กากมได้ฟังกหาเซยไม่จึงว่าเราไม่เคยเห็นมามากแล้วหาเห็น
 เหมือนท่านพูดกนไม่ ขณะนั้นกองทัพเมืองซุ่ยยกมาถึง
 ทงกายมันลงแล้ว เตยโตยขึ้นสั่งให้ผวยง่วนเซงออกไปรบ
 ผวยง่วนเซงถอลกตมชนมาคุมทหารมาทำชวรบ ทหาร
 กเขาไปรบกกับเทยกากม เทยกากมจึงถามทหารทั้งปวง
 ว่าใครจะออกไปรบกับผวยง่วนเซงได้บ้าง ช้อโตไหนกเขา
 รับฮาด่า เทยกากมจึงสั่งช้อโตไหนว่าท่านจงระวังตัวให้
 ช้อโตไหนกคานขลาออกมา ชนม่าถองว่าคุมทหารเขต

ประตูเมืองออกไป พอแลเห็นผวยง่วนเซ่งกหวเราแล้ว
 ถามว่า เกกคนหรือซอผวยง่วนเซ่ง ผวยง่วนเซ่งจึงตอบว่า
 เรานแตรซอผวยง่วนเซ่ง ซอไตโหนจึงพูดว่าเจ้านมไฟยง
 หลั่นไม่หมตจะมากินทำไม จึงกลับไปเสียเถค้อย่าอยู่ช่า
 เลยมาจะเหยยขจรเมตความตกใจ ผวยง่วนเซ่งกหวเราว่า
 คิวเราซอผวยง่วนเซ่งหากลัวอะไรไม่ ถ้ากลัวแล้วก็ไม่มา
 ซอไตโหนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ยกงาวขึ้นฟันผวยง่วนเซ่ง
 ผวยง่วนเซ่งชักค้วลศกคีมงาวซอไตโหนก็หัก ซอไตโหน
 พลศกตกจากหลังมา ผวยง่วนเซ่งจึงทวเราว่าอย่างนกมา
 เชนทหารกับเขาค้วย เราไม่ฆ่าเจ้าคอกค้วยเป็นทหารไม่
 มซอจึงกลับไปเสียเถค ซอไตโหนกลับชนมาโตแล้วกริบ
 หนเขามะธง เข้าไปหาเทียบกากม เทียบกากมจึงถามซอไตโหน
 วยบวยทหารเด็กน้อยมาโตหรือเปล่า ซอไตโหนจึงสน
 ศัสมะ แล้วว่าท่านอย่าพูดไปเลย ข้าพเจ้าพนทหารเด็ก
 ทหนึ่ง ทหารเด็กกับคาวอชข้าพเจ้าหัก ข้าพเจ้าพลศกตกมา
 ลงจงไตหนมา ทหารตงยวงไตยนักพากนเอามอขตปาก
 หวเรา พอทหารรักษาประตูเมืองเข้ามาบอกวาททหารเด็ก
 มาทาวชนรบชก เคยนหลงสนไตพงตงนนักโกรธจึงชนมา

ถอลูกทเรียน คมทวารเปิดประตูเมื่องออกไป แลไปหา
 เห็นนายทหารคนใดไม่ จึงควมมาเข้าใกล้ผวย่ง่วนแข่ง
 ผวย่ง่วนแข่งจึงคิดว่าเจ้า เขียวนี้จะไปข้างไหน เคยนหลังสัน
 ใต้ยืนคังนั้นแลไปเห็นเด็กคนหนึ่งถอลูกทมิใหญ่ เคยน-
 หลังสันก็ทวเราว่าอาวของเจ้าเห็นจะเย็นไม่ เขาตื่นพอก
 ข้างนอกคอกกรรมัง ผวย่ง่วนแข่งจึงว่าข้าโจรหน้าเขี้ยว
 รอยที่เราสัมผัสเสมแขงจะมาหาทศทายหรือ เคยนหลังสัน-
 ไทฟังคังนนักโกรธ เขาถอลูกทเรียนคผวย่ง่วนแข่ง ผวย่ง่วนแข่ง
 คิดว่าเรทกไปก็กลลวลกทเรียนเรทกยกแต่ลกทมิขนรับไว้
 ลกทเรียนของเคยนหลังสันกระทบลกทมิพยงอเกยวลกทมิไว้
 แน่น เคยนหลังสันซักหาออกไม ผวย่ง่วนแข่งทวเราแล้ว
 ว่า เจ้าขยับนหลังม้าหาแรงไม จึงกระโดดลงจากม้า
 กระชากให้ทวเราเขยอนไคจากเขนคนมีกำลัง เคยนหลัง-
 สันก็กระโดดจากหลังม้ากระชากลกทเรียนจนเต็มกำลังก็
 ไมไหวกระเทอนถึงทวผวย่ง่วนแข่ง เปรียบเหมือนวานรขน
 ห่มขนเสาศีลา เคยนหลังสันก็ถกนสันกำลังล้มลงไป
 หน้าแตก เคยนหลังสันลกทมิไคแล้ว กชนหลังม้าววย
 ถลยเขาเมืองเซียงก้งแจ เทยทากมีจิงเรยภชชชชโยสั่งให้

ชกไปรบ ชินชกไปค้าขายลาขึ้นมาออกไป เห็นผวยง่วนแข่ง
 เห็นเต็กกมีความปรมาท ชินชกไปซื้อม้าเอาทวนแทงผวย-
 ง่วนแข่ง ผวยง่วนแข่งก็รบด้วยดกคุ้ม ทวนชินชกไปง่องาม
 มขฉกกซื้อม้าหนกตเขาเมือง เทยกากมเห็นคงนนักไกรธ
 ึ่งว่า ข้ายเต็กทไหนดมารบกกล้าหาญยังอาหนัก เทยกากม
 ึ่งสั่งให้ทหารเอกสามสี่หกคนออกรบ ทวเทยกากมกชนมา
 ธิชวานออกไปเห็นผวยง่วนแข่ง เทยกากมก็ซื้อม้าเข้าไป
 เอาชวานพันลงไปทีหนึ่ง ผวยง่วนแข่งเอาดกคุ้มรบชวาน
 เทยกากมพลกกระทอนงามมฉก เทยกากมเรียกให้พันอง
 ทงปวงออกมาช่วยกัน พันองทงปวงพากันเข้าสู้มรบ
 ผวยง่วนแข่งเห็นตั้งนักเอาดกคุ้มกวาดไปถกชวานของทหาร
 คนโตทหารคนนนักดกมาลง พรกพันองทงปวงกพากันรบ
 อยู่แต่ห่างๆไม่เข้าใกล้ผวยง่วนแข่ง

๐ ฝ่ายผวยหยนักชดาผวยง่วนแข่ง เห็นผวยง่วนแข่ง
 รบมาแต่เขาจนเย็นแล้วกถวระเสยท ผวยหยนักจึงตามมาด
 เลิกให้ผวยง่วนแข่งกลับมากาย ผวยง่วนแข่งยังไม่ทันจะ
 กลับมากายเคยโตขึ้นจึงว่า ทวท่านเป็นทหารผู้ใหญ่รัก
 บุครมากหาเห็นแก่แผ่นดินไม่ กำลังระไคท่วงที่อยู่แล้ว

ท่านกลบต มาลอ เรียกผวยง่วนเซ่ง ไท้กลบต มาเสียมมีความ
 ประมาทเราเตยไต่บั้นจึงส่งทหารชายชวว ไท้จับตัวผวยหยินกั
 ไปฆ่าเสียบ ทหารก็เขามาตผวยหยินกั ผวยง่วนเสียวผวยง่วนชก
 ยตรผวยหยินกัเขามาพตกับเตยไต่ย่นว่า ถึงจระต๋มาลอ
 ไต่ยักไม่ถึงทองฆ่าพันเลย เตยไต่บั้นไต่ฟังตังนรืองทวาค
 ว่า เจ้าทั้งสองคนนเหตไคจิงกล่ามาชคชวางเราเราเย็น
 ถึงผลากบแม่ทัพ เตยไต่บั้นรืองส่งไท้ทหารเอาตัวผวย-
 ง่วนเสียว ผวยง่วนชกไปฆ่าเสียบ ทหารก็คุมตัวผวยหยินกั
 ผวยง่วนเสียว ผวยง่วนชกออกไชนอกค่าย ชนรนนผวย-
 ง่วนเซ่งไต่ย่นเสียงมาลอชคเรียกไท้กลบต ผวยง่วนเซ่งเอา
 ลูกต๋มกวาคไปทหนง ทหารทลชมอยักแตกกระจายออกไช
 ผวยง่วนเซ่งกชชชมากลบตมาคาย เห็นทหารมคยคากบพชาย
 ทงสองชอกมาจระฆ่าผวยง่วนเซ่งรืองทวาคทหารว่า พวกมิง
 จระต๋ตายแล้ว เหตไคมิงเซอพงเตยไต่บั้นจิงกล่าหาญจับบิตา
 กยพกมาฆ่าเสียบ ยิงไม่ปลอยเลยชกหรือช ทหารก็คุมผวย-
 หยินกัผวยง่วนเสียว ผวยง่วนชก กัแกมต๋ออกไต่ยเร็วเพราะ
 เกรงกลัวผวยง่วนเซ่ง ผวยง่วนเซ่งพตกบยคาวา บคนชย-
 เอยงต๋มไต่ตงชยในบคิกรวม พวกกิงฉนกาเรียบชานเมอชก

แปรปรวนไป พวกเรามีความสตัยซ้อช่วยทำนบารุงแผ่นดิน
 ทามความชอบความดีสิ่งใดไม่ นัยแต่จะเห็นอัยเสียเปล่า ๆ
 ทาประโยชน์มิได้ บิทางไปชอนน้อมเสียมเมืองเชียงแ่ง
 ตกว่า สวดยหยนงโคพิงตงนงกถอนใจใหญ่ สวดยหยนง
 สวดยงวนเสียว สวดยงวนชก สวดยงวนเซ็งกับนางสวดยชชชน
 เวลา นน ออกมาอัย ทนนควยกับปรกษาคกลงพรอมีใจกันแล้ว
 ชนมาเข้าไปริมกำแพงเมืองจะยอสมสวามภคคกยเมืองเสียบ
 กิ่งแ่ง

๑ สวดยเทยกากมกับพนของทงปวงชนอัยชนกำแพง
 เห็นสวดยหยนงกกับยตรทงสคนมารวมกำแพงเมือง สวดยงวน-
 เซ็งเห็นเทยกากมจึงพูดว่า ข้าพเจ้าสวดยงวนเซ็งมาค่านัย
 ชนชมิออง ทวขบคาซาพเจ้ากบพซาพเจ้ามีความแค้นพวก
 กงฉนพวกกงฉนจะคคมาซาพเจ้ากบขคาซาพเจ้าเสียบ ซาพเจ้า
 กบขคาซาพเจ้าและพซาพเจ้าขอมาพงขญทาน เทยกากมได้
 พงกมีความยินดี ไทเขคยประทรยสวดยหยนงกกับยตรทงสเขา
 มาในเมือง แล้วสวดยหยนง สวดยงวนเสียว สวดยงวนชก สวดย
 งวนเซ็ง นางสวดยชชชชนก็เข้ามาค่านัยเทยกากม ตาม
 ธรรมเนยยม แล้วเทยกากมตามชมิงกงว่า ชงสวดยหยนงกกับ

บุตรเขมาสมาสวามภักคกขเรานกลวระเขินอบายหรืออย่างไร
 ทานจงรักให้ชินชกไป้ออกไปรบจับเตยไต้ขึ้นมาให้จงไค้
 จระไต้สัชชตามเอาความจริง ผวยง่วนเซ่งไค้ยันทงนนักเขาไป
 ค้านบเคี้ยกากม ซอรัชอาสาไปจับเตยไต้ขึ้นมาให้จงไค้
 อย่าต้งให้ท่านแม่ทัพไปเลย เที้ยกากมก็ยอมให้ผวยง่วน
 เซ่งออกไปรบกับเตยไต้ขึ้นจับตัวมาให้จงไค้ ผวยง่วนเซ่ง
 แตผเคี้ยวกชนมาถอลกตมควมเข้าไปในค่ายเตยไต้ขึ้น
 แตผเคี้ยว ขณะนเตยไต้ขึ้นว่าพวกทหารปล้อยผวยหยิน-
 กกขบุตรไป เตยไต้ขึ้นกำลังจะทำโทษทหาร ทปล้อย
 ผวยหยินกกขบุตรไป พอเห็นผวยง่วนเซ่งซิมเข้าเข้ามาใน
 ค่ายเตยไต้ขึ้น เตยไต้ขึ้นเห็นตงนนักตกใจชยบตวจะหนี
 ผวยง่วนเซ่งก็โจนลง รากหลังมาจับเตยไต้ขึ้น ไค้จรงชง
 ประกาศกับทหารทงปวงว่า ท่านทงปวงจงไปกับเรายอม
 สวามภักคเมองเซียงกงแฉเถก ทหารทงปวงเกรงกลัว
 ผวยง่วนเซ่งก็พร้อมใจกัน ยอมสวามภักคทงสินหาม
 ผู้ไค้ซัดขวางไม่ผวยง่วนเซ่งชนมาคตมเตยไต้ขึ้น พา
 ทหารทงปวงเขามาตงปรตเมองรองเวียกไค้ทหารเข็ค
 ปรตเมองรัชเที้ยกากมเห็นผวยง่วนเซ่งจับไค้ตัวเตยไต้ขึ้น
 กขทหารทงปวงมายอมสวามภักคกสนความสงสัยสังไห้ทหาร

เปิดประตูเมืองรับดวงวันเช้าเข้ามาในเมือง เทยกากิมจึง
 พกขลุ่ยผวยหยนกว่า ข้าพเจ้าได้ท่านกษัตริย์ของ ท่านมาอยู่ด้วย
 ครองข้าพเจ้ายนตเช่นอนมาก จึงส่งทหารให้เอาตัวเตยไต่-
 ยืนไปเอาสารพัดข้อเสียให้ตาย ทหารทำตามคำสั่งของเทย-
 กากิมทุกประการ เทยกากิมจึงตั้งให้ผวยหยนกเช่นเซียว
 เซียวของ คังผวยงวันเซ่งเป็นช่อกษัตริย์ของ ผวยหยนก ผวย-
 งวันเซ่งก้านบรยทตั้ง แล้วผวยหยนกเช่นหนึ่ง สอ
 ษยหนึ่ง ไปลงเจิวหงหลานผวยหยนกอัยทกานชวเบกวัน
 ให้พาครอบครัวกษัตริย์สืบหมันมาเมืองเซียงก้งแจ้ คนใช้
 รับหนึ่งสอค้านบลาไป แล้วเทยกากิมสั่งให้ปลุกยานเรือนให้
 ผวยหยนกกษัตริย์ให้ใหญ่โตขึ้น แห่งหนึ่ง ให้้อย เป็นทศชาย
 อยมาไต่หลายวัน เจิวหงกคิมทหารสืบหมันกษัตริย์
 มาลงเมืองเซียงก้งแจ้ เทยกากิมตั้งให้เจิวหงเช่นทศนกก
 เจียงกน แล้วสั่งให้ลิวจิวฉิน กายันหกสยไปรักษาค้านกิม-
 เตยกวันอ้อยอย่างเดิม อ้อยมาวันหนึ่งช่มงกษัตริย์เทยกากิม
 ว่าข้าพเจ้าเห็นว่าควรททานพระชนางผวยชยช่นบุตรสาวผวย-
 หยนกมาเช่นภรรยาจงพระค ข้าพเจ้าเห็นสมควรยงนก เทย-
 กากิมจึงให้ช่มงกเช่นเฒ่าแก่ไปขอ ครนถึงวันฤกษ์ช่มงก

กรยนางผวยชยชนมาโทเทยกากิม เทยกากิมทงโทเป็น

เจยกงชหยน ทงแต่นนมาเมืองเซียงกงแจกครกครนสนก

สยบาย มีไพร่พลตงหกลสยหมนทหารเอกรอยเคษ ลอชา

ปรากฏไปทวทกทำยช

๑ ฝ่ายพระเจ้าชยเซียงทอยมาวณทง ทรงทราวว่า

ผวยชยนกกกขบทรมาเทยกโตขันเสย พาทหารสยหมนเข้า

อนนอมยอสมสวามภกคเสยกยเมืองเซียงกงแจพระองคกทรง

ชคเคองผวยชยนก และมีความวิตกในพระทัยเป็นอนมาก

จึงปรักษากยโอยนชวยกย โอยนชวยกยจึงทลว่า จระยก

กของทไฟไปรยกยเมืองเซียงกงแจ เหนจระไมโคจระตองทำไมทว

ไวเสยกอน ไซ้ใหชนนางคนทงออกไปตงเทยกากิมให้

เขนทชนชมของ ยกทวเมืองทคคระวนออกใหชนกยเมือง

เซียงกงแจ ภายหลจจรงคอยคคชานทอไป พระเจ้าชยเซียง-

กททรงพงคงนนกเห็นชชชวย จึงทาหนงลอรยสงตคมคา

โอยนชวยกยกยเควองยค ให้ชวเกยนเตกชงเขนทเขยไซ้

ถอไป เขยไซ้ชวเกยนเตกเผาชยทนน จึงทลว่าระให้

ชาพระองคไปเมืองเซียงกงแจครนง เห็นจระตงแกคความ

คายเขนแน พระเจ้าชยเซียงจจรงคระสตามว่า เหตุใดท่าน

จึงวาระถึงแก่ความตาย ชวเกียนแตกจึงทูลว่าข้าพเจ้าได้
 รั้งครอบครองของเคียนหลังสิ้นมาแล้วเสียหมด เกรงเคียน-
 หลังสิ้นจะมีความพยายาทข้าพเจ้าอยู่ พระชยเอียงตึง
 ครัสว่าท่านหาควรระกวลวไม่ ด้วยท่านถอยรับสั่งของเราไป
 ชวเกียนแตกชครยสั่งไม่ว่าไร ก็รับเอาสั่งของกบหนงสอ
 รั้งสั่งคอกเขาสงค่านยแปดครั้ง ทูลลาพระเจ้าชยเอียงต
 รั้งแข็งแรงไฟพรพอสสมควรรับไปเมืองเชียงกงแจ้ เดินทางไป
 ไร้หลายวัน ถัดเมืองเชียงกงแจ้มา ไ้เขาไปบอกเทยกากม
 พอสเวลาเทยกากมออกว่าราชการอยู่ มาไ้ช้กเข้ามามีแจ้งว่า
 บคนพระเจ้าชยเอียงตไ้ให้เขาหลวงถอตราชตงและเครื่องยศ
 มาให้ท่าน ชมมกงจึงบอกกบเทยกากมว่า ถ้าอย่างนั้นท่าน
 ต้องออกไปรับเองจึงจะดี เทยกากมก็ทูลว่าชมมกงว่าชย-
 เอียงตเป็นเจ้าแผ่นดิน เรากเป็นเจ้าแผ่นดินเหมือนกัน เรา
 หนักอย่ทุกเขาคำว่าจะไปค้เมืองเชียงอนาน รั้งค้ชยเอียงต
 มาเสียให้ราษฎรปรากฏชื่อเสียขงของเรา เราหาไม่ความ
 ปรารภนาคะให้ชยเอียงตมาตงแต่่งเราเมื่อไร ท่านจะให้
 เราออกไปรับตราตงเครื่องยศนั้นท่านเห็นควรแล้วหรือ ชง
 ท่านจะให้เราออกไปรับตราตงนั้นอันางเราก้จะน้อยไป

เหมือนนกขมิ้นของฮานาจากคนอนชุน จึงส่งมาใช้ว่าเจ้าจงไป
เรียกข้าหลวงเข้ามาเถิด

๑ ฝ่ายชาวเกียนเต็กเห็นไม่มีผู้ใดออกไปรับ
ชาวเกียนเต็ก ชาวเกียนเต็กนกหวนใจอยู่ ชาวเกียนเต็กก็
แข็งใจเข้าไปในเมือง ถึงโรงหมิงก็ไม่เห็นมีใครเห็นแต่คน
เผ่าประต คนเผ่าประตบอกชาวเกียนเต็กว่าท่านเข้าไปเองเถิด
ชาวเกียนเต็กก็มีความกลัวเขินอนมาก เค้นเข้าไปในที่เขาเผ่า
ยงหาหนทางจะคุกเข่าคานขยเทยกากมีไม่ เคยนหลังสิ้นแลเห็น
กรอင့်ทว่าควาฮายนมาแล้ว เคยนหลังสิ้นก็วิ่งเข้าไปหา
มอถกคอคค มอหนงแยงหนงส้อรบสั่งมาถกเสีย ชาวเกียนเต็ก
มีความเจ็บใจร้องว่า เหตุใดท่านจึงมาคุกเราเช่นข้าหลวง
ถรบสั่งพระเจ้าแผ่นดินออกมาเล่า เคยนหลังสิ้นจึงว่าเรา
กับเจ้าไม่มีข้อพิพาทกันเลย เหตุใดเจ้าจึงจับครอบครัว
ของเราไปฆ่าเสียหมด แต่ก่อนเจ้าถือว่าฮานา บดินเจ้า
ถกมาถกทน เราจึงตเจ้าให้สาแก่ใจ เคยนหลังสิ้นก็
ชาวเกียนเต็กก็เขินอนมาก ชาวเกียนเต็กมีความเจ็บปวด
จึงร้องเรียกให้เทยกากมีช่วย เทยกากมีกลงมาเซาหาม
เคยนหลังสิ้น เคยนหลังสิ้นไคฟงเทยกากมีหามกหยุดมอไว้

ชัคนกลงเดินจะไปเยี่ยมเงินที่บ้านเซ่งเม้งเต็ก เซ่งเม้งเต็กก็
 ออกมาต้อนรับเซ่งซ่งเข้าไปข้างใน จักทำให้นางตามสมควร
 แล้วเซ่งเม้งเต็กจึงว่า พระให้คนไปเชิญน้องมาหาพี่ ผม
 อรรถจะได้ปรักยากบน้องพอน้องมากศทเถียว เซ่งซ่งจึงว่าผม
 อรรถประการใดจงเล่าให้น้องฟังเถิด เซ่งเม้งเต็กจึงว่ามารดา
 ของผม นกเองบิชอบถวายหนิง เคียนวันเซอกขาตบนหนิงไป
 นกเองบิชอบเป็นขอของรักของมารดาพี่ ถ้าน้องสืบรวานกัน
 ขอพี่ให้นาง กี่ให้ช่วยขงมาให้ ขันคนมารดาของพตงแต่
 นกหายไป ถ้ามีความอาลัยเสียตายนงจนบ่วยไป พี่ให้คน
 ออกเที่ยวสืบเสาะติดตามนกกหาไต่ข่าวไม ถ้าน้องไปสืบ
 ตามขงนงเองบิใด พี่จะโหวเงินร้อยตำลง เซ่งเม้งเต็กจึงสั่ง
 ให้คนใช้หยิบเงินห้าสิบตำลงมาให้เซ่งซ่งก่อน เซ่งซ่ง
 ก็คานบรบเงินแล้วเซ่งซ่งก็ลาเซ่งเม้งเต็กไปขาน เอาเงิน
 สั่งให้น้องสาวไว้นแล้ว เซ่งซ่งเขาไม่มาทำบ่วงสำหรับจะ
 คล้องนงเสร็จแล้ว ก็เดินเข้าไปในเมืองลกเองเที่ยว
 สืบเสาะจะไปทุกแห่งก็ไม่พบประแล้วก็กลับมาขาน ครั้นรุ่งขึ้น
 เขาก็เที่ยวไปหานงออกหาพบประไม่ ครั้นเห็นออกนงหยศคอก
 อยู่ไต่คนไม เห็นชายคนหนิงหาขนา ร้องเพลงเดินมาว่า

วางคยขอเตาแซชชดเลยวหย เชยชวยชอชวยชวยแม่หนง
มีความว่าเงาแผนคนไมม่ขยออกลกเป็นนกพดกโคตาคน
กโค เสงชชงโคยนกงนนจเรยกชายคนนนเขามาถามว่า
ท่านว่านกพดโคตาคนโคยชทโหน ชายคนนนจชอกวอช
ชางหนานแหละ ทรมแม่นามตนสนชยตนหนง นกควนนม
กาโลใส่เทาจอยชยคนสน จรบนไปกไม้โตมเตกกลมอย
เขากอนคลาชวางนกงนกตาโเ สงชชงกมีความชนค
รบคเนไปทคนสน เห็นฝงเตกกลมอยเชนชนมาก สงชชง
ชควาคโเเตกชอกไปเสย นกชชบักเรยกสงชชง ว่าท่าน
ยชอนชวมาแล้วหรอ เทาซาพเจากงไมเกยวโจจรบนกลยไป
กไม้โค ท่านชนมาปลคโเซาพเจาทเเต ท่านจงพาซาพเจ
ไปชานควย ถ้าท่านยชอนชวจรมเงินชองชอนชว ซาพเจ
ชอกโเโคเงินมาก ๆ สงชชงโคยคกงนงกมีความชนค
ชนชนไปชนตนไมปลคชอชองชงมาโค อมนกคเน
ชามาในเมือจะกลชชาน มาถชานชอนชวชคคนหนง แซ
จยชชตงพอสงชชงคเณมาประจยชตงชยหน้าชาน จยชตงเห็น
สงชชงถอนกเองบพคโคกเรยกสงชชงชามาแล้วจยชตงจ
ถามสงชชงว่าท่านมาแต่โหน สงชชงกคานบจยชตงถาม

ธรรมเนียม แล้วเรียกจางวานกเองยทเจ้ามนน ขอให้
 ข้าพเจ้าตักเล็กน้อย เสงซซงกตั้งนกลให้ยตงค ยตงจาไต
 จางวานกควนเขนของเสงเม้งเทกบ้นทนไปแล่ว เทกโตจ
 ยตงโต แล้วจงพตกยเสงซซงว่าชายให้ข้าพเจ้าเสยเกต
 ข้าพเจ้าจะให้เงินสองร้อยตาดง เสงซซงจางวานกควนเขน
 ของรักของมารดาเสงเม้งเทก เสงเม้งเทกไซให้ข้าพเจ้าไป
 เทยวตามยบไคมา ข้าพเจ้าจะขายให้ท่านนนี้ไม่ไค นก
 เองบกรองชนว่าข้าพเจ้าจะกลับไปบ้าน ท่านบอวนบวออย่า
 ขายข้าพเจ้า ยตงโตยนนทพตกนน กพตกยเสงซซงว่า
 เราจะขอชนเงินให้ท่านอกทาตาดง ท่านจะเต็มใจหรือไม่
 เสงซซงจิงตอบว่าถงท่านจะให้ตักหาพนตาดงหาหมนตาดง
 ข้าพเจ้ากขายนทควนให้ท่านไม่ไค ยตงโตพงกมความ
 โกรจจิงว่าเจ้าไม่ขายจริง ๆ หรือ เสงซซงว่าข้าพเจ้าขาย
 ไม่ไค ยตงมความโกรจเขนกำลังกยชานกตักเสยเขน
 สองซก แล้วเรียกจางวานกเขาไปเสยในบ้าน เสงซซงม
 ความโกรจเขนกำลังไม่อาจะพตบระการโค เพราะเขนบ้าน
 ของเขาขนแลตาคางอย ครนยตงจวงทนไปแล่ว เสงซซงก
 เขาเองยทตายทวเคนรบไปหาเสงเม้งเทก เสงเม้งเทกจ

ถามเซ่งซซงว่านางจะไปตามนงเองขบไต่หรือไม่ไต่ เซ่งซซงก
 โยนนกลงไป เซ่งเม้งเต็กเห็นนงเองขบเป็นสองซกตกใจจึง
 ถามเซ่งซซง เซ่งซซงนงอนไปเป็นครั้นหนึ่ง เพราะความแค้น
 แลวกเล่าความตามซงขบตง ลกนงออกเป็นสองซกให้
 เซ่งเม้งเต็กฟังทุกประการ

๐ ฝ่ายสาวใช้ไต่ขบตงนงวิ่งเข้าไปขอกกขบมารดา
 เซ่งเม้งเต็ก ตามคำเซ่งซซงเล่าความให้เซ่งเม้งเต็กฟังทุก
 ประการ ขณะนั้นมารดาเซ่งเม้งเต็กกำลังจะกินยา พอสาวใช้
 มาบอกว่านงเองขบตายนางกินยาหาหลงไม่ มีความเสียใจลม
 ประทะขึ้นมา นางก็ขาดใจตาย สาวใช้เห็นตงนงพากันตกใจ
 วิ่งออกมาขอกกขบเซ่งเม้งเต็ก เซ่งเม้งเต็กก็พาเซ่งซซงเข้าไป
 ในเรือน เซ่งเม้งเต็กเห็นมารดาตาย เซ่งเม้งเต็กก็เซ่งซซง
 กรองไห้ ครั้นวายความโศกแล้วเซ่งเม้งเต็กก็จัดแจงหยา
 จะใส่ศพ กำลังจัดการเรื่องศพชดถมนอยู่ ขณะนั้นเซ่งซซงก
 มีความแค้นขบตงขึ้นมา ก็วิ่งกลับมาหานงของสาว น้องสาว
 จึงถามเซ่งซซงว่า พไปขบนงไต่หรือไม่ไต่ เซ่งซซงจึงตอบ
 ว่าเราอย่าพูดมากไปเลย ขงหยิบเงินมาให้เราเคียวนไต่ขบ
 เรว น้องสาวเซ่งซซงก็หยิบเงินออกมาให้เซ่งซซง เซ่งซซง

ใต้เงินแล้วกรวยวงไปท้โรงเคียม ส้งให้เจ้าของโรงเคียม
 ทำขนมเป่าไว้ให้สักสองร้อยก้อน เวลาเย็นเราจึงจะมาเอา
 หีบเงินให้เจ้าของโรงเคียมแล้ว เสงซซงก็วงไปท้โรงเหล็ก
 ตามเจ้าของโรงว่ามีมตค ๆ งามหรือเปล่า เจ้าของโรงเหล็ก
 บอกว่ามีคชาพเจ้าก็มีอย่าง เจ้าของโรงเหล็กก็หีบมคมา
 ให้เสงซซง เสงซซงก็หาชอขใจไม่ เจ้าของโรงเหล็กจึง
 ตามเสงซซงว่า ท่านชอขมคชนคใด เสงซซงจึงว่าเราจะ
 คองการมคทคมีพนเหล็กให้ชาค ประตจจะพนก่อนคิน
 เจ้าของโรงเหล็กจึงว่ามีคชนคทโรงชาพเจ้าทำไม ภรรยา
 เจ้าของโรงเหล็กย่นอยทหน้าประตห้องจึงบอกกับสามีว่า
 เมื่อขก่อนนมีหลวงจันคหนึ่ง เอามคมาฝากเราไว้เล่ม
 หนึ่งคมนกทจะเป็นมคคอย เวลากลางคินมีเสียงคิงทมค
 กริ่ง ๆ ชานานแล้ว ไม่เห็นหลวงจันมาเอามคไป ท่านจงเอา
 มคนชายให้กขนเสียเถค เจ้าของโรงเหล็กนก็คักเข้าไป
 ในห้องหีบมคมาให้เสงซซงค เสงซซงก็ชอขใจจึงถาม
 ราคามค เจ้าของโรงเหล็กจึงบอกวาชพเจ้าจะขายสาม
 คาล่งเท่านั้น เสงซซงก็หีบเอาเงินสามคาล่งส่งให้รับเอา
 มคเห็นขไว้ในเลือ วยเตนไปโรงเคียมรับขนมเป่ามาได้

หอผาเคื่นตรงไปบ้านห้วยตง ครอนถงเซงซซงกัไปรออยู่ข้าง
 บ้านห้วยตงจนเวลายามเค็ช เซงซซงกัแคงแ่งท่งควม่นคง
 แลวกลยคลองซำมนำไป ประสนชประมาณสียหกตัวไคย่น
 เสียงเซงซซงลยนำมาสนชกเทาชนเซงซซงกัควกชนมเปา
 โยนให้สนชกน สนชมวักนชนมเปาอยู่กหาเท่าเซงซซงกัไม่
 เซงซซงกัเอามคแ่งประตข่านห้วยตงอยู่ คนแ่งคนหนงอยู่ใน
 บ้านห้วยตงกรองถามว่าใครมาเคาะประต เซงซซงกับอกว
 เราเซง คนแ่งจงวาทะเซชวยเจ้าไปยงเซงกัลยมาคอก
 กระทบง เราหมายว่าเจ้าจะไม่กลับมา พคแล้วกัออกไปไซ
 กณแ่งเคชประตรบเซงซซงกัเข้ามา เซงซซงกัจยมือคนแ่งไว
 กเงอมคชน แลวว่าถารองกระฆ่าเสช ชายแ่งทเผ่าประตก
 ไม่อจรอง แลวอชนวอนขอชวควาทานอย่าฆ่าชาฟเจ้า
 เสชเลช เซงซซงกัจงถามชายคนแ่งนว่า ชวนบวอยทไหน
 ชวนบวแปลว่าเครษฐู ถ้าเจายอกกบเราแล้วเราจะไม่ทำเจ้า
 ชายแ่งทบอกว ชวนบวนงเสฟสรอชทคกหลงซางเห็นอ
 เซงซซงกัจงวเจานเป็นคนซางในเอาไวไม่ไค เซงซซงกั
 เอามคพันชายแ่งทาย แลวเซงซซงกับคประตนอกเสช
 เคนชนไปบนตกจยตงเห็นประตบคอยู่สองประต เซงซซงกั

บินขึ้นไปบนหลังคาตึกเข้คกระเบื้องออกหลายแผ่น โจนลงไป
 ข้างโน้ไต้เก็นก่อไปอีก เข้าไปเข้คประตุนั้นโน้ไต้แลเห็น
 คนสองคนถือโคมเก็นออกมา เฮงซซงก็หลยแอบเงาไฟเสียบ
 พอเดินพ้นไปเฮงซซงก็ทะลงเขาไป พนถูกชายคนหนึ่งถม
 ลงซาตใจตายกบทย ชายอกคนหนึ่งเขาใจว่าเพอนกันถม
 กลับควมาพองชายทตาย เฮงซซงก็จับตัวไว้ไต้ ชายฉนน
 ะรองขึ้นเฮงซซงจึงเงอมิตชนวาถาเจ้ารองเราจะมาเจ้า
 เสียบให้ตาย เจ้าจงนำเราไปทจยตั้งชย เราจงจะปล่อยเจ้า
 หากทำอันตรายไม่ ชายคนนั้นมความกลัวกนาเฮงซซงไปท
 จยตั้งชย พอเฮงซซงแลเห็นจยตั้งแต่โกถ เฮงซซงก็เอามค
 พนชายฉนนตายเฮงซซงก็เดินเขาไป ขณะนั้นจยตั้งกาลัง
 นงเสืพรออยกบภรรยาตามตคนยนอนอยู่ข้าง ๆ เฮงซซงตรง
 เขาไปเอามคพนจยตั้งกบเมยจยตั้งตายหมด ขณะนั้นบาว
 ของจยตั้งไคยนเสียงหญิงรองอยู่บนตก ก็พากันขึ้นไปค
 แต้คน เฮงซซงก็เอามคพนบาวจยตั้งตายหมดทงแต่คน
 แลวเฮงซซงเทยวคนในยานเรยนจยตั้ง ประมุไคเขากฆ่าเสียบ
 หมด ทเขนหญิงฆ่าตายแลวถอกเขาเครองแต่กตัวไว้ รวม
 ชายหญิงในยานจยตั้ง เฮงซซงฆ่าตายห้าสิบสามคน แลว

เเซงซซงเอาเลือดเขียนเพลงไว้ที่ฝาผนังทุกห้อง ทั่วทุกห้อง
 ว่า ต้องช่วยยื้อไซ่หนึ่งจิวเจียสหนึ่งชวโค้วเทียบเองเฮา
 ชงไล่ชวนฮซันเม้งแปะชวระยกชวงถส์จียกชง มีความว่า
 เเซงซซงได้มาจียกชงแล้วใจปลอตกไปรัง แล้วเซงซซงก็เก็บ
 ทรัพย์สิ่งของมีราคาไคแล้วกริบกลบไปย่านเซงซซง เเซง-
 ซซงจึงเรียกโหนงสาวเบคประตริบ โหนงสาวเซงซซง
 ก็ออกมาเบคประตริบเซงซซงเข้าไปในเรือน เห็นตัวเซงซซง
 มีแก๊โหลทคเขื่อนไปทงนน นางแซเองก็มีความทกใจเซง
 ซซงจกแจงผลตเสือกางเกงแล้วกชวน นางแซเอง โหนงสาว
 ให้ตามเซงซซงไป นางแซเองถามซซงว่าพจระพาซาพเจ้า
 ไปข้างไทน เเซงซซงตอบว่าอย่าพคไปเลยจงรีบตามเรามาเถค
 เคนมาถงประตเมืองพอสว่างประตเมืองเบค เเซงซซงกบ
 โหนงสาวกพากันไปทขานเซงเม้งเตก เเซงซซงกเลาคความ
 ทามชงไคมาจียกชงและบ่าวคายทงขาน ไทเซงเม้งเตกพจ
 ทกประการ เเซงเม้งเตกไคพงกทกใจจึงว่าเจ้าไมหนเคยวน
 จระหนเมื่อไร จึงเอนโหนงสาวฝากไว้กบเราเถค หยบเงิน
 ร้อยตำลึงให้เซงซซง เเซงซซงกคานขรบเงินแล้วหนตค
 ทางไปเมืองเอียงจิว

๑ ฝ่ายเจ้าเมืองลกเอียงทราบว่ามีคนมาขี้อยู่ตั้งกับ
 บัววไฟร์ตายทางยานักไปตสังให้จกหยี่ใส่คัพ คนทั้งปวงไป
 ผังเสีย แล้วเจ้าเมืองเห็นเพลงทฬ่าผั่งเขียนว่าเซงซซง
 เป็นคนฆ่า ใค้ความตามหน่งสือก็ใค้ให้คนไปจับไม้ไค้ตัว
 จังรวาทนเสี้ยกอนแล้ว จึงใค้ใค้เขียนคนหน่งเขียนหน่งสือ
 บนบักไว มีชายคนหน่งมารบสิ้นบนว่า เซงซซงอ้อยยาน
 เซงเม้งเทก เจ้าเมืองลกเอียงทราบความตงนนแล้วกให้
 ทหารไปเอาตัวเซงเม้งเทกมาถาม เซงเม้งเทกก็ไม้รบ
 เจ้าเมืองลกเอียง ก็เอาตัวเซงเม้งเทกกขครอขครวใส่คักไว

๒ ฝ่ายเซงซซงหนีไปถงเมืองเอียงจิวเขาไปอยู่ ใน
 โรงเคียมเจ้าของโรงเคียมแซ่ทวน จึงถามเซงซซงว่าท่าน
 แซ่เซงใช้ใค้ใหม่ เซงซซงกบอกว่าข้าพเจ้าเป็นแซ่เซง เจ้าของ
 โรงเคียมจึงถามว่าท่านซอซซงใช้ใค้ใหม่ เซงซซงจึงว่าเหตุ
 ไค้ท่านจึงรจกซอข้าพเจ้า เจ้าของโรงเคียมก็เชิญเซงซซง
 เข้าไปข้างในแล้ว เจ้าของโรงเคียมก็คักเขาลงค่านขเรียก
 เซงซซงว่าจกข ข้าพเจ้าซอทวนคักมาซอค่านขท่าน เซง-
 ซซงเห็นทวนคักทออย่างนน เซงซซงจึงว่าท่านนจะเปนบ่า
 เสี้ยคอกกรรมง ทวนคักจึงว่าจกขทวนไค้ทวนนมาขออกข้าพเจ้า

ไว้ว่า เวลาเย็นวันนี้จะมีคนมียกคนหนึ่ง มาทันแซ่เฮง
 ซอซซงจระมาลง ให้ข้าพเจ้าต้อนรับไว้ที่ลานไปจนยหน้า
 วิกวนโตหีบนี้จะมาช่วยให้คงตัวชนกเมืองลกเอียง ตั้งแล้ว
 วิกวนโตหีบนี้ไป ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านเป็นคนมียก แซ่
 ซซงจระว่าถาวรคงท่านพูดแล้ว ก็ไปภายหน้าข้าพเจ้าได้
 คออย่างท่านพูด ข้าพเจ้าจะคงให้ท่านเป็นชนนางผู้ใหญ่
 ควบคกักจักโกะและสรามาเอียงแซ่ซซงแล้ว จักทำให้แซ่
 ซซงฮยเป็นอนคิ แซ่ซซงก ฮยทขานควบคคสนทนาชแจง
 คำหรับพิชยสังคราม และกลอุบายอย่างฉลาดฮยทกวน
 ฮยมาวนหนงควบคคไม่ฮย แซ่ซซงนงกนโคะเสพสราฮย
 ในโรงเตียมแต่ผู้เดียว มีชายคนหนึ่งชื่อโงวเทียนฮวะพา
 เด็กหนุ่มสองคน สำหรับไปเที่ยววิจัยจ้างให้เขาเล่นสวาท
 เขาเงินมาเอียงชวต โงวเทียนฮวะพาชายหนุ่มสองคนเดิน
 มา เห็นแซ่ซซงนงกนโคะเสพสราฮยคนเดียว แซ่ซซงก
 แลเห็นชายหนุ่มสองคนก็ ให้มี จักคคจระโคะ เล่น สวาท
 โงวเทียนฮวะเห็นกรยาแซ่ซซงแล้ว ก็เข้าไปพุดกับแซ่ซซง
 ว่าข้าพเจ้าเห็นท่านกินสราฮยคนเดียวหาไม่ความสนุกไม่ บค
 นข้าพเจ้าพานองสวาทมาสองคนท่านจะ ประสงค์อย่างไร

เฮงซชงไท่ฟงตงนงกมความยินดี จึงว่าดาตงอย่างนงกเป็น
 ท ใจเวเทียนอวระว่าดาตงประสงค์แล้ว ข้าพเจ้าจะให้ชาย
 หนุ่มสองคนอยุ่กับ ข้าพเจ้าจะลาท่านไปบ้านก่อนพรุ่งนี้
 จะกลับมารับ แล้วใจเวเทียนอวระจึงสั่งชายหนุ่มทั้งสองว่า
 เจ้าจงอยุ่ที่นงกจนรุ่งเช้าให้ใส่ปรนนิบัติท่านให้ดี พรุ่งนี้เรา
 จะมารับเจ้า พวกท่านนั้นแล้วใจเวเทียนอวระลาเฮงซชงกลับ
 ไปบ้าน

๑ ฝ่ายเฮงซชงก็พาชายหนุ่มสองคนเข้าไปในห้อง
 แล้ว ก็สั่งให้ลูกโรงจัดโต๊ะและสตราเขาไปตงที่ในห้อง เฮง
 ซชงก็กินโต๊ะเสปสราภักชายหนุ่มสองคนในเวลาค่ำ ชาย
 หนุ่มสองคนเห็นเฮงซชงหลับสิ้นทีแล้ว ชายหนุ่มทั้งสองก็
 เกยเอาเงินทองของเฮงซชง แล้วเปิดประตูโรงเคยมหนีไป
 พอลงนอกโรงก็พบใจเวเทียนอวระ ใจเวเทียนอวระก็พาชายหนุ่ม
 สองคนไป ครั้นรุ่งขึ้นเข้าพวกลูกจ้างในโรงเคยม เห็น
 ประตูเคยมอยู่ก็ไปปลุกเฮงซชงขึ้นห้อง เฮงซชงตื่นขึ้นไม่
 เห็นชายหนุ่มทั้งสองคน ที่เอามาเล่นสวาทนั้น คนคุกหา
 เห็นสิ่งของเงินทองของตัวหายไปหมด เฮงซชงให้ลูกจ้าง

เทวความกหาพไม่มี เสงซซงกมีความคตองซาบหน่มทง
สองใจหาสขาบไม่มี

๑ ฝ่ายควนคตไปขระกลบมาถงแลว เสงซซงก

เล้าความให้ตวนคตฟังทกขัระการ ทวนคตจึงว่าคนจำพวก
นี้ มันหาก นเลียงชวตควยการอย่างนี้ เหตุใดท่านจึงไม่
ระรังตัวเล่า เสงซซงกนั่งชยุ ๆ มาประมาณสองสามเวลา
สงซซงกจึงบอกกับตวนคตว่า ให้ท่านไปเข้าบ้านให้ข้าพเจ้า
ชยุสักแห่งหนึ่งตรงหน้าวัดเขยลิกวน ข้าพเจ้าจะได้ไปเขียน
รูปภาพชายพอกแก้รำคาญใจ ทวนคตก็ไปเข้าที่บานไททงไซ้
ให้สงซซงกชยุ เสงซซงกชยุที่บานหน้าวัดเขยลิกวน ชยุมา
วนหนึ่งสงซซงกนอนหลับในเวลากลางคืนฝันไปว่า ท้าว
คางมาเรียกสงซซงกว่า งงยคแซกขเวลาชะตาของท่านระ
ชนแลว เชียงเตรบสั่งให้ไมคตหนึ่งลงมาเกคชยุ ในวัดเขยล
ิกวน ออกคอกประหลาดคระให้ชยุเอียงคตออกจากเมือง ระ
ไคชานเมืองเกครบฟงกน เจ้าจงไปคทวคคนน เขียนคอก
ไม้ไปถววยชยุเอียงก แล้วเจ้าจงคคทงตัวเป็นใหญ่ชนใน
ชฉนนี้ เสงซซงกจึงถามว่าคอกไม้ชนชคอะไร ท้าวคกจึง
บอกวาคอกควงชวย เสงซซงกคคใจคนชนหาคนระตามคอ

ไปไม่ แลกลับไปทหน้าบ้านเห็นแสงสว่างเหมือนหนังไฟตก
 ชน เซงซชงจึงเบียดประต้อออกไปก็โดยนเสียงอากาศดัง
 กกกดัง มีกลิ่นหอมแลเห็นไฟตกลงมาย้อยคจพวงมาดับ
 ตกกลงมาหลังวัดเขยลิกวนคนในบ้านแควนนกยหลวงจันท
 ในวัดก็พากันเข้าไปดูในวัดเห็นต้นไม้เกิดขึ้นต้นหนึ่ง
 สูงประมาณหกศอก มีดอกห้าสีข้างตอนบนมีใบใหญ่สีเขียว
 แขนกใบ ข้างล่างมีใบเล็กหกสีใบดอกหอมกลิ่นไกลออก
 ไปถึงสิบสี่ ราษฎรไพร่บ้านพลเมืองกพากันแตกกันมาก
 เป็นอันมาก เซงซชงเห็นดังนั้นแล้วก็กลับมายานเฮากระ
 คายมาเขียนถ้ายรูปต้นไม้ นำเอาใบ ให้เจ้าเมืองเอียงจิว
 เจ้าเมืองเอียงจิวก็เรียกตามบรรดาชนนทางปวง ไปดู
 ต้นไม้ประหลาดทวัดเขยลิกวน ก็ห้ามผู้ใดรู้จักชื่อต้นไม้
 นี้ แล้วเจ้าเมืองเอียงจิวก็มีหนังสือบอกแจ้งความเรื่องต้นไม้
 ประหลาด ไม่มีใครรู้จักชื่อเกิดขึ้นทวัดเขยลิกวน ให้
 คนถือเข้าไปเมืองเซียงฮาน

๑ ฝ่ายเซงซชงเขียนรูปต้นไม้แลระดอไม้ ทเกิด
 ขึ้นในวัดเขยลิกวน แล้วระขายสี่ให้เทียมอนคแล้ว ก็ไปลา

ทวนคตเข้าไปในเมฆเซียงฮาน ครั้นเดินไปถึงกลางทางก็
 ประหลาดคนหนึ่ง เขียนรูปต้นไม้ประหลาดที่เกกขนิในวัด
 เขยลิกวน ไล่ฆ่าชาวแยกเคินมากกระทบเซงชชงเข้า รูปต้นไม้
 ไม่ประหลาดที่เซงชชงเขียนไว้กระต่ายมานัน พัดตกกลง
 ผู้เฒ่าก็เอาเท้าขบเสียนขบเขียน เซงชชงก็ชกใจจึงว่าท่านผู้
 เฒ่าคนนั้น ห้ามกริยาไม่ มาโดนเอาเราจนกระต่ายรูปของ
 เราตกลง เราจะไต่คิกเพราะกระต่ายรูปนี้ มีหน้าชาท่าน
 เอาเท้าขยกระต่ายรูปของเราให้ขบเขียนเสียนขบ ท่านทำ
 เราทางท่านมีความโกรธเคืองเราด้วยเหตุใด ผู้เฒ่าจึงพูด
 ว่าแบบรูปของเจ้าเขียนเองหรือกตอกอก เว้นแต่คอกไม้ของ
 เจ้าตามกลิ่นหอมไม้ ถ้าเจ้าเอารูปต้นไม้และคอกไม้ของ
 ฆราวาน ชอควงช่วยเอาเข้าไปถวายขยเขียนแล้วเจ้าก็
 จะไต่คิก เซงชชงจึงตอบว่าถ้าอย่างนั้นท่านขอโทษข้าพเจ้า
 ชมคตสักหน่อย คนชราจึงคลงคตเขียนขึ้นควงช่วยมาให้
 เซงชชงก็ เซงชชงจึงวารปของท่านที่เขียนมาน กลิ่นหอม
 เหมือนยังเช่นคอกควงช่วยจริง ๆ เซงชชงจึงว่าท่านก็ชรา
 แล้ว จะเก็บเอาไปก็เปล่า ๆ ขอให้ข้าพเจ้าเสียนขบ ผู้เฒ่า
 จึงพูดว่าของอันนี้ถึงเราจะเอาไปใช้ก็ใช้ไม่ได้ เราจะไต่คิก

ก็เพราะคนควรช่วยกัน ถ้าเราอยากจะได้กึ่งคนเข้าลงบ้าน
 ย่อมเป็นบุตรเรา เราจึงจะให้รูปทองช่วยกับเจ้า เซงซซังก็
 ว่าผู้เฒ่าคนนั้นน่าชังนัก จึงให้เราให้วัยระดงเป็นบิดา
 เราเห็นจะให้วัยไม่ได้อีก แล้วนึกเกลียดคิดว่าหนักตามศคนไม่
 ถ้าเราให้วัยคงจะโค่ของไป ภายหลังเราไม่ยอมอีกแล้วกัน
 ตกคางนั้นแล้ว เซงซซังก็คุกเข่าลงบ้านผู้เฒ่าเรียกว่าบิดา
 ผู้เฒ่าจึงว่าเจ้าต้องลาบ้านตัวเสียก่อน หนีไปภายหน้าเจ้า
 จะไม่ลืมคุณเรา เซงซซังก็สาบานว่าถ้าข้าพเจ้าลืมคุณท่าน
 แล้วขอให้ในท้องของข้าพเจ้าเกิดเป็นภรรยาฉัน มีเสื้อขาว
 กระโถกออกจากรอกข้าพเจ้าเสียให้ตาย ผู้เฒ่าก็ส่ง
 รูปปั้นทองช่วยให้เซงซซังแล้ว จึงว่าคำสาบานของเจ้าจง
 ให้เห็นจริงเถิด เซงซซังรับรูปทองช่วยแล้วยกบ้านบิดาผู้เฒ่า
 ไปเมืองเซียงอัน

๑ ฝ่ายพระเจ้าซุ่ยเฮียงกษัตริย์เมฆวนเกิดคนควรช่วยกัน
 พระองค์ทรงบรรทมอยู่ในตำหนัก ทรงพระสุบินนิมิตว่า
 เห็นนางควรช่วยกึ่งซึ่งเป็นขนิษฐาของพระองค์ จึงมาทรง
 หน้าคำพระเจ้าซุ่ยเฮียงคิดว่า หากคงอยู่ในยุคที่ธรรมไม่ จึงเอา

ส่วยถึงให้เรา พระเจ้าชยเอียงตกกรวโกรจนางควงช่วย
 กงจิงนิก พระองค์ชกชกกระยอชกใจพัน นางควงช่วยกงจ
 หนีไปลงสวนดอกไม้มักกายังแห่งหนึ่ง นางควงช่วยกงจ
 กหายไปในทนน พระเจ้าชยเอียงตกประทยอชกทนน แลไป
 ช้างในคเห็นคนไม้คนหนึ่ง มีคอกห้าสชนชนมีใบใหญ่ลิม
 แปกใบ ชนลางมีใบทกลีสใบ มีกลนคอกไม่นนหอมมหาก
 จะเปรี้ยวมี ไคเห็นชาย คนหนึ่งชนชยชนคนไม่นน รยปร่าง
 สดสวยงามใส่เสื้อลายมังกรทอง ใส่หมวกชงเทียนชคมีอนน
 ถอตาควพระจนทร พระเจ้าชยเอียงคจิงรบสงถามควย
 สรเสียงอนคองวา เจานคอผไคแล้วพระองค์ทรงทอคพระ
 แทรเห็น ใบไม้ชนชยชนสยแปคใบกลายเช้นรูปจยใบชวอนออง
 ชนลางทกลีสใบกลายเช้นรูปลคชยชอนทนน พรอมกันเข้า
 มารกระทำอนทรายพระองค์ พระองค์เห็นชายชกสองคนกระ
 ไคคลงมารากต้นไม คนหนึ่งหน้าเหลองใส่หมวกจกมี ใส่
 เสื้อเตงกมกระชมาองเทยวเบ ถอกระบของล่องมือ ชายชกคน
 หนึ่งหน้าคใส่เสื้อชวตมยบทไคเก ใส่หมวกชงทองชนถอ
 กระบองอนคยวชมาไอทวเบ คนทหน้าเหลองถอกระบอง

สองมือจับ ขยับเขยื้อนของมาตายเสียทั้งสิ้น พระเจ้าชาย
 เชียงตเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามชายสองคนว่าท่าน
 มาช่วยเราหรือ ชายหนึ่งก็ว่าทูลพระเจ้าชายเชียงตว่า ทว
 ไม่คงอยู่ในยศถรรพณ์ใครเขาจะมาช่วย พระเจ้าชายเชียงต
 ร้องควยเสียงอันดัง ก็ตกพระทัยขนานรู้ว่าทรงพระสยบ
 นมิต นางเซียวชยชองเขาจึงทูลถามพระเจ้าชายเชียงตว่า
 เหตุใดพระองค์จึงร้องควยดังเสียงอันดัง พระเจ้าชายเชียงต
 ก็ทรงเล่าความฝันให้นางเซียวชยชองเขาฟังทุกประการ
 นางเซียวชยชองเขาจึงกราบทูลว่า เวลาพรุ่งนี้เสด็จออกจ
 ทรงเล่าความฝันในพระสยบนั้นให้ชนนางทั้งปวงฟังตามพระสยบ
 นั้นจึงจะดี ชนนางเขาก็คงแปลถวายให้ทรงทราบได้ พระเจ้า
 ชายเชียงตก็ทรงเห็นด้วย ครั้นใดเวลาพระเจ้าชายเชียงตก็
 เสด็จออกพระที่นั่งมณฑลแก้วอน ชนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้าเฝ้า
 พร้อมกันตามตำแหน่ง พระเจ้าชายเชียงตจึงทรงเล่าพระ
 สยบนั้นมิตให้ชนนางทั้งปวงฟังถึงแก่คนจนปลายทุกประการ
 โดยนช่วยกันจึงกราบทูลว่า พระองค์ทรงพระสยบนั้นว่า ทอด
 พระเนตรเห็นดอกไม้ ระวังไว้ที่ทอดพระเนตรของประ
 ทลาคต่าง ๆ เป็นที่ชอยพระทัยของพระองค์ ขอให้พระองค์

มรรยสังให้ช่างเขียนคอกไม้ทาสไว้ ถ้ามัศนิกจรกชอระทรง
 คองให้เขนทไทชว ข้าพระองค์เห็นคณจะควรประการใด
 แล้วแต่จะโปรด พระเจ้าชยเชียงตกทรงเห็นควย จึงมรรยสัง
 ใ้โยนชวยกับหาช่างมาเขียนคอกไม้ประหลาดตามชงทรง
 มรรยสังเล่าไทพงนน ไปยัดไวทประคองสทศ โยนชวยกับ
 กตกเขาลงค่านขรบริษสัง ไ้เวลาพระเจ้าชยเชียงตกเสด็จ
 ขนขนนางผู้ใหญ่นอยกกลยไปบ้าน โยนชวยกับบริษสัง
 มากให้ช่างเขียนรูปคอกไม้ประหลาดขยไว้ ทประคอง
 ทงสทศ พวกราษฎรพากันมาคเป็นอนมาก กหามผู้ใครจก
 ชอคันไม้และคอกไม้ประหลาดนนั้นไม

๑ ฝ่ายเซงชชงเตนมาหลายวัน ถลางเมืองเซงชชาน

เห็นราษฎรพากันมากคอกไม้ประหลาด เซงชชงก็เข้าไปค
 จึงรู้ว่าถ้ามัศนิกจรกคนไม้และคอกไม้เน เจานแผนตนจะคองให้
 เขนทไทชว เซงชชงรคองนแล้วกมีความขนคเป็นอนมาก
 จึงคกหนงลือทขยไวทประคองนเสย ขนททงสองทคคยคย
 นนจึงถามว่า ทานทคกหนงลือชอใดแซไร รจกคนไม้เน
 หรือจงใดบงจมาคกหนงลือชองพระเจ้าแผนตนเสย

เฮงซ่งซ่งจึงตอบว่า ข้าพเจ้าแต่เฮงซ่งซ่งซ่งจกชอคนไม่
 และทเกิดของคนไม่ควยท่านจงพาข้าพเจ้าไปเฝ้าเจก ชนท
 ไทพงตงนนักพาเฮงซ่งซ่งเข้าไปเฝ้า พระเจ้าชยเอียงตฉท
 เสกอรอกพระทงนงมชวณเคย ชนททงสองคกเขาลงกราย
 ทลพระเจ้าชยเอียงตวาชาพระองค์ ไปคอกคอกยทประคเมอง
 วาจรมศใครจกชอคนไม่ประหลาดเขนทกวณ กทามศใคร
 จกชอคนไมนไม บคนมชวยคนทงนงมททงนงสอประกาศ
 เสย วาจรจกชอคนไม่ประหลาดชวพระองค์กพาตัวชวยนุน
 เขามาเฝ้า ทลแล้วกถววยขงคม ถอยห่าง ออกไปอยู่ตาม
 ตำแห่ง เฮงซ่งซ่งคกเขาลงค้ำนบแปดครั้ง แล้วทลว่า
 ชวพระองค์ชอเฮงซ่งซ่งเข้ามาเฝ้า พระเจ้าชยเอียงตจิงครส
 ถามว่า เจาจรจกชอคนไม่ประหลาดคนนเรยชออะไรเกิดท
 ทัพยลไชนจงชอกกยเราให้แจ้ง เฮงซ่งซ่งจิงทลพระเจ้าชย-
 เอียงตว่า ทนไม่คอกไม่ประหลาดชงเกกชนน มชอเรยก
 ว่าควงชวย เกกชนทวทเอยสกรน ในแขวงเมองเอียงจว
 เมอเคอนแปดชนสยทาคาเวลากกลางคน ชวพระองค์เห็น
 แล้วจิงไทเขียนถวยรูปเขามาถววยให้ทรงทอดพระเนตร
 แล้วเฮงซ่งซ่งก็เอารูปตนควงชวยส่งให้เจาพนกงานคหลวง

ไลน์ไ้ให้ทอกพระเนตร พระเจ้าชยเอียงคโคทรวงทอก
 พระเนตรคนควงช่วย และทอกมิกสันหอม เหมือนททรวงพระ
 ลบินจำโคไม้มกเลย จึงทรสซมว่าคนไม ในรูปทเขียนน
 ฉาเขียนคนไมมคอกอยู่จริง ๆ เหน้จระค จึงทรวงทงไท้เสงซซง
 เชนทควงช่วยไท้ชว คมททหารพนทงไปรทษาคนควงช่วย
 ไ้เราจระไปคไท้โค แล้วจตรงจวคเอยลกวน ไ้ชชวคควง-
 ช่วยกวน เสงซซงกคกเข้าตงค่านขแปคคกรรททงแล้วจ
 ทชว่า ช่าพระองคเชนคนมไทยหาอาหารทระกชไปเมือง
 เอียงจวโคไม พระเจ้าชยเอียงคทรวงทรสดถามว่าเจามไทย
 ชะไรอัย เสงซซงจกรบทลว่าช่าพระองคโคช่าคนทาย
 ทเมืองลคเอียงเอียงเมงเทกพช่ายของช่าพระองคกขงคคอย
 พระเจ้าชยเอียงคกไปรคยกไทยไท้เสงซซง แล้วมรขสัง
 ไปตงเจาเมืองลคเอียง ไ้ลคชเอียงเมงเทกกขครอยทรว
 ปลออยไป เสงซซงกคกเข้าตงค่านขแปคคกรร ทลลช่าพระเจ้า
 ชยเอียงคคมททหารพนทง ยกออกจจากเมืองเชยงชานจระ
 ไปรทษาคนควงช่วยณเมืองเอียงจวคถามรขสัง เตนไปทลาย
 วนทขควนคคกขชกวน ไ้ทหยนทกกลางทง เสงซซงเห็นก

ลงจากหลังมาคานยกนตามธรรมเนียมแล้ว ควบคุมตั้งพูด
 ว่าชะตาแผ่นดินชยเห็นจะไม่นานยาวไปโตสักเท่าใดแล้ว
 ข้าพเจ้ากับอีกวงโคหยินจะรอกอชยท่านทเมืองลกเอียง เฮง-
 ชยซึ่งกมความยินดี พทจาส่งเสียบกควบคุมตั้งอีกวงโคหยิน
 แล้ว เฮงชยซึ่งกลาขนมำคตหารรีบไปเมืองเอียงจิวตามรับ
 สั่ง ฝ่ายอีกวงโคหยินกับควบคุมตั้งก็แยกทางไปเมือง
 ลกเอียง

๑ ฝ่ายพระเจ้าชยเอียงทโตทรงทราบในหนังสือยก
 เจ้าเมืองเอียงจิวด้วยเรื่อง ตนคงช่วยเกกชนวกเอียงลกวง
 ณเมืองเอียงจิวทุกประการแล้ว จึงทรงปรึกษากับโอบนชวย-
 กิบว่า พระองค์จะใคร่เสด็จชมตอกคงช่วยณเมืองเอียงจิว
 โอบนชวยกิบจึงทูลว่าเมืองเซียงฮานทางจะไปถึงเมืองกังโต
 ทางขกกันดารเข็นอันมาก พระองค์จะไค้ความลำบาก ขอ
 พระองค์มรับสั่งใหม่วชกหมงเป็นนายกองชตคลของ ทงแก่
 งามองเซียงฮานไปจนถึงเมืองเอียงจิว ให้เลงชุกคเป็นชวย
 ให้หลมตชงเขนทงขกกันเขนตกาทกยเกณทราชฎรแปคสืบ
 ทมน ให้ชคทงแก่สละเลงคเมืองเซียงฮานไปจนถึงเมือง

เอยงจิว คลองต้องขุดให้กว้างลึกให้เรือมังกรใหญ่ของ
 พระองค์ไปได้ แล้วให้มหนังสือขอรบสิ่งไปลงหล่เอียน
 เจ้าเมืองไท่หรงวน ให้ทำวงเงินเชิงแก่งพนให้ป้ด้วยหยกกับ
 ทอง ให้ทำกำหนดในสามเดือนให้แล้วเสร็จ ถ้าทำไม่ทัน
 ต้องเอาโทษถึงตาย ซึ่งตลอดยงคังนี้ด้วยป้ราวธนาจะฆ่า
 หล่เอียนเสียให้จงได้ ถ้าทำแล้วทนกล้โทยว่าทำวงทอง
 อย่างเจ้าจะคิดขบถให้จับฆ่าเสีย ด้วยขณะนั้นของอยู่แล้ว
 ท้จะฆ่าหล่เอียนได้ ห้ามผู้ใดกินหาได้ไม่ พระเจ้าชย-
 เอยงคโคตรงพงโอยุนช่วยกับทูลกล้ชอบพระทัย มีรยสิ่งให้
 หล่มค มัวชกหมง เล็งฮุกคไปชกคลอง หล่เอียนสร้างวง
 เงินเชิงแก่ง ณ เมืองไท่หรงวน

๑ ฝ่ายพวกนายหมวดนายกอง ของมัวชกหมงพนัก
 งานชกคลองถ้าราษฎรคนใดท้มเงินให้นายหมวดนายกอง
 ถึง โดยจรมียตรสักสืบคนอยู่ในบ้าน ถ้ามีเงินเสียกพน
 ไปโคท้มค ราษฎรท้มไม่เสียกคชงเกณท้มาชกคลอง ใน
 เวลาทลงมอชกคลองนั้นน้กเป็นฤคหนาวคนทชกคลองให้ลคค
 เสือลคคทางแก่งเสียมค คลองทชกคนแมนว่าพบเขาและ
 บ้านเรือนของผู้ใด กคชงชคฆ่าเข้าไปให้จงได้ ถึงราษฎร

๑๓๔

๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ไปพูดว่า เหตุใดท่านจึงยอมหม้อข้าวของเราแตก หล่มก
 ใจว่าตัวเราซื้อหล่มกเขินพองกักกักผูกมัดชกคดลอง เรา
 เทยวเล่นแลเห็นเสื่อค้าควหนงเอาเกาทัญทียงไป เราไม่
 รู้ว่าท่านหงอาหารขยี้ เรามาประทานครึ่งนักตแลว บคน
 เราหามทปรกษาหารอไม่ เราอยากจะได้ท่านไว้เขินท
 ปรกษาของเราท่านจะคิดเห็นประการใด จฉ่างได้พังกน
 กมีความขินคใจว่า ถ้าท่านเรชยเตียงข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้า
 กไม่กลายคพลว แต่ขคนข้าพเจ้าพากงจอไปส่ง ณ เมือง
 ชอชกชงเรชยกขทานเคยวณงไม่ใด หล่มกจึงถามว่ากจอ
 นนเขินขครมใด จฉ่างจึงบอกว้าเขินขครหงอชนเคยวเจ้า
 เมืองลาเคยง ก็เลาคความตามชงหงอชนเคยวฝากผงไว้ให้
 หล่มกพังกทปรกษา หล่มกจึงพดวากงจอเขินขครของคคน
 กฉฉน จึงช่วยบารงเลยงรักษาไว้ก็เขินคคนทงฉนเหมือนกัน
 เราไม่รู้ว่าขานของท่านจะมีใครขยี้บ้าง จฉ่างจึงบอกว้า
 ขานของข้าพเจ้ามีแคพข้าพเจ้าขยคคนเคยว ชอชเขียนเขินคคนรบ
 ้างทำไรไถนาพอไคมาเลยงชวท เพราะความอยากจนเขิน
 นข้าพเจ้าจึงจะได้เอากงจอไปส่งหงอชนเคยวเสย หล่มก
 จึงให้จฉ่างไปอุมกงจอมาให้ก จฉ่างก็ไปอุมหงอเทงมาให้

หฺลิมตึก หฺลิมตึกกลับมาอมู่ไวหฺลิมตึกเพราะเหตุลักษณะ
หงอเตงก็ซอชใจ จึงพูดว่าเด็กคนนั้นนานไปก็ระโตเช่นนาย
ทหารใหญ่ หงอเตงแลเห็นหฺลิมตึกยกมือชนคานับหฺลิมต
ตามประสาทารก หฺลิมตึกมีความสงสารแทบน่าตาตงจึงหยิบ
เงินสองร้อยตำลงส่งให้นางตั้งว่า เจ้าจงเอาไปกินตาม
ทางพาหงอเตงไปให้หงอชุนเดี่ยว แล้วเจ้าจงบอกกับหงอชุน
เดี่ยวว่าจงขอรับค่าเลี้ยงหงอเตงไว้ให้โต ไทชุนจะโตแก่แค่น
แพนขัและรับคามาบรรดา หฺลิมตึกอาศัยตั้งนางว่า ถ้าเจ้า
กลับมาแล้วจงมาอยู่กับเรา นางจึงว่าข้าพเจ้าไปส่งหงอ
เตงแล้ว ข้าพเจ้าจะไปรอท่านอยู่ข้างหน้า หฺลิมตึกจึงว่าค
แล้วเจ้ากับเราก็จงโตพบนกันข้างหน้า นางก็คานับลา
หฺลิมตึกไปเมืองชอชุก หฺลิมตึกกลับไปเร็ว

๑ ฝ่ายนางโตเงินแล้วก็กลับไปหาจเยียน จเยียน
เห็นนางกลับมาจึงถามนางว่าเหตุไฉนจึงกลับมาเร็ว
นักนางจึงเล่าความตามซึ่งโตพบนหฺลิมตึก หฺลิมตึกให้เงินมา
ให้ จเยียนฟังทุกประการนางตั้งเงินให้ จเยียนแล้วจึงว่า
พลางหงอเตงไว้ให้โตเถื่อนชองจะไปอยู่กับหฺลิมตึก แล้วนาง

กคานยลาจเขย่นไปหาหลมต หลมตเห็นจางมากมีความ
ย่นค จึงตั้งจางไทเขย่นทงกวน

๑ ฝ่ายมวชกหมงชคคสองผ่าบ้านและภเขาไป มี
ความตรายเป็นอันมาก มวชกหมงพอใจกินตึก ๆ จึงใช้
ให้ข้าวไปเที่ยวลกรับตึก ๆ ลูกชวบ้านมางและทำกับ
ชวกินเป็นนิจ บรรดาตึกที่อยู่บ้านไกลเคียง มวชกหมง
ก็ให้ข้าวเที่ยวรับมากจนหมด ครนหมดเขามวชกหมงก็
ให้ข้าวไปเที่ยวรับตึกบ้านไกล ๆ มากิน จนราษฎรชวบ้าน
พากันรุมความกลัว ไม่อาจะปล่อย ให้ตึกออกไปเที่ยว
นอกบ้าน วันหนึ่งชคคสองมาถึงทหลมตฝั่งศพเก่าแห่งหนึ่ง
พวกชคคสองชคไม่ลง จึงเขาเหลกชคสองไปก็เข่นน้ำเขม
ชนมา บรรดาพวกทชคคสองก็พากันตกใจ เข้าไปบอกกับ
มวชกหมงเล่งชคต มวชกหมงเล่งชคคกชชจากเรือมา
ชดชนนแสนคนนชนมา เล่งชคตจึงว่าชชระรอยจะเข่นท
เทพารักษอยย ทองจคชปเทียบมาบนบานเสัยกอนจึงจะชค
ลงไปไค มวชกหมงก็เห็นศวยสองนายจคชปเทียบชชชน
บนเทพารักษ ในชชระนแสนคนกแยกออกเข่นชองแล
เห็นมีประต มวชกหมงเล่งชคตเข้าไปดูเห็นมตกสามห้อง

โตใหญ่ท่ของกลางมีทบไล่ศพอยหอยหนึ่ง ขางหน้าหอยมี
 กระจางนามันตามตะเกียงมีเพลิงตกอย ในทันไค่นนหอย
 ทไล่ศพกแตกออกสองซก มีศพกาดงชนอยศพหนึ่งมนว
 มือเทมไปทงตวณขาวดงเทำ มวชกหมงเห็นกมความ
 ตกใจกลัว แลตไปข้าง ๆ เห็นมีบายศลาตงอยมีหนึ่งลือ
 แดวหนึ่ง ในหนึ่งลือมีความว่า เราชอโตกมเขยนตายมา
 ใต้พนบขแล้วณขาวดงดิน มวชกหมงมีความตกใจเขยนอัน
 มากตกเขาลงค้ำนบศพ แล้วมวชกหมงก็ให้คนจับแรงเอา
 ศพโตกมเขยนไปฝังไว้เสียบนถเขาแห่งหนึ่ง มวชกหมง
 เล็งชตคกให้คนชตคกลงฝำคักนไป

๑ ฝ่ายมวชกหมงตงแตกนเค็กมา เทกทีไกลและ
 ไกลกรวมมากนเสียบมค แล้วจึงมหนึ่งลือเขยนบายไปถึง
 เจ้าเมืองทีไกลเคียงกบคลง ว่าเมืองหนึ่งโตจกเทกอขาย
 สตามขวลงมาขวหนึ่งชนไป ให้ส่งมาให้มวชกหมงเมือง
 ลวรอย ผลือหนึ่งลือของมวชกหมง ไปดงกอทำเสียบเจ้า
 เมืองเซียงจิ่ว กอทำเสียบเห็นหนึ่งลือมวชกหมงกมความ
 โกรธ จึงวากบผลือหนึ่งลือว่าเกณศกเอาฝำใหญ่ไปชคคลง
 แล้ว ยังจะเอาเค็กไปทำอะไร จึงสั่งให้จับคนถหนึ่งลือ

ของมวชกหมงเมยณถาม ผลตหงสอิกเลาความซง
 มวชกหมงพอใจกินตีก ๆ ไทกอทำเสยพงตงนตคทนจนปลา
 ทกปรการ กอทำเสยโคพงตงนตคคองมวชกหมง
 เบนอนมากกสงให้เมยณผลตหงสอซของมวชกหมงจนตาย
 มวชกหมงทรายความตงนตคคองมวชกหมงกอทำเสยเป็น
 กาดง มวชกหมงกคคทหารยกมาเมืองเซยงจิระจบกอทำ
 เสยฆ่าเสยราษฎรในเมืองเซยงจิระไม่ยอมให้ มวชกหมง
 ฆ่ากอทำเสยเจ้าเมืองพากนทามปวามไว้ มวชกหมงหา
 พงไม่ระจบกอทำเสยให้โค ราษฎรพากนรองชนอของทง
 เมืองว่า เสยตายกอทำเสยนก็ระให้พวกกั้งฉินเขาไปฆ่าเสย
 ชนระนเซยงจิระไซ้มาเทยวทเมืองเซยงจิระ ไทยนราษฎร
 พคคกนว่ามวชกหมงจะจบกอทำเสยไปฆ่าเสย เซยงจิระไซ้
 มีความซคคองจงพคควา มวชกหมงซมเหงราษฎรอย่างน
 แลวยงจะจบกอทำเสยไปฆ่าเสยอก จึงชอกกบพวกราษฎร
 ว่าจมาไปกัยเรา เราจไปจยมวชกหมงฆ่าเสยราษฎร
 เห็นเซยงจิระไซ้มีกาดงและผมอเซยงจิระราษฎรพากนเข้าเป็น
 พวกเซยงจิระไซ้ เซยงจิระไซ้ค้ราษฎรเข้าไปในเมืองกัพบ

มิวชกหมงคุมทหารอยพร้อมกัน เเซงคัวไฮ้ กัวบมาเข้าไ
 ร้องทวาคว่า มิวชกหมงเจ้าจงลงจากมาโดยเร็วให้เรามา
 โดยคี่ มิวชกหมงไคพังคังนงโกกรอชัยมาเข้าไปเฮงจัว
 ฟัน เเซงคัวไฮ้เอาชวานรบไว้ มิวชกหมงทานกำลังไม่
 ไหวเมื่อยมือ แลวเซ่งใจฟันชากอททง เเซงคัวไฮ้เอา
 ชวานขตั้งจาวมิวชกหมงกระเด็นไป เเซงคัวไฮ้เอาชวานฟัน
 ลากทวมิวชกหมงคี่รบแตกชบลง มิวชกหมงระคกลงจาก
 หลงมา เเซงคัวไฮ้รบเทามิวชกหมงโคก พิกเสยทางสองชก
 โยนไป มิวชกหมงก็ขาดใจตายแลวเเซงคัวไฮ้กชัยมาถ
 ชวานเข้าไประพันทหารมิวชกหมง ทหารมิวชกหมงก็มี
 ความกลัวพากันร้องชนพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าขอชนนมไม่
 ด้รบกับท่านแล้ว เเซงคัวไฮ้ก็พาทหารมิวชกหมงกับราษฎร
 เข้าไปทากอทำเสย เจาเมืองเซียงจิวระคังใหญ่ทำเสย
 ชนบนของ กอทวเสยก็มีความกลัวจงจวราษฎรทงปวง ะ
 คคณาเรคคอกกระมัง ด้วยการทคคชยถนมไทยเช่นอนมาก
 ชงทานทงปวงระคังใหญ่ เป็นของนนรายงหลายอนไม่ เเซง-
 คัวไฮ้จึงพทว่าท่านจงรบเป็นของเถค อยาบคพลวไปเลยถ
 ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเอาชวานฟันคของท่านเสย

ก้อทำเสียจะชิตชนกมีความกลัวจึงจารขบเขนทอง ขนาน
 นามว่าแปะนงอองครองเมืองเซียงจิวแล้วตั้ง เซ่งควะไซ้ เป็น
 เบี้ยระเก้ไถ่งวันไซ้ยอมแต่พิใหญ่ เซ่งควะไซ้ก็ใช้พวกโจรกลับไป
 ไปเขาไทเซงซัวเขาก็มีเทงซัว บรรทุกเสบียงอาหารพา
 ไพร่พลทั้ง ส่นมาอยู่เมืองเซียงจิว อยู่มาวันหนึ่งก้อทำเสีย
 กัจคกของทัพไปเที่ยววัดคามหลวงเมืองชนกขมเมืองเซียงจิวหว
 เมืองชนกป้องกปากนออันยอมยอมชนกกับเมืองเซียงจิว
 ไม่มีใครชกแซง ตั้งแทนเมืองเซียงจิวบริบูรณ์มั่งคั่ง
 ชนกว่าแต่ก่อนเป็นกทหนึ่ง

๑ ฝ่ายทหารม้าชกหมงทหนีไปไค้ ก็นำความไป
 แจ้งกบหลมตทกประการ หลมตททหนึ่งตั้งออกแจ้งความ
 เข้าไปในเมืองเซียงอานทกประการ แล้วหลมตทตั้งให้
 จูฉางเป็นพนักงานชกคดองแทนทมวชกหมง ชกคดองไป
 ไกลเมืองซาจิว ทางเมืองซาจิวประมาณสามสยล มีบ้าน
 อยู่บ้านหนึ่งชื่อชานชองงซัง ในบ้านชองงซังมีเศรษฐีอยู่คน
 หนึ่ง แซ่เม้งชื่อไซกงนำของเซียงทงเหมง เซียงทงเหมง
 ช่วยชิตชกไปข้ามค่านทองกวันไป แล้วกลับมาอยู่กับเม้งไซกง
 ในบ้านเม้งไซกง มีชิตแลคนหนึ่งชื่อแปะสันมีสติปัญญา

และฝีมือเข้มแข็งรูกษัตริย์ต่างและรูกษัตริย์อื่น แม้สันรู้ว่าคล่องชก
 มาไกลเมืองซาจิ๋วแล้ว จึงปรึกษากับเซียงหิงเหมงว่าศัพย์ยา
 ภายายของเม้งไฮกง ผ่องยู่ที่ทางจรชคคของเซียงหิงเหมงจึง
 ถามว่าท่านจะคิดประการใด แม้สันจึงพคว่าไม่เป็นไรคอก
 ข้าพเจ้ามีขบายออยอย่างหนึ่งแล้ว ท่านจงไปปรึกษากับเม้ง-
 ไฮกงค เซียงหิงเหมงไคฟังกงนนักพามาหาเม้งไฮ-
 กง เม้งไฮกงมีภรรยาออยสามคนฝีมือเข้มแข็ง คนทหนึ่งชื่อ
 เยไซช่วยมมคช่วยคชออยยสยสเลมคนทหนึ่งชื่อเฮกฮยอน อก
 คนทหนึ่งชื่อแปะชยอนมฝีมือเข้มแข็งใจของเม้งไฮกงจะใคร
 คิดชขถอยแล้ว ตรีเตรียมเครองฮาวอไวพรอมรวบรวมผู้คน
 ไวไคยงแล้ว ทตรงหน้าทผงศัพย์ยาภายายของเม้งไฮกง
 มีไฟรงม้งกรอขเป็นทนมคทเม้งไฮกงจะไคเป็นออง ชนระน
 เซียงหิงเหมงกยเม้งไฮกงออกมาปรึกษากยแม้สันออย มีคน
 มาบอกวาคนชคคของมาไกลทผงศัพย์ยาภายายแล้ว เม้ง-
 ไฮกงจึงพคว่าจะทำเป็นประการใดค แม้สันจึงว่าท่านอย่า
 วิคกไปเลยเตยวนมคทหนึ่งชื่อจฉางเขนนายทากยชคคของ
 ของหลิมต ท่านจงเฮางนให้ข้าพเจ้าสักถามพนคาลง ข้าพเจ้า

จะเอาไปบนให้รู้บ้างซกหลักท่งศพของเราไปก็คงได้ เม้ง-
 ไชกองก็ให้คนเอาเงินสามพันตำลึงให้แยะสิน แยะสินก็รับ
 เงินค่านับตาไปหาจตุรัสท่าชาย ครั้นแยะสินไปถึงหน้าค่าย
 ก็ชกกับทหารรักษาประตูว่า เราจะมาหาจตุรัสท่าชาย
 ทหารก็เอาไปบอกกับจตุรัสท่าชาย จตุรัสท่าชายก็ออกมารับแยะสินเข้าไป
 ช้างใน คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว จตุรัสท่าชายตามสมควร
 จตุรัสท่าชายจึงถามแยะสินว่าเราเป็นคนรู้จักกันมาช้านานแล้วหา
 ไค้พบปะกันไม่ วันนันท่านมีธุระอย่างไรจึงมาหาเรา แยะ-
 สินจึงว่าตั้งแต่ข้าพเจ้าจากท่านไปก็อยู่บ้านเศรษฐีชงเม้งไชกอง
 เศรษฐีเป็นคนใจอารี ใจซื่อซม ผู้คนมากขบตาเขื่อนมาก
 ขบคนทราบดีว่าท่านซกคล่องจะไปทางท่งศพบูยาตายายของ
 เม้งไชกอง เม้งไชกองจึงใส่ให้ข้าพเจ้าเอาเงินมาสามพันตำลึง
 มาให้ท่าน ขออย่าให้ซกผลาท่งศพกันไป ท่านจะรับไค้หรือ
 ไม่ไค้ จตุรัสท่าชายตอบว่าท่านเป็นเพื่อนเก่ามาพบแล้วเราก
 ของเชอพัง แต่จะซกหลักไปในตองช่วยการไปมาก ท่าน
 เป็นเพื่อนเก่ามาพบเราซกไม่ไค้จริง ๆ แยะสินก็มีความขนค
 เอาเงินสามพันตำลึงให้จตุรัสท่าชาย จตุรัสท่าชายทำไม่รับ แยะสินออน

วอนจนจำร้างไว้แล้ว แม้จะสนุกก็คำนัยลาจำร้างไปหาเมิ่ง
 ไชกง เล่าความให้เมิ่งไชกงฟังทุกประการ เมิ่งไชกงก็มี
 ความยินดี

๑ ฝ่ายจำร้างซัดคคลองมาลงท่งศัพท ก็เข้าทนายของ
 เมิ่งไชกงจำร้างซัดคเคลือบหลักไป พวกซัดคคลองจำเพาะเอา
 ขวานฟันไปถูกเล็บมังกร มังกรมีความเจ็บกระโถกออกมาทำ
 ฤทธิ์ต่าง ๆ จนท่งศัพทพียงขึ้นไปหมด คืนพียงทลายลงนำทวมคน
 ซัดคคลองตายประมาณสามสี่หมื่นเศษ นำทวมหลากเขาร
 แล่นคืนเป็นแม่น้ำไป ตั้งแต่เมืองซาจิวงลงเมืองเซียงจิวง
 เมิ่งไชกงรู้ความตงนงมีความโกรธจำร้างว่า ร้ายเอาเงินไป
 แล้วยังมาซัดคท่งศัพททนายทนายของเรา จนนำทวมเขารเป็น
 ลำแม่น้ำไปจนถึงเมืองเซียงจิวง เมิ่งไชกงก็ตระเตรียมพรรค
 พวกยกเขารเอาเมืองซาจิวงไว้ ตงทวชนเป็นชองยชองตง
 เซียงหงเหมงเป็นงวนโซ้ยตงแม้จะสนุกเป็นกนชอ

๑ ฝ่ายหลมต เห็นนำทวมเขารแล่นคืนเป็นลำแม่น้ำ
 ทลอคไปตั้งแต่เมืองซาจิวงลงเมืองเซียงจิวงแล้วก็มีความย่น
 ค หลมตก็กลบเขาไปเมืองเซียงอาน ตงแต่นนมาหวยาน
 หวเมืองท่งปวง ก็พากันตงทวชนเป็นชองหลายแห่งหลาย

๐ ค่ายล คอเชือกแกเทียบากมตงควนเป็นชนชมออง เมือง
 ชววิวกอท่าเสียบตงควนเป็นแะหิงออง เมืองไซจิวนชวบเฮง
 ตงควนเขินเนยออง ชวาวอเลายจวตงควนเป็นเกยเอียง-
 ออง เมืองชอบกหวงตงควนเป็นชอจวออง เมือง
 ฉอจวอกชอตงควนเป็นฉอออง เมืองชววิวกบยกตงควน
 เป็นยกชนออง เมืองกนจิวิวกอชอองตงควนเป็นยงล่าออง
 เมืองชหนาทงเปยะตงควนเป็นชหน่าออง เมืองกิงเหลง
 เสียวเผ่งตงควนเป็นไตเนยออง เมืองชกวงลยจับเผงตง
 ควนเป็นจันจวออง เมืองจจวอองวนหลงตงควนเป็น
 เจยฉินออง เมืองเม็จวิวกเกยเซงกมตงควนเป็นชออง
 เมืองบหลิมหลยจับตงควนเป็นเจงเมยออง เมืองแะจวอก-
 ชอเอียนตงควนเป็นแะเมงอองเมืองชาจวเมงไซกตงคว
 นเป็นชองบออง เมืองจทะเลงเฮงไประตงควนเป็นเซงชออง
 รวมมีคนตงควนเป็นอองลงลับแปดออง เมืองเล็ก ๆ ทตง
 แฉงเมืองชนอกหกกลับสี่เมือง

๐ ฝ่ายหลยเอียนครนไตทราชหนงสี่อวยสัง กำหนด
 ให้ทำวงเงินเอียงเก็วในสามเดือนให้แล้ว ก็มีความวิตก
 กลว้ระทำไม้ทั้น จึงปรกษากบยัครสามคนนงเป็นทกชอຍ

หลตเขียนมบุตรสคน บุตรทหนงซอหลเกยนเสง บุตรทสออง
 ซอหลซบขบุตรทตามซอหลงวนกค บุตรทสซอหลงวนบ่า
 หลงวนบ่าคนนอขาย ไคสขสองชวบ ป่ากแหลมณมเหลออง
 หนาเหลอองเหมอนคนไซริปร่างผอมແຍຍาง มีแรงมากประ
 ทงเทาซางสารสคว เขามอชยเหลกเหมอนชบคนเขยง
 กนอาหารมอดระดง กนเนอมอดระสขง ไซ้อาวอถลกคคคหนง
 หนกซางสระสรอยชงรวมคคหนงแป้ครอยชงโตเทาซาง มีมา
 ทวหนงสำหรัหลงวนบ่าซอชอชอนหลทหน ทงแผนดินชยไม่มี
 ไครระสไคเขนททหนง หลงวนบ่าเกลยคหลงวนเสงหลงวน
 กคพชายนก ถ้าเวลาหลงวนบ่าไกรชชนมา เอนวมอชท
 ทวหลทเกยนเสงหลงวนกค ศรัษระบมเขนรอยนवलงไปทกครัง
 หลงวนบ่าออกไปเทยวเล่นกบะคกทงบ่วง ถ้าไกรชชนมา
 หลงวนบ่าเอนมอชทศรัษระบมเขนรอยมอทงทหนว เพราะ
 ฉระนหลเอยนจิงเอาหลงวนบ่าไปชงไวเสยทหลงตก ถ้า
 กรงเหลกไล่ไว้ไม่ให้ไปเทยวชางไหน

๑ ฝ่ายหลตเอยนจิงประกษากบซาเฉยวบุตรเขยว่า
 ชงพระเจ้าชยเขยงทรวส้งให้ทาวงเงินเอยงเกง ชระรอยจระ
 เขนชยายชองโอยนชวยกบเขนแน ถ้าทาชนแลวทหาเหตุ

ใ้ว่าทำกำหนดและวงเงินไว้เพื่อระคคชชถ ถ้าเราทำวง
เงินเขยงแก้งไม่แล้วท้นตามกำหนด ก็ระเซาผิดกับเรามิโทษ
ถึงสิ้นชีวิต ครองนแม่ทว่าเราทำวงเงินเขยงแก้งแล้วกตาย
ถ้าเราทำไม่แล้วท้นตามวงสังกตองตายเหมือนกัน หลีเขียน
มีความรำคาญใจเขยงช่นมาก จึงสั่งให้คนใช้จกโตะและ
สุราม่าแล้ว หลีเขียนจึงเซญมารคาของหลีเขียนกับภรรยา
และบุตรชายบุตรหญิงบุตรเขยมากินโตะเสฟสุราพร้อมกัน
มารคาหลีเขียนกรองโตะจึงว่าเพราะกรรมจะมาถึงตัวของเจ้า
และครชชชครว้หลาน เหลนของเรายกนหลานเราขงชาคอยู่
อกคชนหนง หาโตะมานงกินโตะพร้อมกันกินท้นไม่ เจ้าเอา
ไปขงโตะหลังคคคองเจ้านัน ไม่ใช่บุตรของเจ้าหรือ เหตุ
ใดเจ้าจึงไม่ปล้อยตัวให้มากินโตะด้วยกันเล่า หลีเขียน
จึงว่าหลังวันข่าไปเทยวก่อเหตุหาความครายเขยงช่นมาก
ข้าพเจ้าจึงไคเอาไปขงโตะ ถ้ามารตามความรำคาถถึง
ข้าพเจ้าระให้คนไปพาตัวหลังวันข่ามา หลีเขียนจึงใช้ให้คน
ไปเอาควหลังวันข่ามา หลังวันข่ามาถถึงคคกเขาถงค่านข
มารคาหลีเขียนผเบนยากกับหลีเขียนผเบนบคาและนางโตะสช
หยนผเบนมารคา นางกงจพสาวหลชชชนพชายชาเฉยวพเขย

แต่ทศกัณฐ์เสกขีหลังวันกัคนัน หลังวันช้ายาคำนัยไม้ หลง
 งามช้ำกัเขานงกัน ไท้เศพรากบขีดา หลังวันช้ายาคัมสราไท้
 สามจอกแล้ว จึงร้องเรียกให้คนใช้มารินสราใส่ถ้วยใหญ่ให้
 หลงงามช้ำกัคัมสราจนหมดถ้วยใหญ่ หลงเขียนเห็นดังนั้นจึง
 พทกขีหลงงามช้ำว่า อักสองวันเจาก็ระดังแก่ความตาย หลง
 งามช้ำกัหาทอขีปรุการไท้ไม้ กันสราและเครื่องแกกล้มเลย
 ขยู่ หลงชขีนจึงห้ามหลงงามช้ำว่า เจ้าอย่ากินสราไท้มาก
 นึก ด้วยขีดาเราไม่มีความสบายใจขยู่หลงงามช้ำจึงถาม
 หลงชขีนว่า ขีดาเราเหตุไท้จึงไม่มีความสบาย หลงชขีนจึงว่า
 น้องขยู่ไม่รักอกหรือ ด้วยพระเจ้าชยเอียงคัรบสังไห้ขีดา
 เราทำวงเงินเอียงเก็ง ไ้แล้วในรอยวนพเห็นว่าจะทำวง
 เงินเอียงเก็งไม่แล้ว ขีดาเราเห็นการดังนั้นจึงได้มีความทกขี
 เป็นอนมาก พวกเราคงจะต้องอาญาของพระเจ้าชยเอียงคั
 ดงสันชวิต ทงหมดคด้วยกันในครังนั้นแล้ว ขีดาเราจึงเรียก
 น้องมากัน ไ้เศพรากบให้คัลายความทกขี หลงงามช้ำ
 จึงพทกขีหลงเขียนว่า ขีดาอย่ามีความวิตกไปเลย ถ้า
 พระเจ้าชยเอียงคกขีของทัพมา ข้าพเจ้าจะทเศขีให้ตายจน
 หมดในกองทัพ ขยู่ขีดาขีนเป็นน้องเก้ นางโกลีชขีน

ผู้เขียนมารดาจรรองควาคหลวงวันยาว เจ้าเขนเตกออย่าพด
 ให้มากไปปรหมความผกชน หลงวันยาวจว่าถายตาไม่ยอม
 เป็นช่องเต ขาพเจ้าเขนเองกโต หลงเขนไตฟงหลงวันยา
 กรองควาค นางไทไทยเขนยาวจวาคยหลเอเขนว่า หล
 งวันยามนเป็นเคกพระลอลลาอะโลกยมนกอลงพคกนอย พอ
 คนไซเขามาบอกวาทลคนชวงจะเขามาหา หลงเขนไตฟง
 ดงนนักออกไปรบหลคนชวงเขามาข้าง ในค่านอกันแล้ว
 หลงเขนกจกทโชนงตามสมควร หลงคนชวงจึงพควา
 ขาพเจ้าทรายว่ามรบสัง ให้ท่านทำวงเงินเยงเก่ง ในสาม
 เดือนให้แล้ว เหตุไตท่านจึงไม่ทำตามรบสังหลงเขนไตฟง
 ดงนนักถอนใจใหญ่ จึงพควาถ้าเราทำคองทองไทยถงตาย
 ถงเราไม่ทำคองทองไทยถงตายเหมือนกัน เราเห็นการอย
 ดงน เราจึงไม่ทำวงเงินเยงเก่งนงตายเสียคกว่าขาพเจ้า
 คคเห็นคถลง ในโรดงนี้ จึงไตทอดคาลัยจะรอกอยแถวัน
 ตายเทานน หลงคนชวงจึงว่าท่านอย่ามความวิคกไปเลย
 ขาพเจ้าชยามคการจะไม่ล้กระไรคอก คอยให้อวนเทียนถง
 มารจจะโคย์รักษากัน ทำวงเงินเยงเก่ง เสียให้เสร็จ

หลงเขียนไต่ฟงก็ยงส่งสัยอยู่แต่หาพบประการใดไม่ กำลัง
 พดกนอยู่คนใช้เข้ามาบอกวา ช้วนเทียนกงจะเข้ามาหา
 หลงเขียน หลงเขียน หลงคนชวงก็ออกไปรับช้วนเทียนกง
 เข้ามา สำนานายกคานขกนตามธรรมเนียมมาแล้วจกทไทนง
 ตามสมควร ช้วนเทียนกงจึงพดกนหลงเขียนวา การทจะ
 ทำวงเงินเขยงเก่งนง ชาวเราจะยกกกับท่านให้ทราบ ยคน
 ชาวเราทกนชวงไคออกไปชอก ทนออกประทเมอง
 ตรงประทคตงหมงไวแห่งหนึ่ง กวางชวงในคนวนนชอ-
 เขยงท่านไปทวงเงินเขยงเก่งเถค หลงเขียนไคฟงคงนง
 กมความประหลาดใจนงอยู่ ทาคอขประการใดไม่ ช้วน-
 เทียนกง หลงคนชวงก็คานขกลาหลงเขียนออกไป ครนลง
 เวลาเขนช้วนเทียนกง หลงคนชวง ก็ออกไปทท ชอไว้นอก
 ประตคตงหมงนง คตงพชชทาเทพยคาแล้ว ช้วนเทียนกง
 หลงคนชวงสองคนก็สยายผลอกระชชานมนท เรียกลกเตง
 ลกกระ อยู่ ประมาณครุ ทนงลคเตง ลกกระ เทพย คากขนคาส
 ไททคายนนเขนวง เงินเขยงเก่งแล้วเสจร แต่ในคนเคยว
 ครนรุงชนเข้าหลงเขียนออกไปทเห็นวงเงินเขยงเก่งแล้ว ก
 มความมยนคกกระทำคานขชอขคณเทพยคาและ ช้วนเทียนกง

กษัตริย์คนชวงแล้ว ก็พากันกลบมาบังแก่งทวารวราชการ
 กิจการแะไต่และสรามาเลียงกันเป็นทสขาย คอขวยพระเจ้
 ชยเฮียง คอขวยทกวน

๑ ฝ่ายพระเจ้ชยเฮียงท ทรงทราขว่าหลมคชท
 คดองเล็รจแล้ว ก็มพระทขยคนคเป็นอนมก ึ่งรบสัง
 กำหนคระไปสมคอกควงชวย ณ เมืองเฮียงจิว ึ่งคอง
 พระราชชทรทลของชอไทคองออยู่รักษาเมืองเซียงอาน ึ่ง
 โยขนเซงโตเป็นบ่อเท็กโตเจียงกันคมหรรรักษาพระองค
 ดงวนกาหนคพระเจ้ชยเฮียงทกพานางเซียวชยชองเฮ้
 กขนางนักลสมลาวไซเป็นอนมก กขโยขนชวยกขชุนนาง
 ฝใหญ่ แะชุนนางฝ้ายขุ่นฝ้ายขุ ครบค้ำค้ำแหน่ง ดง
 เรอมงกรออกจากเมืองเซียงอานไปเมืองเฮียงจิวเสดจอรอน
 แรมมาตามระะทาง หลยเวลาไคคระถึงเมืองไททงวน
 แล้ว

๑ ฝ่ายมาไซเห็นพระเจ้ชยเฮียงทเสดจมาแล้ว
 กกลบมาแง้ควมกขหลเฮียงนทกประการ หลเฮียงแง้-
 ควมแล้วพานางห้วเมืองทงข่วง ออกไปรบเสดจดง
 นอกเขตคณ นำเสดจมาดงเมืองไททงวน หลเฮียงนั

เสด็จไปหาพระเจ้าชายเอียงทชนประทับอยู่ ณ วังเงินเอียงเก็ง
 พระเจ้าชายเอียงทเห็นวังกเงินเอียงเก็งตั้งงามสนุกสนานนัก
 ก็มพระทัยนึกจึงตรัสกลยหลยเอียนว่าท่านเอาใจใส่ทำวัง-
 เงินเอียงเก็งตั้งงามสนุกสนานยิ่งนัก เรามักความชอบใจ
 ท่านเป็นอันมาก ไยขุนช่วยกบเฝ้าอยู่ทันนึ่งทูลว่า กาวท
 คัดไว้เห็นพระทรงลมีเสียบแล้ว พระเจ้าชายเอียงท
 เสด็จมพระทัยคิดถงค่าไยขุนช่วยกบทูลไว้แต่ก่อน จึงตรัส
 ว่าหลยเอียนท่านทำวังกเงินเอียงเก็งไว้ก่อนเราสัง มีความผิด
 เป็นขบถ จึงรบสังฆาหลยเอียนเสียบ หลยเอียนจึงกราบ
 ทูลขนว่า ข้าพพระองค์ไทรรบสังฆแล้วฆาพพระองค์จึงทำวัง
 เงินเอียงเก็ง ตามรบสังฆาได้ทำไว้ก่อนไม่ พระเจ้า
 ชายเอียงทจึงตรวาคว่า ถ้าเจ้าไม่ทำไว้ก่อนการยังไม่ทัน
 ครบสามเดือน เหตุใดจึงแล้วไถงตั้งงามถงเพียงน เจ้าคง
 จะทำไว้ก่อนนานแล้วเป็นแน่ จึงรบสังฆให้ข่มทหลยเอียน
 ออกไปคตศระเสียบ ข่มทคตทหลยเอียนออกไป ขณะนั้น
 หลยชบนตามหลยเอียนผตามาควยคอยออยทประคองทมง
 เห็นข่มทคตทออกมา หลยชบนก็ทกใจไม่รจะทำประการใด

รังทกลองทองหมิงกงสนนชน ชนทกจับทวหลซชนไปท
 เส็จจออก ณ พระที่นั่งกมลฉนวนเศย ครนตงหลซชน
 กคกเขาลงถววยขงคิมแลวนั่งอย พระเจ้าชยเชยงตทอค
 พระเนตรเห็นหลซชนรยปร่างเหมือนกบพระองค ทโคททรง
 ทอคพระเนตร ในส้นเห็นชายใส่เสื้อมิงกรเหลอง ยน
 อยบนกลางต้นทวงช่วย รังนรยสั่งถามว่าเจ้ามาแต่ไหน
 หลซชนคกเขาลงกรายทลว่า ข้าพระองค์เป็นบุตรทลของ
 ของหลเอยชนชอหลซชน ขอเข้ามาเฝ้าพระองค์ พระเจ้า
 ชยเชยงตจงตรัสว่าเจ้าเป็นบุตรหลเอยชนคอกทรอ เจ้าเข้า
 มาเฝ้าเราควยเหตุใดหลซชนจงทลว่า ข้าพระองค์มาเฝ้า
 ทลขอโทษบิดาข้าพระองค์ พระเจ้าชยเชยงตจงรับสั่งว่า
 หลเอยชนบิดาของเจ้าทาวงเงินเยยงเกงไว้ก่อนเราสั่งเพอจะ
 คคชยถ หลซชนจงกรายทลว่า บิดาข้าพระองค์ได้รับสั่ง
 ของพระองค์แล้ว บิดาข้าพระองค์จงโคทาวงเงินเยยงเกง
 พระองค์รับสั่งว่าบิดาข้าพระองค์รับ ๗ สั่งแล้ว ทำไมจิงได้
 ทำแล้วรวคเร็วนัก ชะรอยบิดาข้าพระองค์จะทำไว้เสียก่อน
 นน ความชอนขอใ้พระองค์ชนลศทรถอนตระป้ออกค ถ้าเป็น
 ของทำใหม่ ๗ แล้วจะป้อหาม สนมไม่ ถ้าทำไว้นมนาน

แล้วตระปุกคงจะเป็นสนมอย่าง พระเจ้าชยเอียงกัเททรงฟัง
 กเห็นจรงควย จึงรยสั่งให้ชนทตอนตระปุกตระถานใน
 ตาหนักมากกหาเห็นมกระปุกเอาเลยสักกวางหนง มีแต่กระป
 ใหม ๆ ทงนพระเจ้าชยเอียงตกเห็นจรงควย ทลเขียนทา
 ไททาวงจรงเอียงเกงไวกกนไม่ จึงไปรคไทยกไทยหลเอียน-
 เสยทลชมนหลชบนว่า เป็นคนคิมสทกขญญาหลกแกหลม ขอ
 อธิบายวงจรงเอียงเกงน สำหรับหลเอียนกขหลชบนพอลกจระ
 ไทเป็นกษทรยสขเซอวงศไปภายหนา ผวเศษจรงนวยนคาล
 ไทเกกวงชนสำหรับผมขญ พระเจ้าชยเอียงตจงให้หาทว
 หลเอียนเขามาตรัสถามว่าท่านมบุตรกคน หลเอียนจรงทลว่า
 ข้าพระองคิมยตรัสคน บุตรทหนงชื่อหลเอียนเสง บุตรทสอง
 ชื่อหลชบน บุตรทสามชื่อหลจวงกต บุตรทสี่ชื่อหลจวงนบา
 พระเจ้าชยเอียงคัมพระทย ไปรคปรานหลชบนเป็นอนมาก
 รยสั่งให้หลเอียนไปพาบครอกสามคนมาหาเรา หลเอียน
 คุกเขาลงค่านขแล้วกลดขออกไป พาบครทงสามคนเขาเผ
 พระเจ้าชยเอียงต ครนบุตรทงสามมาลงแล้ว หลเอียน
 กพาเข้าไปเผ ครนถึงหนาพระทงทงสามคนพนองก
 คุกเขาลงค่านขแล้ว กถอยมาขนอยขางหนง พระเจ้า

ชยเอียงทพเครารทท หลเกยบเสง หลวงนกรปร่าง
 ลกษณะสี่หลชบนทาไกไม พเครารท ครปร่างหลงวนยา
 ทวงทคลาขรามสร พระองคกมพระทษครนครามหลงวนยา
 เย็นมาก พระเจ้าชยเอียงทศตรสภหลเอย่นว่ เราจโรครชอ
 หลชบนนกรของทานมาเบนนทรเลยงชองเรา หลเอย่นก
 กกเขาลงค่านบพระเจ้าชยเอียงท ขอมถววยหลชบนตาม
 ชงมรสง พระเจ้าชยเอียงทจงทรงทงให้ หลชบนเบนนท
 ชนออง ให้ชนทพหลชบนเขาไปค่านบนางเซยวชยชองเขา
 ทชางในไหเรบกเบนนมารคา หลชบนกตามชนทเขาไปชาง
 ใน ครนถงหลชบนจงเขาไปกกเขาลงค่านบตามอรรมนเยนม
 แลว ทลวาชาพระองคหลชบนนเบนนทรเขามาค่านบพระรราช
 มารคา นางเซยวชยชองเขาไกพงคจนนกมคความชนก
 สงชนกไท จค ไทระแลว สรามาทให้ หลชบนนทรเลยงกนท
 ชางใน ครนกกนไทระแลวหลชบนกค่านบลานางชองเขา
 ออกมา เผาพระเจ้าชยเอียงททชางหนาคกกเขาลววยชงคม
 แลว ก็ถอยมาชนนอยในค่านแห่งลกลหว
 ๑ ฝ่ายพระเจ้าชยเอียงท ทรงปรกษาการทจรเสดจ
 ไปเมืองเอียงจวคยหลเอย่นอย หลเอย่นจทลววยชงค

บ้านเมืองเกิดโจรร้ายชุกชุม พระองค์ระแคะไปเมือง
 เชียงจ้วน นมโศกเป็นทหารรักษาพระองค์ไป พระเจ้า
 ซยเอียงตงจึงตรัสว่า เราคงให้โอบนเซงโตเป็นทนายเต็กไต-
 เจียงกน นายทหารของกนรักษาตัวเราแล้ว ขณะนั้น
 หลงวนข้าเฝ้าที่อยู่ทนนควย ไคย่นรยส่งว่าคงให้โอบนเซงโต
 เป็นข้อยเต็กไตเจียงกน หลงวนขี้กหวเราะ หลงเซยงเห็น
 ตงนเนจขหลงวนข้าว่า คอหนาตงนงเท็กไตเจียงกนกรยา
 อย่างนหลงวนข้าจึงว่าคนทเป็นข้อยเต็กไตเจียงกนอยู่ที่ไหน
 ขอเชิญออกมาให้ข้าพเจ้าคตวสัททเถก ขณะนั้นโอบนเซงโต
 เฝ้าอยู่ทนนควย ไคย่นหลงวนข้าพคตงนงคขใจลกชน
 พคว่า ข้อยเต็กไตเจียงกนลยทนน หลงวนข้าเห็นคตงนง
 หวเราะว่า ท่านนหรือข้อยเต็กไตเจียงกน ซอนเรียกกน
 แดทเมืองเซยงฮานเถก มาทนนเห็นเรเรียกไม่ได้
 โอบนเซงโตคคพิงคตงนง โกรธจรงว่า ทนเรียกข้อยเต็ก-
 ไคเจียงกนไม่ได้ ก็ให้เจ้าหามาตองฝมอกยเรสัททคนทง
 หลงวนข้าจรงว่าไม่ต้องไปหาทไน คอกทนงมอຍแล้ว
 โอบนเซงโตจรงตามว่าคนไทน หลงวนข้าจรงว่าคตวเราเอง
 โอบนเซงโตก็หวเราะว่ารูปร่างของเจ้านคเคยวท่าน เราเขา

นวขยเยา ๆคองของเจากัจระชากอชกไป พระเจาชยเอียงคอง
 วยสงวา หลงวนข่าเป็นเทกกกลาพคกงนคองจระมผมอ เจา
 กงสองจงลองผมอกนทอหนาเรา ๆ จระต โอบนเซงโตจรงวา
 กยหลงวนข่าวา เจากยเราจระลองผมอกนน เราเห็นหา
 สมคระไม หลงวนข่าจรงวาเจาจระลืออะไรกยเราไต จรงนมือ
 ชอกไปว่าถาเจาเห็นขวมอเราให้มอเราคกตงไปไต เราจรง
 จระยอมเรียกเจาว่าเป็นบอเทกไตเจียงกน พคแลวกยน
 มือช่ายชอกไป โอบนเซงโตไตพคกงนนคชคใจ วจงเข้ามา
 งามมือหลงวนข่าจนสนกาลงกทหายคชอกไตไม ปรคจจกจน
 บินไปเการทเสาศีลา ศีลาคักทาทวาคไหวไม หลงวนข่ากั
 สลคไปโอบนเซงโตกักระเคนไปลัมลง โอบนเซงโตมีความ
 ลระขายขงนค ลกชนแลวจรงพคว่า แชนชองเจาผกทคชาน
 ช่านาญมานานแลว จรงบว่าเป็นคนมผมอชนไมไต เจา
 กยเราชอกไปข้างนชกของยคสังโตทองเหลชองกัวทงนค
 ถงสามพนชง ถาเจายก ไหวจรงจควาเจาเป็นคนมผมอ
 เขมแซง หลงวนข่าจรงวาถาข่างนนเจาจรงไปยกเขาเข้ามา
 กอนเกก โอบนเซงโตกัชอกไปยกสังโตคัวทงน มือทง
 วยขามือทงจยทองสังโต คลย ๆเกนทลระถาวเข้ามาถงหนา

พระที่นั่งกว้างลง ฝั่งเรียกหลังวันชื่อว่า เจ้าระยงชนโค
 หรือไม่ว่าระยงยกกเล็ก หลังวันข้างหัวเราะจึงว่าเจ้า
 เอาไปไว้เสยทเก่าก่อนเล็ก โยบนเซงโตกยกลึงโตชนค้อย
 เดินไปไว้ทเก่า หลังวันข้างเดินออกไปถึงสิงโตแล้ว เอา
 มือซ้ายจับขาสิงโตตัวหนึ่ง มือขวาจับขาสิงโตตัวหนึ่งชน
 ไทวงมาหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าชายเฮียงตักกษชนนางทงปวง
 เห็นดังนั้น กพากันสิ้นศีรษะแล้วพอกว่า หลังวันข้างหาใช้
 มนุษย์ไม่ ชะรอยจะเป็นเทพยดาลงมาเกิดจึงโตมแรงดัง
 เพียงนี้ หลังวันข้างสิงโตเดินไปเดินมา ตรงหน้าพระที่นั่ง
 ถึงลับเทยวกเขาสิงโตไปวางไว้ทเก่า โยบนเซงโตเห็น
 ดังนั้นกตกกระลงอยู่ แล้วจึงพุดกษหลังวันชื่อว่า เวลาพรุ่ง
 นี้ไปลองนมอกนทศนามตศกกรหนึ่ง หลังวันข้างรบคาคกร
 ใต้เวลา พระเจ้าชายเฮียงตักเสด็จขึ้น หลังเขยนกพายคร
 ทงตามไปท้อย

๐ ฝ่ายนางโคตัสหอินทราความว่า หลังเขยนก
 หลงชยณณเป็นบุตรถวายพระเจ้าชายเฮียงตักเสยแล้ว กมีความ
 โศกเศร้าเสียใจเป็นอันมาก

๐ ฝ่ายหลังวันข้างออกไปท้อย จกแจงเตรียมเสอเกราะ

และลูกตุ้มกับมาพร้อมไว้แต่ในเวลาค่ำ

๑ ฝ่าย โยชนช่วย กับ โยชนเซงโตกลับไปท้อยแล้ว
 จึงปรึกษากันจากบ่าวทมิฬมอหารอยคน ไปคอยอยู่ที่สนามรบ
 ตั้งว่า ถ้าโยชนเซงโตมีชัยชนะหลังวันบ้ำแล้ว พวกเจ้า
 ทั้งปวงจงนั่งอยู่ ถ้าโยชนเซงโตเสียทัพพวกเราทั้งทหารอย จง
 พร้อมกันเข้าฆ่าฟันหลังวันบ้ำเสียให้ตาย บ่าวโยชนช่วยกับ
 ทหารอยรับคำแล้วรุดกันยลไป ครั้นรุ่งขึ้นเช้าพระเจ้า
 ชยเชษฐกเสด็จทำเนนพร้อม ไปด้วยชนนางทั้งปวง ไปที่
 สนามซ้อมมอพรอมกัน พระเจ้าชยเชษฐกประทับบนพระ
 เก้าอี้แล้ว จึงรับสั่งให้หลังวันบ้ำกับโยชนเซงโตของมอคน
 สองนายได้ฟังรับสั่งก็คุกเข่าลงคำนับแล้ว ก็ออกมาแต่งตัว
 ใหม่บดง โยชนเซงโตถือลูกตุ้มของหนักสี่ร้อยชั่ง
 หลังวันบ้ำถือลูกตุ้มหนักข้างละสี่ร้อยชั่ง สองนายขึ้นมา
 ออกไปกลางสนาม โยชนเซงโตจึงร้องทวาดว่าเจ้าเข้ามา
 เร็ว ๆ แล้วโยชนเซงโตก็ขี้นมาเข้าไปยึดลูกตุ้มของตน
 หลังวันบ้ำ หลังวันบ้ำเอาลูกตุ้มของตนของกระทอนหม่น
 ออกไป โยชนเซงโตร้องว่าเตกคนนแรงจริง ๆ โยชนเซงโต
 เอาลูกตุ้มของตนไปยกตหนึ่ง หลังวันบ้ำเอาลูกตุ้มรับเสียงคิง

เหมื่อนหนึ่งสลกมของจะหก คามสลกมของสระทอนถึงงามมื่อ
 โยบนเซง โทฉีกโลทิกไหล โยบนเซง โดกชักม้าหน
 หลงวนบักขบมาโลตามไปร้องว่าเจ้าจะหนีไปข้างไหน ไล่
 หนีเออมมือไปจับโยบนเซง โดทขวาม้ามา พระเจ้า
 ชยเอียงตเห็นคณนังรบสังไหหลงวนบ่าปล้อยโยบนเซงโต
 เสียบ โยบนชวยกับโคยบนรบสังคณนังวางออกไ ร้องไห
 หลงวนบ่าปล้อยโยบนเซงโตเสียบ หลงวนบ่าโคยบนคณนัง
 นกตงคาอาจารย์สังไวว่า ถ้าปะคนทลอลวกมของ ฮยา
 ทำให้เขนอนทรายถึงแกชวคเสียบ หลงวนบ่าคคตงนแล้ว
 ก็โยนโยบนเซงโตชนไปแล้วเอามอรับ แล้วพทว่าล็กเฮย
 ยิตจาจะปล้อยเจ้าไปสักครงหนึ่ง แล้วกวางโยบนเซงโตลง
 พวกบ่าวโยบนชวยกับทช่มชอยหารอยกพากนตรออกไจะทำ
 ोनทรายหลงวนบ่า หลงวนบ่าเห็นทหวเราะว่า ฮยาพวกน
 จะมาตายแทนโยบนเซงโตแล้ว หลงวนบ่าก็เอาล็กทุมกวาด
 ไปทหนึ่ง ถูกอาวุธของพวกทหารชยคนทกขบเขนไปสิน พวก
 ทหารชยคนทลคตกมาตายข้าง ซาแซนทกขางกพากนหนีไป
 ทมค หลงวนบ่ากลงจากม้าเข้าไปถววยขงคม พระเจ้าชย
 เอียงต พระเจ้าชยเอียงตมความยินดี คงไหหลงวนบ่าเขน

ทไชยเจียวอองรักษาเมืองไท่ทงวนแล้ว พระเจ้าชยเชียงต
 กเสด็จกลับเข้าในวงเงินเอียงแกง พระเจ้าชยเชียงตประทับ
 ขยไต่หลายเวลาแล้ว วันหนึ่งแฮกกกั้ง ไต่เกยบนเตก เขา
 มาเฝ้าชยเชียงตกราบทูลว่า บคนเรอมังกรใหญ่ทชธา
 พระองค์ท่านน กเสด็จตรงมาทเป็นอนมาก ขอพระองค์จง
 เสด็จไปเมืองเอียงจวเถก พระเจ้าชยเชียงตไต่ทวงพง
 คังนน จึงสั่งให้นางสนมทงปวงอชทวงเงินเอียงแกงไต่นาง
 เซียวชยฮอง เขากบทยชยทวไปรตทกคน แดะสาวไต่ตาม
 เสด็จไปเมืองเอียงจว ไต่หลเอียนกบทลงวันบารักษาเมือง
 ไต่ทงวน หลชชบนน ไต่ตามเสด็จไปด้วย หลเอียนทลงวันบ่า
 กักคกเข้าลงค่านชลากลับไปเมืองไท่ทงวน พระเจ้าชยเชียงต
 กเสด็จลงไป ในเรอมังกรใหญ่ พระองค์จกให้เซียวชยฮองเขา
 อชกยสมนทวไปรตทองทหนงชชบน ทองทสองชชฉางไห
 หลชชบนอช ทองทสาม ไต่โอบนชวยกบกับโอบนเซงไต่อช
 ทองทสี่ ไต่บรรดาชชนางฉใหญ่ฉนอชทงปวงอช ทองทห้า
 ไต่ทหาวอช เรอมังกรใหญ่รวมคนอช ในเรอทงสนแปศรอช
 คน วมสองฉฉางคสอง ให้มทหาวเคินประจาร์กษาไป
 พระเจ้าชยเชียงตรบสั่งให้ชชนางจคทาหญิงชวบ้านราชภูร

มาให้เห็นต่างตัวนั่งกางเกง ใส่เสื้อสีนุ่งห่มสลบกันเป็นทาส
 สำหรับลากเรือมังกรใหญ่ ขุนนางก็ไปจัดหาหญิงมาลาก
 เรือมังกรใหญ่ตามรับสั่งไว้แล้ว ถึงวันฤกษ์ศึกเสด็จออกส่ง
 ประทัยเรือมังกรใหญ่ไปจากเมืองไท่หิงวอน พระเจ้าชัย-
 เียงตทอศพระเนตรเห็นหญิงมาลากเรือมังกรใหญ่ แต่งตัว
 นุ่งห่มเป็นทาส ก็ชอบพระทัยเป็นอันมาก ก็ให้เสด็จเสด็จ
 กับนางเซียวชยชองเฮาแลสนมพวงขบรวงเช่นที่เสด็จประทัย
 ไปตามทาง

๐ ฝ่ายเมิ่งไซกุงเจ้าเมืองซาจิ่วซังตั้งตัวเป็นฮ่อง
 ทราบว่าชายเซียงตจะไปเที่ยวเมืองเซียงจิ่ว ต้องไปทางเขา
 ซเมิงชว จึงทาหนังก่อสลับแปดคืบไปลงผูกตงตัวขึ้นเป็นฮ่อง
 ทง สลับแปดคืบ ให้อยกกองทัพมาพร้อมกันที่เซเมิงชวจับ
 ชยเซียงตมาเสีย คนถือหนังสือก็แยกย้ายกันไปตงสลับแปด
 คน ก็นำหนังสือไปของตงสลับแปดคืบของตงสลับแปดคืบ
 หนังก่อแล้ว เมืองเซียงก๊กจิ่วองชวี่จวชอง ตั้งให้หงฮันเคียว
 เป็นง้วนไช่ย หงฮันเคียวเซียงชวี่เขาขอพ้อแก่เซียงชอง คม
 ทหารสลับหมันทพหนง เซียงกุงแจ้เทยกากมฮันชวี่มของ ตง
 ให้ชินชกไปเป็นง้วนไช่ย ชวี่มกุงเป็นกุนชวี่ ผวยง้วนเซียง

เป็นเขยนของ คมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมืองชากวเมง-
 ไชกงชองยอองตงไทเซียงหงเหมงเบงวณไชย คมทหาร
 สัทหมณฑพทหนง เมืองเซียงจวกอทาเสยแปะหงชองทวเบง
 งวณไชย ตงไทเซียงควะไซ เขยนเขยนของคมทหารยลัทหม
 ทพทหนง เมืองชทหนาทงเยะชนาออง ตงไทชวเตกเขยน
 งวณไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมืองจทะเลงเซงไปะเซง
 ชอง ตงไทเถาเทียนเหลงเบงวณไชยคมทหารยลัทหม
 ทพทหนง เมือง ไชจวชชวชเวงเซียงเนยออง ตงไท
 เปาเทียนเหลงเบงวณไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมือง
 ชกองลยจยแงจันออง ตงไทลยไชฉินเบงวณไชยคมทหาร
 สัทหมณฑพทหนง เมืองชวอวเลาบายเวคเยงออง ตงไท
 ชงกม กง เบงวณ ไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมือง
 ชาทอพิชช กคเคยเคเถาเซงออง ตงไทลยงนเหลงเบง
 งวณไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมืองชวรวกยกยบกดนออง
 ตงไทกบอชเกยกมเบงวณไชย คมทหารยลัทหมณฑพทหนง
 เมืองลจวชองวณฑงเจียงฉินออง ตงไทเชยกมนยเบง
 งวณไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง เมือง กงหลงเสยวเมง
 ไคเนยออง ตงไทไชอองเบงวณไชยคมทหารยลัทหมณฑพทหนง

เมืองขุขันธ์มณฑลจิว เจียงเมยอตั้งตั้งให้ชื่อเทียมยาเป็น
 วนไชยคมทหารสับหมนทพหนง เมืองเมงจิวเคบเซงกิม
 ชอชองตั้งให้ไชเตงชองเป็นงวนไชยคมทหารสับหมนทพหนง
 เมืองฉอจวอชอชอคณอชอชองตั้งให้กิมไชยเป็นงวนไชยคมทหาร
 สับหมนทพหนง เมืองกวงจิวโง่คองชวงชงหลาชอชองตั้งให้
 โง่เหลงเป็นงวนไชยคมทหารสับหมนทพหนง กอชอเขียน
 แซ่เมงอชองเจ้าเมืองแซ่จิวทวเป็นงวนไชยคมทหารสับหมน
 ทพหนง กบเซ่งโต โทคชยหลนทองชกชสนายคมทหาร
 หลกสยลเมืองทตงเซ่งเมืองเขนเอกเทคเรียกวาลกจยสชอนตัน
 รวมไพร่พลยสับหมนทหารเอกพันเคษทพหนง กอชทพชอง
 พวกออชองตั้งสับแปดเมือง ยกกอชทพพวกลกจยสชอนตันหก
 สยลเมืองเคนกอชทพมาถงเซาซเมงชิว รวมไพร่พล
 หมกคด้วยกันสองร้อยสับสามหมนทงค้ายพักกันอยู่ ได้ยงผู้
 คนแลมาลชมอชองกลอชก กกกอชองตั้งทงแผนคนแลระภูเซาเทย
 จะทำลายครันถงวันดีเมงไชกจิงเซญชองตั้งสยแปดชอง
 เขามาในค้าย เมงไชกจิงอชองตั้งสยแปดชองค้ำันขกันตาม
 อวรมเนยมีผู้ใหญ่ผู้น้อยแล้ว นงตามล้าคับกันตามสมควร
 เมงไชกจิงว่าซาพเจ้าจะขอแจ้งให้ทานทงยวงทรายว่า

ชยเอียงทมไคตงอัยในยุคธรรม ฆ่าตาและพชายข่มเหง
 มารตาเอาพสโรเป็นภรรยา บกนชกคองมาเทยวแขวง
 เมตงก้งโต ให้ราษฎรไคความลำยากชคอกยากลมคายเข็น
 อันมาก อาณาประชารายฎรไคความเคอตรอนทวทงแผนคิน
 บคินทานทงปวงมาพรอมกันแลววงพรอมใจกันชว่กันกำจัก
 ชยเอียงทเสย อาณาประชารายฎรไคมีความสขชน ทาน
 ทงปวงจะเห็นประการโต อ้องทงสยเจ็คชองจิงวาชงทาน
 คคตงนเป็นการสคควรงนค ชมงกจิงพคชนวาวนนทาน
 ทเป็นชองทงปวงมาประสมพรอมกันแลว ทชงทาสคยสำยาน
 รวมทกชสขกนเสยกอน แลวคองคังคินโตคนหนงชนเป็น
 ผยงคชขญชากองทพทงสองร ชยสยสามหมน คคชานทาศค
 กบชยเอียงทจิงจะสมควร พวคองทงสยแปคชองกเห็น
 ชชบพรอมกัน อ้องทงสยแปคชองกทาสคยสำยานกัน แลว
 จิงยกให้เกยกากงชนเป็นเมงจู บังคชขญชากองทพ
 สองรชยสยสามหมนทจเรทาสคควรคกบชยเอียงทคชไป
 เทยกากมหลายอมรชเป็นเมงจูไม่ จิงพคว่าชัพเจ้าศค
 ขญญานอช ทาสคควรเป็นเมงจูไม่ อ้องทงปวงจิงพคว่า

ท่านเป็นเมืองใหญ่ ทหารเอกก็มีผลมอเป็นอันมากท่านหา
 ครอบครองพลวไม่ จึงรบเป็นก่เมืองเจ็ดคต ข้าพเจ้าทั้งหลาย
 เห็นชอบด้วยแล้ว ท่านอธิบายพลวให้เสียราชการ
 เลยเทียบากันชคไม่ไดกยอรบเป็นก่เมืองเจ็ดคต บึงคยัญชา
 ทหารทั้งปวงชมกจิงวาททหารชยเอียงคตชื่อ โอบนเซงโต
 มผลมอเข้มแข็งนักสู้โต ถึงหมื่นคน ในกองทัพของเราจะต้อง
 ตั้งเชยงชองชนสักคนหนึ่งสำหรับระไค้ต่อสู้กับโอบนเซงโต
 ชองทั้งสยแปกชองจิงวาชงท่านชนแลพคตงน ข้าพเจ้าเห็น
 สัมควรยงนัก ขณะนหรงชชนเคยวักเขาไปรับอาสาสัก
 เทยกากันว่า ข้าพเจ้าจะรบเป็นเชยงชอง จิงวาชงจิงพคชชว
 หงชชนเคยวน เคมเพนเจาเมืองลาเอียงเป็นยตรหงชเกยง
 เจียง ชยเอียงคมาทิงชเกยงเจียงเสียแล้ว จยครบครว
 แลระวงศัญชาตมาเสียสามร้อยคนหมคสันแล้ว ยกกองทัพมาค
 เมืองลาเอียง หงชชนเคยวฆ่าทหารเอกชยเอียงคเสียสาม
 รยชนายครนชคเสียชงอาหารลงเมืองลาเอียง จิงเสีย หงช
 ชนเคยวไปชยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นหงชชนเคยวมีความ
 เจ็บแค้นอยู่เป็นอันมาก บคคหงชชนเคยวเข้ามาชอรบเป็นก
 เชยงชองท่านจิงคตให้หงชชนเคยวเป็นก่เชยงชองเจ็ดค

เทียบกาทมโตพึ่งตงนบกมีความยินดี จึงตงไฟหงอชนเดี่ยว
 เป็นเชยอนชอง หงอชนเทียบคานบรบศราทงเป็นทเชยอนชอง
 แล้วคานขลาเทียบกาทมชนมาจะกลับไปค้าย ชณะนั้นเฮง-
 ติงใช้จึงเรียกหงอชนเทียบว่าพนองระไปด้วย กอทำเสยจึง
 กาชยเฮงติงใช้ว่า ท่านจะไปกับหงอชนเดี่ยว จึงรวงตัว
 ไฟหงหนกเฮงติงใช้ รยคากอทำเสยแล้วคานขลาชนมา
 ไปค้ายกับหงอชนเดี่ยว หงอเทียบเชยระงอกออกมารบหงอชน
 เดี่ยวเฮงติงใช้ เขาไปในค้าย หงอเทียบเชยระงอถามหงอชน
 เดี่ยวว่าพไปรบทเชยอนชองไกหรือไม้ไก หงอชนเดี่ยวจึง
 ว่าตราชยอนชองพเตมานแล้ว ประเฮงติงใช้ระไปค้ายกับพ
 หงอเทียบเชยระงอว่าคแล้วเราสามคนไปค้ายกันจะกลัอะไร
 กับโอบนเฮงโต เราสามคนพนองช่วยกันจับตัวให้ได้ หงอ
 เทียบเชยระงอถามเฮงติงใช้ว่าเหตุไคนองจึงมาทนกับเขา
 ด้วย เฮงติงใช้ กเล้าความไฟพึ่งตงแก่ตงจนปลาย ไฟพึ่ง
 ทกประการ หงอชนเทียบกับหงอเทียบเชยระงอไฟพึ่งตงนบก
 มีความยินดี แล้วรยคไทรและศรามาเลยงนเป็นทศยาย
 กองทัพใหญ่ของเทียบกาทมกตงยคตางไวมนคิง ชมิงกนก

สั่งให้ผวย่ง่วนเซ่งเป็นกงตำเลียง สั่งเสียบงอาหารอย่าให้
ขาดได้

๑ ฝ่ายเฮยหลิมอช้ ณ เมืองเตงจิ๋วทราบว่าพระเจ้า
 ซยเฮยงกตเสด็จไปเที่ยว ณ ตำบลแขวงกัง โทกณัศความวิตก
 เป็นอันมาก จึงให้บุตรเลี้ยงสี่คนรักษามองเตงจิ๋ว ตัว
 เฮยหลิมคณทหารรบมาเฝ้าพระเจ้าซยเฮยงกต ณ ตำบลเซา
 ซเมงชว ครั้นถึงจึงเข้าไปคำนับ แล้วจึงทูลว่ายศคนพวกอชง
 ทงสี่แยกคชองถยลกเจบสี่ชอนตน ยกกองทัพใหญ่มาตงสกัด
 ทางพรอมกนอชย ทเซาซเมงชวมชอ อชงลงสี่แยกคคณทหาร
 ลงสองร้อยสี่สามหมื่นมาสกัดทางไว้ พระเจ้าซยเฮยงกต
 ได้ฟังคณนนักตักพระทัย ให้หัยคเรอมังกรใหญ่ทงมณชย
 จึงหาตัว โยบนชวยกชยมาปรึกษา โยบนชวยกชยจึงทูลว่า
 บัทรช่าพระองคชยทน พระองคชยาทรงพระวิตกเลย
 ช่าพระองคชยจะไหยบัทรช่าพระองคชยไปคตพิชชวณอชงให้แตกไป
 จึงได้ โยบนชวยกชยค่านชลามาบอกโยบนเซงโตว่า บัคน
 พวกชวณอชงยกกองทัพมาสกัดทางไว้ เจ้าจคณทหาร
 ยกกองทัพไปคตพวกชวณอชงให้แตกหนีไปจึงได้ โยบนเซง-
 โตจึงว่าบัคช่าอชย่ววิตกไปเลย กชยโจรเล็กนอชยเท่าน โยบน-

เซ่งโตพูดกับคานแล้วแกว่งตัวไล่เกราะชนมาถอลูกมัตของ
คमतหารจะไปกล่าบพวกช้วนฮั้งซังลกดตทางช้วนฮั้ง

๑ ฝ่ายม้าไ้เห็นโอบนเซ่งโตยกกองทัพมา ก็เข้า

ไปยอกกัชชวมอง ชวมองกัสังไหวพวกฮ้องทงสืบแปดฮ้อง
รักษาบายไวโตนคงแล้วส่งทงฮอนเตยวเซ่งคัวไ้ ทงฮ-
เตยนเซียงสามนายคमतหารออกไปรบกับโอบนเซ่งโต แล้ว
กัชบสังวาทานทงตามจงระวังทวไ้ทงหนก เพราะโอบน-
เซ่งโตคนนเขาลอวามกากลางมากอยู่ นายทหารทงสามกคานบ
ลาชนมาถอลอวอ คमतหารยกออกไปนอกค่ายหมายจะรบกับ
โอบนเซ่งโตให้สนผล กองทัพทงสองฝ่ายประทะกันเข้า โอบน-
เซ่งโตชัยม้าออกมาหน้าทหารทงปวงร้องทวาคว่าพวกโจร
ไ้มมชอเหตุโตมจงมากนหนทางเสกไว้ ทงฮอนเตยวง
ชัยม้าออกมาร้องว่า ช้ายลกกถฉนมจงลงจากม้าโดยเร็ว
ไ้กุ่มกเสยโคยคเจก โอบนเซ่งโตแลไปเห็นนายทหาร
ทงสามรบร้างใหญ่โตหนากถวจงจำ ทงฮอนเตยวไ้ว่า
เมอครงรบกันทเมองลาเอียง แตออกสองคนนนหารจากไ้
จงคาทงฮอนเตยวอวอายุ ไ้โรคคชบถมจงจะหาทคายอกหรือ

หงอฮันเคียวไตฟงตงนนักโกรธ ชับมาเข้าไปเอาทวนแทง
 โยขุนเซงโต โยขุนเซงโตเอาลิวกิมตองบ่ครบกับ
 หงอฮันเคียวไตสับเพลิง หงอเทียนเซยระกถฮันกิมตอง
 เขาช่วย หงอฮันเคียวรบไตอกสับเพลิง หงอฮันเคียว
 หงอเทียนเซยระส่นกำลังตงเซ่งควะไซเห็นตงนนักชับมา
 ราชวานเข้าช่วยหงอฮันเคียว หงอเทียนเซยระรบกับโยขุน
 เซงโต หงอฮันเคียวเห็นเซ่งควะไซเข้ามาช่วยก่ชุกมา
 ถอยห่างออกมาพุกท่ายเหนอย เซ่งควะไซกับหงอเทียนเซย
 รบกับโยขุนเซงโตไปไตอกสับเพลิง หงอเทียนเซยระส่น
 กำลังกรเวกหงอฮันเคียวให้เข้าไปช่วย หงอฮันเคียวก็เข้า
 รบแทนหงอเทียนเซยระ หงอเทียนเซยระออกมาหดยคพุกเหนอย
 หงอฮันเคียวเซ่งควะไซรบกับโยขุนเซงโตไตอกสับทำเพลิง
 เซ่งควะไซส่นกำลังร้องเวียกให้หงอเทียนเซยระเข้าช่วย
 หงอเทียนเซยระเข้าไปเปลี่ยนเซ่งควะไซ รบกับโยขุนเซงโต
 อิก แต่หงอฮันเคียว หงอเทียนเซยระเซ่งควะไซผลัดเปลี่ยน
 กันเข้ารบกับโยขุนเซงโต ตงแม้เข้ารบเย็นยังหาแพ้ชนะ

คนไม่

๑ ฝ่ายเชื้อหลิมเห็นว่าโอบนชวยกบิ ะคิดเป็นขบด
 ต่อพระเจ้าชยเชยงตอยแล้ว จึงไทททหารคกลองรยเร้งโอบน-
 เชงโตให้รบชนายเข้าไ หวังจะให้พวกช้วน้องฆ่าโอบน-
 เชงโตเสัย ก็ไมคมีมาลชให้หยครย มีแคทักลองรกให้รบ
 เข้าไ ขณะนหงอสนเคยว หงอเทยนเชยระ เชงควะไซ
 ทงสามคนกเขารมรยกบิโอบนเชงโตพรอมกัน ไคย สย เพลง
 เชงควะไซ เห็นจะลโอบนเชงโตไมไคกชยมาหน หงอสน-
 เคยวหงอเทยนเชยระแลเห็นเชงควะไซหนออกไไปแล้ว
 หงอสนเกยวจึงคคว่ากำลังเราสองคนกชอนชอยแล้ว จำจะพุ
 ทางอบายจึงจะไค คคแลจงพคกบิโอบนเชงโตในกำลัง
 รบคคพคกนอย ว่าวนนพวกเรารมกบิเจ้าระเขาชนะเจ้าไมไค
 เราะปลอยให้เจ้ากลบไเสียทกอน พร่งนจึงมารมกบิใหม่
 พคทอานนแล้ว หงอสนเคยวหงอเทยนเชยระชกชกมาหนไป
 โอบนเชงโตกชยมาไทคคตาม นายทหารทงสองไ นาย
 ทหารทงสองกชยมาหนชนไปบนเขาชเม้งชว โอบน-
 เชงโตกไทคคตามชนไปบนเขาไตคร่งทาง เห็นทหาร
 คนทงชมาถลลคคลงมาสกคโอบนเชงโต โอบนเชงโต
 เขาลวกมคองคคผวยงวนเชง ผวยงวนเชงกเขาลวกคค

รัยไว้ได้ แล้วผวยง่วนเซ่งก็กลับเอาลูกกมตไอบนเซ่งโต
 ไอบนเซ่งโตเอาถ้ำกมตของรัยทานกำลังไม้ไผ่หอกซี่มาพัน
 ผวยง่วนเซ่งก็ขับมาไล่คึดตาม ไอบนเซวยกิบเห็นคังน
 กทลพระเจ้าชยเอียงคัว บุตรข้าพเจ้ารบมาแต่เจ้าจันเยน
 บ้านน หวอฮนกำลังจะเอาชยชนะไม้ไผ่ ขอให้ตีมาล่อหยก
 รัยเสียก่อนเถิด พระเจ้าชยเอียงคัวให้ทหารตีมาล่อหยกรัย
 เอียงหลมโตยนรัยสังให้ทหารตีมาล่ออกเขนทจนใจ จึงตอง
 ตีมาล่อหยกรัย ไอบนเซ่งโตก็หนีกลับลงเรือ ผวยง่วนเซ่ง
 เห็นรวนเวลาพลยค่ำ ผวยง่วนเซ่งก็กลับเข้าค่าย

๑ ฝ่ายไอบนเซ่งโตกลับมาลงเรือเห็นอยสินกำลัง

ไอบนเซ่งโตก็สลดชยก็ท ไอบนเซวยกิบเห็นคังนกรองไท
 เย็นอันมาก แล้วให้หมอเขาแกะไขพจนนโคแล้ว ไอบนเซ่ง-
 โตก็บวยควยเห็นอยเกนกำลัง ครนรังชนเขาผวยง่วนเซ่ง
 คมทหารไปชวนรบฮอก มาไซ้เอาเนอความเข้าไกรายทล
 พระเจ้าชยเอียงคัว พระเจ้าชยเอียงคัวจึงถามขุนนางทงปวง
 ว่า ทานทงหลายจะทำเป็นประการใด ไอบนเซวยกิบกราบ
 ทลว่า เวลาจันทรชาพเจ้าไปรบเห็นอยเหลอกกำลังบวย
 เสียแล้ว ไม่มีใครจะออกไปค่านทานชาคักใด พระเจ้า

ชายเอียงทกรบสั่งให้ถอยเรือมังกรใหญ่กษัตริย์พลทหารกลับ
 หนึ่งไปตั้งค่ายอยู่ห่างค่ายพวกซวนของทางสามชัยล
 ผนวงวนซึ่งเห็นเรือทงพระเจ้าชายเอียงทกรบไปแล้ว
 ผนวงวนซึ่งกคมทหารกลับมาเข้าค่าย

๑ ฝ่ายพระเจ้าชายเอียงทกรบ ทหารพวกซวนของ
 ลวนแถมฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ ทำประการใดก็จริงจะตกพ
 พวกรซวนของให้ถอยเล็กไปได้ ไทเกยนเตกจึงกราบทูลว่า
 ถ้าจะให้กองทัพพวกซวนของถอยทัพไปนั้น ข้าพระองค์เห็น
 ว่าขอทัพพระองค์มรยบสั่งไปเมืองไทหงวน หากถลลงวนบ่า
 มาคทัพพวกซวนของคงจะแตกถอยไปหมด พระเจ้าชายเอียง-
 ทกรบตรึงฟังไทเกยนเตกกราบทูลก็เห็นด้วย จึงมีหนังสือรบ
 สั่งให้ทหารถอยไป ถลลงเขยนเจ้าเมืองไทหงวน ทหาร
 ถลหนังสือรบสั่งไปถลลงเขยน หลงเขยนทราบบนหนังสือรบสั่ง
 แล้วก็เรียกหลงวนบ่าเข้ามาจึงพูดว่า บัดนี้พระเจ้าชายเอียงท
 กรบให้เจ้าไปคทัพพวกซวนของ บิดาจะสั่งความไปถลพวก
 เขยงแกจกหนอย หลงวนบ่าจึงว่าตามจรประการใด
 ก็สั่งข้าพเจ้าเถิด หลงเขยนกตรกตรของอยู่ จึงพูดว่าบิดาจะสั่ง
 เจ้าครั้นบิดาจะพูดออกไป ก็เหมือนไม่ใช่คนตงดิน ครั้น
 หลงเขยนจะสั่งถลพวกเขยงแกจกทวนคคชนไคว่าทาควรไม่

หลยเอียนจึงว่าอย่าคิดไม่ส่งเจ้าแล้ว หลงวณข้ากมความสงสัย
 ไร จึงเข้าไปหานางตกลโตโตไต้ผู้เป็นย่า นางตกลโตโตไต้
 เห็นหลงวณข้ามาลาจึงถามว่าเจ้าจะไปข้างไหน หลงวณข้า
 จึงว่าพระเจ้าชยเอียงคมรบส่งมาว่าเมองเฮยกงแจเทยกากม
 เป็นเม็งจ กยช้วนของสยแปตของ กยลกจยสอนคน ยกกอง
 ทพมาลศคทางพระเจ้าชยเอียงคไว้วกเขาชเม็งชว จะให้
 ข้าพเจ้าไปกัททพวกช้วนของให้แตกไป แล้วจะไต้เสกตั้งไป
 เมองเฮยงิว นางตกลโตโตโตไต้ไคยนหลงวณข้าพคกนน
 จึงว่าเจ้าจะไปครงนน เจ้าคงกัททพวกช้วนของแตกไป
 เป็นแน่ ยังมัทหารเฮยกงแจคนหนงเจ้าอथाทาเขา หลงวณ-
 ข้าจึงถามว่าเหตุไคทานจึงไม่ให้ข้าพเจ้าทำ นางตกลโตโต-
 ไต้จึงว่า ทหารคนนชอชนชกไต้เป็นงวนไชย ชนชกไต้
 เช่นผมคณกยตัวเราและรบคามารดาของเจ้า นางจึงเล่าความ
 ตามชงชนชกไต้ชวยคไรทเขาลมทองชว ให้หลงวณข้า
 พงทกประการแล้ว นางจึงว่าถ้าไม่มีชนชกไต้ไหนเจ้า
 จะเกิดเป็นคตมาจนขคน ถ้าเจ้าไปอย่าไคทำอันครายเขา
 เช่นอนชาติ หลงวณข้าจึงว่าเมอตรกนบคากาพเจ้าระพคกย
 ข้าพเจ้าแล้วกทาพคไต้ เพราะความเทานเอง หลงวณข้า

จึงถามนางตกโถโถโทมเป็นย่ำว่า ชนชกโยรป่วนเป็น
 อย่างไร ข้าพเจียงหารจกไม่ นางตกโถโถโทจึงชี้ให้
 หลงวอนข้าทรูปชนชกโยทแขวนไว้ แล้วว่าคนนแหละเป็น
 อดกเงาจงจำไว้ หลงวอนข้าทวางชนชกโยเห็นหน้าแหละของ
 โสเสะแหละของ ลอกรรเบองสนสของอนกจำได้ หลงวอนข้าท
 คำนับลานางตกโถโถโททกขบคามาตราแล้ว หลงวอนข้าท
 ซาเฉยวกชนมาพาวาวสคนออกจกเมองไทหงวอนตรงไปเขา
 ซเมงชว

๗๖

๑ ฝ่ายชวมงกนงสินทนากยกขพวกของทงปวงสตรง
 ใจชนเป็นหลายหน จึงขบยามครแล้วกมความตกใจกรของ
 ชนว่า เห็นจะเคมทเสยะแล้ว พวกชวอนของจึงถามชวมงก
 ว่า เหตุโคทานจึงพกดงน ชวมงกจึงวาเคยวไนตงกม
 สดเจียวลงมาเกติ บคนจะมาชวช่วยชยเฮยงค ในกของทพ
 ของเรามทหารผมอดอยางเอกสสยคน ทไหนจะทานทานโค
 ชงจะคคจขบชยเฮยงทนนเห็นจะไม่ไค เราคของรกษาทหาร
 โวอย่าให้เขอนอนตรายโคกเป็นการค เคศขญยงจะมีคนมา
 ชวช่วย ขจึงเรียกเฮงเบกตงเขามากรรชบสังเป็นความลขแล้ว
 เฮงเบกตงกคานขลชวมงกไป

๗๗

๑ ฝ่ายหลังวันบาศีชาเฉิวเดินมา เสงเบ็กตั้งไป
 คอยขยันทกลางทาง พอแลเห็นหลังวันบาศีชาเฉิว เสงเบ็กก็
 ก็ตระโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง แต่หาออกชื่อผู้ใดไม่ ชาเฉิว
 เหลียวหลังไปก็แลเห็นสงเบ็กตั้งก็จำได้ ชาเฉิวจึงบอก
 หลังวันบาศีว่า นื่องเร่งค่อยเดินไปก่อนเถิดพระกลีบไปคว้า
 เสียงใครร้องที่ไหน พดแล้วชาเฉิวก็คว้ามาขยอนหลังกลับไป
 ไปพบสงเบ็กตั้ง ชาเฉิวจึงบอกกับสงเบ็กตั้งว่านางภรรยา
 ของเรามาแล้ว ท่านจงเร่งกลับไปขอกบรตราพันองของเรา
 ใไว้ ใครรักชีวิตแล้วให้ทางหลงเหลือของขั้วเวียนศีรษะจงทุกคน
 พดตงนั้นแล้วสงเบ็กตั้งก็ลาชาเฉิวรีบกลับไป ชาเฉิวก็ขย
 มารับตามหลังวันบาศีไปทันที หลังวันบาศีจึงถามว่าเมื่อตรกคน
 ร้องทำไมกัน ชาเฉิวจึงบอกว่าเห็นจะเป็นคนบ้า เห็นพวก
 เรามา มันก็วิ่งหนีไป ชาเฉิวก็พาหลังวันบาศีรีบขยมาเดินไป
 ชาเฉิวจึงพดกับหลังวันบาศีว่า พระบอกระไรกับของสักอย่าง
 หนึ่ง หลังวันบาศีจึงตอบว่าพระพดอะไรก็จงพดเถิด ชาเฉิวจึง
 พดว่าเคยหากมีเงินเจ้าเมืองเซียงกงแจ มีแม่ทัพอยู่คนหนึ่งชื่อ
 ชนชกโย เป็นคนมีคุณกับพวกเราเป็นอันมาก เจ้าไปครอง
 ขยาทาห์ไชนชกโยเคืองได้ หลังวันบาศีจึงว่าข้าพเจ้ารู้แล้ว

ด้วยคบคิดไท้ไทยชกกับข้าพเจ้าแล้ว ข้าเลยหวังว่าชนชกไ้
 แรงสู้ของไม่ไ้จริง แต่เพลงกระของสนั่นกั ชนชกไ้
 เบนคนมเพื่อนฝูงมาก เจ้าชยาไ้ทำเพื่อนของชนชกไ้
 ถาทำเพื่อนชนชกไ้ก็เหมือนถาชนชกไ้ใหญ่อนกน หลังวัน
 ย่างงวาทพคตงนกกเขนการยากนั ด้วยชนชกไ้มีเพื่อน
 มาก ทำไมข้าพเจ้าจึงจะรูไ้ควาคนไหนเ็นเพื่อนชนชกไ้
 ข้าเลยหวังวถาเพื่อนของชนชกไ้แล้วคงบกกองเหลือองทบน
 ศัรยะทุกคน หลังวันย่างงวาทบศัรยะบกกองเหลือองกเขน
 เพื่อนของชนชกไ้ ข้าพเจ้าจำไ้คังระไมทำอนัทราย แล้ว
 หลังวันยากขข้าเลยกรบเดินไปลงเรือมังกกรใหญ่ ทพระเจ้า
 ชยเฮงตประทยอยู่ พระเจ้าชยเฮงตทรงทรวาว่า หลังวันย่ำ
 มากมพระทยอนกั วยสั่งให้หาหลังวันข้าเขาไปเฝ้า หลังวัน
 ย่ำกขข้าเลยกลงไปเฝ้าในเรือมังกกรใหญ่ หลังวันย่ำกข
 ข้าเลยวกคกเขาลงค้ำนบ แล้วลถอยมายนอัยตามค้ำนแห่ง
 พระเจ้าชยเฮงตจึงรบสั่งวาทรงนข้าให้เจ้าคตมทหารไปค
 ค้ำยพวกชวอนอองให้แตกไปงงไ้ หลังวันย่ำกคกเขาลง
 ค้ำนบรบสั่งแล้ว ก็ชวอนข้าเลยวทลลากลับมาทอัย

๑ ฝ่ายซ่งมิ่งกง ครั้นเชิงแปดคงกลับมาบอกทราบดีความ
 แลวกก็ชยคลายความวิตก จึงรุดกองทัพในคนฉนวนหนึ่ไท
 กองทัพซ่งมิ่งกงของทั้งสับแปดชย ออกไปชยข้างหลังค่าย
 ซ่งมิ่งกง ซ่งมิ่งกงจึงทหารเซบกงแระไปต่งไว่ต่งแปดทศยน
 ศัวรรษแรกองเหลือองไท่ชกตกคน แต่ผวยง่วนเซ่งทหายอมริบ
 องเหลือองไปยกทศวรรษไม่ จึงพตกยซ่งมิ่งกงว่าซาพเจ้าทาคัก
 มาแต่อาบยเจ็ดชวยง่วนอาบยสิบสชวย ลูกท่มของซาพเจ้าทาคคน
 ทายไม่รวงเท่าไรแล่ว กยหลังง่วนป้าวะเป็นคนอะไรมา ถึง
 เป็นเสอมาซาพเจ้าทากลวไม่ ซึ่ง จะให้ซาพเจ้าชกอง
 เหลือองนั้นซาพเจ้าทหายอมไม่ ซ่งมิ่งกงชอนวอนองสามครั้ง
 สัครั้ง ผวยง่วนเซ่งทหายอมไม่ ผวยง่วนเซ่งทคมทหาร
 ของตัวไปต่งชยทศทระวันตกกองหนง

๒ ฝ่ายทหารทริบองเหลือองแลวกไปต่งอยู่ตาม คำ
 ซ่งมิ่งกงสั่งทกประการ ซ่งมิ่งกงจึงเรียกชินชกไปมาสั่งว่า
 วันพรุ่งนี้จระมกนใหญ่ ท่านจงสัตกนกองทัพลองง่วนป้าไว
 ชยให้หลยหนีไป ชินชกไปร ในทกรยคำซ่งมิ่งก้านบลา
 ไป ครนรุ่งชนเช้าหลงง่วนป้ากแต่งตัวใส่เกราะชนมา ถอ
 ลูกท่มสองมชคมทหารไปตักายพวกช่วนอง ณ เขาซ่งเม้งชว

พอไปถึงหลังวันบ่ักประชันชกโยชนม้ายี่ ชนชกโยจึงร้อง
 ทวาดถามว่าทหารที่มาน ช่อหลังวันบ่่าไซ้หรือไม้ไซ้
 หลังวันบ่่าจึงว่าข้าพเจ้าช่อหลังวันบ่่า หลังวันบ่่าจึงถาม
 ว่าทานหรือช่อชนกชนชกโย ชนชกโยก็บอกว่าตัวเรา
 ช่อชนกชนก หลังวันบ่่าจึงว่าข้าพเจ้าจากทานไต่แล้ว กชกมา
 หลีกไปทางทิศตะวันออก ชนชกโยก็ขมมาตามหลังไปค่าย
 ทิศตะวันออก หลังวันบ่่าจะเขารบเห็นเตยงกนช่อโตไหน
 มากกหน่าอยู่ หลังวันบ่่าเห็นอรเหลืองบกงขุบนศรีระกร
 ว่าเชนเพื่อนของชนชกโยก็ชกมากลย ชนชกโยก็ตามหลัง
 มาหลังวันบ่่าชกมาจะกลย ชนชกโยก็ว่าทวนเข้าไปจะแทง
 หลังวันบ่่า หลังวันบ่่าจึงร้องว่าทานชนกช่อว่าวันบ่่าไป หล
 งวันบ่่าชกมาหลยชนชกโยไปทางทิศตะวันตก ชนชกโยก็
 ขมมาตามไป หลังวันบ่่าจะเขาค่ายตะวันตก ก็เห็นชกกลเขยน
 หลยกบศัวยะบักธงเหลืองออกมาขวางหน้าไว้ หลังวันบ่่า
 เห็นธงเหลืองกชกมาจะกลยก็ประชันชกโย ชนชกโยก็
 เอาทวนแทงหลังวันบ่่า หลังวันบ่่าจึงว่า ชนชนกทานช่อมา
 เข่าข้าพเจ้าเลย แล้วหลังวันบ่่าเอาถกตมริบไว้แก่งทำอยน
 ช่อเสย รบกับชนชกโยพอเป็นทีโตสามเพลง หลังวันบ่่าชก

มาหันไปค้ายทศโคต^๕ ตรงเข้าไปจะตกขายเฮงเบกตงเจียเอง^๕
 เค็งก็เขากานทานไว้^๕ หลังวันย่าเห็นชนศิระษะยกของเหลงชงก^๕
 ชักมากลบกปรชันชก^๕ ไบอกหลังวันย่าซียมาเขารอกยชันชก^๕
 ไบโคปกหนึ่ง หลังวันย่ากชักมาหันไป^๕ หลังวันย่าซียมาเขา^๕
 ไปในกองทัพใหม่^๕ ก็เห็นทหารลวนแต่ชกของเหลงชงยชนศิระษะทง^๕
 นน^๕ หลังวันย่าก็คิดว่าเพื่อนของชนอินทงอย่างไรจึงมากอง^๕
 เพียงนมความสงสัยชก^๕ ก็ซียมากลบกออกมากพบชันชกไป^๕
 ชันชกไปก็สกัดหน้าไว้^๕ หลังวันย่าก็เกล้งหยอนมือเขารอกย^๕
 ชันชกไปโคปกหนึ่งและในวันนชันชก^๕ ไบรอกยหลังวันย่า^๕
 หลายครั้ง รวงกันโตสสัยเพลง^๕ หลังวันย่าหยอนมือไว้ไม่ได้^๕
 ทำอันตราย เพราะฉะนั้นชอเสียงชันชกไปจึงปรากฏเลอชงลช^๕
 ว่า สักยหลังวันย่าได้ถึงสสัยเพลง^๕ ขณะนั้นชันชกไปมีใจ^๕
 กำเรียกว่า^๕ หลังวันย่าสสัยไม่ได้จะใคร่แทงหลังวันย่าเสียให้^๕
 ภาย^๕ จึงโคกชสกัดหน้าหลังวันย่าไว้เสมอตั้งแต่เช้าจนย้าย^๕
 หลังวันย่าก็มี^๕ ไบชนงก็คิดว่าชนอินทงเขาว่าเราจะสู้ไม่ได้^๕
 เราจะไปทางไหนก็คอยสกัดไว้รำไป^๕ คิดคั้งนั้นก็ควมมาไป^๕
 ทางทิศตะวันตก^๕ ชันชกไปก็ตามไปอีก^๕ หลังวันย่าซียมาไป^๕
 จนตงทเป็ลยวเห็นไม่มีคนแล้ว^๕ แลเห็นชันชกไปรอกคอยอยู่^๕

ข้างหน้า หลังวันบ่าชัยมาเข้าไปใกล้จึงเรียกว่า ชินอนกง
 ท่านอย่าห่วงวายนมากไปเลย ชินชกโปกไม่ฟังก็ เอาทวนแทง
 หลังวันบ่า หลังวันบ่าเอาลูกตุ้มขี้คนแก่พธควรร ทวนชินชกโปก
 กระเด็นไปไกลประมาณสามวา ชินชกโปกเห็นทวนกระเด็น
 ไปก็ตกใจ โทคตลงทวนหลังมี้าระคกเข้าลงขยโทยหลังวัน
 บ่า หลังวันบ่าตกลงจากมาประคองชินชกโปกไว้ แล้วจึงพูด
 ว่า ชินอนกงท่านอย่าตกใจ ข้าพเจ้าก็ตกลงคนท่านก็โตช่วย
 ชีวิตความมารดาของข้าพเจ้าไว้ ถึงข้าพเจ้าจะตายก็ไม่ลืม
 คนท่าน ข้าพเจ้าไม่ทำให้ชินอนกงเป็นอันตรายคอก แล้ว
 ยอกให้ชินชกโปกไปหยีบเอาทวนมา ชินชกโปกไปหยีบเอา
 ทวนมาก เห็นทวนนั้นงอไปเหมือนคันเกาทองชี่ ชินชกโปก
 ส่งทวนให้หลังวันบ่า หลังวันบ่ารบมาเอามือชกกรคอกไปให้
 ตรงคังเกา ทวนนั้นยาวออกไปอีกนิ้วหนึ่ง ทวนเล่มนึ่งงได้
 เคาะราวอ้อย หลังวันบ่าจึงว่าเสถียรท่านชินอนกงชนมารบกลับ
 ไปเมืองเชียงกงแล้วเสียบเถิด อย่ามารบกับข้าพเจ้าเลย ชิน
 ชกโปกก็คานบลาชนมากลับไป

๑ ฝ่ายหลังวันบ่าชัยมาไปทางทิศตะวันตก เห็น
 ผวยง่วนเซ่งย่นมาอยู่หาเห็นมืองเหลืองไม้ ก็มีควมยินดี

หลวงวันเข้าขีมาเข้าเฝ้าเฮาโลกคิมตผวยง่วนเซ่ง ผวยง่วนเซ่ง
 เหาโลกคิมขนรบทหนง หลวงวันเข้าตซาไปอกสองท ผวยง่วน
 เซ่งรบไวโตกรจริงแคงงามมชฉิก ผวยง่วนเซ่งกขีมาทน
 หลวงวันเข้ากรองเร ยกผวยง่วนเซ่งวาพะเฮยในแผ่นดินน ไมมี
 ไครรับลกคิมของเราโตถึงสองทเลยท่นรบเราโตสามท
 จควาทานมมมือเขมแข็งโต ึ่งไปเถิดเราไม่ทำอันตราย
 ทานแล้ว ผวยง่วนเซ่งกขีมาทนเตลคไป หลวงวันเข้าขีมา
 เข้าไปในค้ำย ประหงอสนเคยว หงอเทียนเซือเซ่ เซ่งควะไซ
 ประทาหนากนเขามารบกับหลวงวันเข้า หลวงวันเข้าเหาโลกคิม
 ฟาทไปถูกฮาวอนายทหารทงสามกระทอนลงงามมชฉิก
 นายทหารทงสามคนกขีมาทน หลวงวันเข้ากขีมาเข้าลยได้
 ทบคัทหารช้วนอฮงตายจนอสกกลาคไปทงป่า โลหิตไหล
 ประค่น้ำในลำห้วย พวกอฮงทงสืบแปคอฮงกพาทหาร
 แตกนตั้นไป

๑ ฝ่ายเฮยหลิมไปซุ่มกองทพคอยลกคิตทพพวก
 ช้วนอฮงอพบผวยง่วนเซ่งคุมทหารจะหนไป เฮยหลิมคุม
 ทหารออกลกคิตทอฮงว่า ฮ้ายพวกโจรมึงจะหนไปข้างไหน
 กขีมาออกสกคิตทางไว ผวยง่วนเซ่งเห็นตงนนักโกรธ

ขยมาเข้าไปเอาอกตมตเขยหลม เขยหลมเอากระบขง
 เหลกขนรบ กระขงเหลกทกเขยหลมจามมอณิก
 โลททไหลขยมาหนไป พอกองทพชวณอองแตกไปเป็น
 อนมาก เขยหลมจะกลยลงไปเรือ พระเจ้าชยเอียงตก
 ประกองทพชวณอองทงสยแปค้อองลกขบชอนคน เขยหลม
 กพาทหารทนเกลคไปเมืองเตงจิว ทลิ่งวนบ่ากคตทหารได้
 ทคตามชวณอองทงสยแปค้อองไป ชนชกไปกคยตลกคกน
 กลางไว กองทพชวณอองทงสยแปค้อองจิงไครอดชีวิต กลย
 ไปขานเมืองไค ในเวลากองทพชวณอองทงสยแปค้ออง กบ
 ลกขบชอนคนแตกไปน ทลิ่งวนบ่าฆ่าทหารเอกขงชวณ-
 อองทงสยแปค้อองตายประมาณห้าสิบคน ทหารเลวจะประ-
 มาณมีไค ทลิ่งวนบ่าเห็นกองทพชวณอองแตกไปแล้ว
 ทลิ่งวนบ่ากคตทหารกลยมาเฝ้าพระเจ้าชยเอียงตทเรือมงกร
 ใหญ่ ครนลงกลงจากมาเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชยเอียงต ทลว่า
 ขาพระองค์ทพชวณอองทงสยแปค้ออง กบลกขบชอนคน
 แตกหนไปหมดแล้ว พระเจ้าชยเอียงตทมีความขนคเขน
 อนมาก รัชสังไหทลิ่งวนบ่าไปในเรือพระทงมงกรทวย ไค
 ฤกษทพระเจ้าชยเอียงตท รัชสังไหชกเรือมงกรไปแขวง

เมืองกัณฑ์ เสด็จรอนแรมไปตามทางโคกหลายวันถึงเมือง
 เอยงจิว ชนนางทงปวงก้อออกมาขบเสด็จพระเจ้าชายเอยงค
 พระเจ้าชายเอยงคก ไทชคเวอมงกรเขาเทยบทา แล้วรบสัง
 ใหหลชชนกบหลงวนยา คมทหารไปจกการรบเสด็จ ทวค
 ควงชวยกวน จึงรบสังวารงชนเขาเราจระชนไปคตนควง
 ชวย หลชชน หลงวนยารบสังแล้ว กบทหารชนจากเรือ
 เกนไปถมเมืองเอยงจิว กิจคแรงททางไวรบเสด็จทวคควง
 ชวยกวนแล้วหลชชนกไปคตนควงชวย เห็นเอาคฉลาอชนก
 เป็นกรรถางไวแคะเป็นลายม้งกรงคางม ช้างนอททำเป็น
 ลกกรงลอมรอบไวหลชชนกพจารณาคตนไมเห็นมคอกทาส
 แลคคคกไมเป็นเงาเขาไปข้างใน ชนชนมีโยใหญ่สยแปค
 โยชนลางมีโยใหญ่ทกลสยสโย เมื่อชณะหลชชนนยคตอยน
 คนควงชวยชอนลงมาทหลชชนนยคตยคควง หลชชนกกลย
 ออกไปพักอยทเกงชงเชงชชงมาทไวรบเสด็จนชน ครน
 เวลาคักเกคพาย ใหญ่ลคเห็นคกโตเท่าชามคนยงรุ่ง ยาน
 ราชฎรหคพงเสยเขนชนมากถูกคนเจบชวยควยพายแลลค
 เหยเขนหลายคตคน คนควงชวยถูกลคเห็นและพาย คนทค
 คคกควงววงหลนยบเขน ไปหมคคางมคากลางวาคนควงชวย

เป็นของเทพยดาให้มาเกิด จึงเห็นของประหลาดจริง ไทคนมี
 บัญชา คนมีบุญยังไม่เห็นตนควรช่วยและดอกจึงไต่คำร้องอยู่
 ไทชานาน ครนหลซบยบเป็นผีบุญมากครนตนแล้ว ตนควร
 ส่วยจึงเป็นอินทรายสายสัญญาเสียไปหมด ครนรุ่งเช้าชน
 พระเจ้าชยเอียงคางเสด็จไปก็ตนควรช่วย ก็พอทรงทราบว่า
 ลูกเห็บตกลูกตนควรช่วย ตนควรช่วยกษยเป็นสายสัญญาไปหมด
 ก็ทรงเสียพระทัย ชนรนนหลซบยบ หลงวนบ้ำ ก็นาคความ
 เข้าไปกราบทูลพระเจ้าชยเอียงคางตามทพายพดลูกเห็บตก ลูก
 ตนควรช่วยทุกขบสัญญาเสียไปหมด พระเจ้าชยเอียงคางไต่ทรวง
 พงคังนนักชดเคืองในพระทัยเป็นอินมาก จึงตรัสว่าเราจะ
 ตัดตนและดอกควรช่วยจะไม่ไต่เจียวหรือ เคียวนลกลูกเห็บตก
 ลูกตนและดอกควรช่วยทุกขบเป็นไปหมด รากนยงอยู่เรา
 จะไปค้ำไต่จริงไต่ครลแทนแล้ว พระเจ้าชยเอียงคางเสด็จ
 ชนจากเวธมังกกร พาชองเฮาและนกลันนม ชนนางฝ่ายชนฝ่ายข
 พรอมกันมีทหารห้อมล้อมหน้าเสด็จไป ดึงทบทนควรช่วยก
 ษาเห็นมตนควรช่วยไม่สัญญาเสียไปหมดพระเจ้าชยเอียงคางเสด็จ
 พระทัย จึงรับสั่งกับชนนางทงปวงว่า ทไทนจรมทเทยวเตน
 สุนกอกบ่าง โอชนช่วยกษยจึงกราบทูลว่า ทเขากมชวเป็นท

สนทนากับเชษฐาขององค์เสด็จไป ทอดพระเนตรก็ทรงสำราญ
 พระทัย พระเจ้าชายเอียงตมความยินดีก็เสด็จลงเรือรบ
 สี่ให้ออกเรือมั่งกรใหญ่จะไปเที่ยวเขาก็มิชู้ โยชนช่วยกษ
 ัตริย์ทูลพระเจ้าชายเอียงตมว่า ข้าพระองค์จะไปจับทำกำหนดไว้
 รัยพระองค์ก็เขาก็มิชู้เอง พระเจ้าชายเอียงตมก็ทศพระทัย
 ทรงว่าชอบแล้ว โยชนช่วยกษัตริย์ทูลพระเจ้าชายเอียงตมไปใน
 เมืองกวยจิ๋ว จึงให้คนไปทำกำหนดกับเขาก็มชู้ และคือ
 เรือไว้สำหรับแวกลอม อัครยดำสำหรับระโตลาคกระเวน
 ในลำนานอกทำลบล่า

๑ ฝ่ายพระเจ้าชายเอียงตมเสด็จรอนแรมไปหลายราตรี
 ถึงเมืองไผ่จิ๋วเสด็จพบนเมืองไผ่จิ๋วไปแล้ว แลไปเห็นเขา
 กิมชวเห็นมเรือนเล็ก ๆ เป็นอันมาก พระองค์ก็ลบายพระทัย
 ชวนนางเซียวชยของเขา แลเร้นักสนมไปเที่ยวชมเรือแพ
 และบ้านเรือนข่าไม้ แลวทรงเสวยโต๊ะเสปสุราฟังขับร้อง
 ไปในเรือพระที่นั่ง ครั้นมาถึงเขาก็มชวก็ประทัยเรือมั่งกร
 ไว้ริมเขา พระเจ้าชายเอียงตมก็นางเซียวชยของเขา และ
 นักสนม ชวนนางฝ่ายขึ้นฝ่ายขึ้นพากันขึ้นไปเที่ยวบนเขาก็มชว

ประทับบนเตียงที่โอบนส่วยก็ทำไว้งตงามพระองค์ช้วนนาง
 เชี่ยวชัยและสนมทุกเขาและป่าไม้ต่าง ๆ เป็นทนต์กสบาย
 พระทัยเบื่อนอนมาก ครั้นเวลากลางวัน ๆ หนึ่งพระเจ้า
 ชัยเชยงคยบรรทมหลับอยู่ในเตียงบนเขากิมชว ทรงพระสับ
 เห็นพระเจ้าชัยสุนเคศพระราชบิดา กับเชยหญิงไทxonนาง
 ดวงส่วยกงจู่ หงชเกยนเจียงชองเชียววอ เขามายก
 พระหคตพระเจ้าชัยเชยงคไว ร้องทวงว่าเขาชวคของเรา
 คนมา พระเจ้าชัยเชยงคกคตพระทัยกลัวเบื่อนอนมาก ขณะนั้น
 แลเห็นสนขทองทวหงวเขาไปขยศางทงหากหาย ไปหมค
 พระเจ้าชัยเชยงคกคตพระทัยคนชน อย่านาชกวนหนึ่ง
 ทรงเลาคความในพระสับน ให้โอบนส่วยก็พงทกประการ
 โอบนส่วยก็จงกรวยทลว่า สนขทองนคองยกกกคทลหมค
 เป็นชาคคสนขทองมาเกค ซึ่งแลเห็นพระราชบิดาและไทxon
 และนางดวงส่วยกงจู่หงชเกยนเจียงชองเชียววอนน หาเบ
 การอศักรรยไม่ แคทลหมคเบคนล้าคณอย่ ถ้ากลับไป
 ถึงเมองเชยงจวแล้ว คองคคคมาเสยชย้าให้ทนคคคเป็น
 ขยคชนไค พระเจ้าชัยเชยงคไคทรงพงคตงนคคคคยสบาย
 พระทัย จึงเสคคทลงเรือม้งกรใหญ่เรคกลับไปแขวง กังไค

ตกเก้าอี้

เซ็ชวชุชชองเฮา

พระเจ้าชยเอียงทรงบสั่งให้ขุนนางไปจักหาหญิง ในเมือง
 กวยจิ๋วมาลากเรือมังกรใหญ่ ขุนนางก็ไปจักได้หญิงมาลาก
 เรือมังกรใหญ่ได้ตามรับสั่งแล้ว พระเจ้าชยเอียงทักขนาง
 เชี่ยวสยขของเขา ก็ชวนไปประทับอยู่บนเก้งสนบนในเรือมังกร
 ใหญ่ทอดพระเนตรเห็นหญิงลากเรือมังกรใหญ่เป็นที่สำราญ
 เพลิดเพลินพระทัยไปตามทาง

๑ ฝ่ายขุนยกกกงหลิมก็ ขมาคุมทหารตามเสด็จ

เดินมาตามริมคลองของแลไปเห็น นางเชียวสยขของเขา ปรากฏ
 งามนัก หลิมก็แลคนางเชียวสยขของเขา ซึ่งนั่งอยู่
 บนเก้งในเรือพระที่นั่งมีไต้วางตาเลย มีใจกระหวัตรกใคร
 นางเชียวสยขของเขาเห็นอันมาก

๑ ฝ่ายนางเชียวสยขของเขา เหลือบมาเห็นหลิมก็

แลคมีไต้วางตา นางเชียวสยขของเขาก็มีความซัดเคอง จึง
 ถามพวกสาวใช้คนสนิทว่า คนทขขมาบนตลงนคคมีไต้
 สาวใช้จึงบอกวาคชหลิมคเป็นทงยกกกง นางเชียวสย
 ขของเขาจึงพคกับสาวใช้ว่า หลิมคขางขงอาจมาแลคเราคได้
 ประพคคการหยาบคาคขกับเราคขเพียงน ถ้าไปคขเมืองคคกคไต้
 เราคขกราบคคคพระเจ้าชยเอียงคคคคทรวงทรว

๑ ฝ่ายพระเจ้าชยเอียงก ^๕ ^๕ ^๕ เลิศจรอนแรมมาใน
 ล้าคลองไคหลายเวลาถึงเมืองกิงโต ^๕ ^๕ ^๕ กเสิศชนจากเรือ
 มังกรใหญ่ ^๕ ^๕ ^๕ ชนประทัชอ่ย ^๕ ^๕ ^๕ ณ ทงเก็ง ^๕ ^๕ ^๕ ชงเจ้าเมืองกิงโต
 จักไวเข็นทริบเสิศ ^๕ ^๕ ^๕ ครนเวลากลางคนนางเซยวชชชงเขา
 กักรายทิลพระเจ้าชยเอียงก ^๕ ^๕ ^๕ ทลมหตบงอาชมามายนดล
 คินคิลอง ^๕ ^๕ ^๕ ของคชาพรองคจนไม่พริบตา ^๕ ^๕ ^๕ แล้วทาทวงท
 ภาเรบต่าง ๆ ^๕ ^๕ ^๕ พระเจ้าชยเอียงก ^๕ ^๕ ^๕ ไททรงพงกง ^๕ ^๕ ^๕ นนมพรทช
 ชคเคองทลมหตเขนอนมาก ^๕ ^๕ ^๕ ครนรงชนเขาเสิศจออก ^๕ ^๕ ^๕ ณ ทวา
 ราชการ ^๕ ^๕ ^๕ จงรบสังไหโตเกยนเตกชงเขนตเสศกกง ^๕ ^๕ ^๕ จิบทว
 ทลมหตไปฆ่าเสย ^๕ ^๕ ^๕ ไทเกยนเตกรยรบสังแล้ว ^๕ ^๕ ^๕ ไททวารรักษา
 พรองค ^๕ ^๕ ^๕ จิบทวทลมหตมคเอาไป ^๕ ^๕ ^๕ ณ ทฆ่าคน ^๕ ^๕ ^๕ ในเวลานั้น
 เป็นเวลาเขาอยู่หาทนถงเวลาทระฆ่าคนไม่ ^๕ ^๕ ^๕ ทลมหตจิงพทกช
 ไทเกยนเตก ^๕ ^๕ ^๕ พระเจ้าชยเอียงก ^๕ ^๕ ^๕ ทรบสังไหทานเขาเรามา
 ฆ่าเสยควยเหกโต ^๕ ^๕ ^๕ ไทเกยนเตกจิงว่า ^๕ ^๕ ^๕ เหตุการเหืออย่างไรเรา
 ทหารไม่ ^๕ ^๕ ^๕ เมื่อเวลารานน ^๕ ^๕ ^๕ พระเจ้าชยเอียงก ^๕ ^๕ ^๕ เสิศจถงเมืองกิงโต
 ครนรงชนเขา ^๕ ^๕ ^๕ จงรบสังกชเรา ^๕ ^๕ ^๕ ไทเขาทานฆ่าเสย ^๕ ^๕ ^๕ เหตุผล
 ประการโตเรา ^๕ ^๕ ^๕ ทาแ่งไม่ ^๕ ^๕ ^๕ ทลมหตจิงว่า ^๕ ^๕ ^๕ ทานกชเรา ^๕ ^๕ ^๕ มคความ
 รักใคร่ ^๕ ^๕ ^๕ เหมือนพนชงกัน ^๕ ^๕ ^๕ เหตุ ^๕ ^๕ ^๕ ไททาน ^๕ ^๕ ^๕ จิงไม่ ^๕ ^๕ ^๕ ทลตาม ^๕ ^๕ ^๕ ชอ ^๕ ^๕ ^๕ สค ^๕ ^๕ ^๕ แ่ง

เราและช่วยทูลขอโทษเราไว้บ้างเล่า โทเถียนเทกจึงว่า ไค่ม
 รัชสังออกมาแล้ว ข้าพเจ้าจะทูลขี้ควางอย่างไรได้ หลิมค
 จึงคิดขนิโคว่าทอเราเมื่อเวลาจวนนี้ ไปแลคนางเซียวฮย-
 ของเขาจึงไค่มเหตุเกิดขณดงเพียงน ชีวิตของเราครั้น
 เห็นอะไรไม่รอดแล้ว หลิมคกนงเป็นทกขกมหนานงอัย ๓๕

๑ ฝ่ายจหว่างทราบวา พระเจ้าชยเอียงตรบสัง โห
 เอาตรหลิมคไปฆ่า มีความตกใจวิ่งไปคหลิมค ณ ทปรรหาร
 คนไทย ครั้นไปดงเห็นหลิมคตองจวอัย จหว่างจึงว่าท่าน
 อนกนงเหตุใดท่านจึงมาตอง ไทย ดงเพียงน หลิมคจึงว่า
 ทอเราเองก็หาทราบว่าลคอย่างไรไม่ นงอัยทพกค ๆ ทหาร
 รักษาพระองค์คเขาขมคมาทน จหว่างจึงกระชยว่า บคน
 ข้าพเจ้าจะช่วยแก้ไขท่านออกพากัน รัชทกหน ไปเสียบ ให้พน
 ภัย ท่านจะเห็นประการใด หลิมคพยกหนานแล้วคอัย พคกข
 จหว่างว่า ผู้คนมอัยเป็นอนมากอย่าทำใจเร็ว จะเสียบท ขณเรนน
 พระเจ้าชยเอียงคจงไซ้ให้เฮงชชง ฉอธงอาชญาลัทธมาโท
 โทเถียนเทกเรงฆ่าหลิมคเสียบ เฮงชชงมาดงจงเขาไปพค
 กบหลิมคว่า ท่านอนกนงบคนพระเจ้าชยเอียงคไซ้ให้ข้าพเจ้า
 ฉอธงอาชญาลัทธมาเรงให้คคคคระท่านเสียบโดยเร็ว จหว่าง

อยุ่ที่นั่นจึงพูดขึ้นว่า ข้าพเจ้าจะพงท่าน ให้ช่วยนายข้าพเจ้า
 ให้รอดชีวิตไว้ท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ เสงซซงคิดแต่ในใจ
 ว่าเราใดตก เพราะหล่มักช่วยอปลัดมีก บัดนี้คนตกไปอยู่
 เมืองลกเอียง รวบรวมทหารไปหลายหมื่นมาหาเรา
 เรา บัดนี้เราเห็นทีไรซอกห้ามประโยชน์สิ่งใดไม่ อีก
 ประการหนึ่งหล่มักเขียนคนมีคุณแก่เรามาแต่ก่อนบ้านเมือง
 ในขณะนั้นกล่าวถึงว่าร้ายเป็นจลาจลทุกแห่งทุกตำบลอยู่แล้ว
 ในเวลานี้เราไม่ควรจะตั้งตัวโดยง่ายแล้ว คิดช่วยหล่มักให้
 พันภัย เราจะพาหล่มักไปเมืองลกเอียงจะมิดหรือ เสงซซง
 คิดดังนั้นแล้วจึงเรียกหล่มักมาทูลว่า ข้าพเจ้าจะช่วยให้
 พันภัย ไต่เกียนเต็กนั่งอยู่ข้างบนไต่ยืนดังนั้น จึงถาม
 เสงซซงว่า ตัวเจ้าจะคิดขบถหรือเราคิดขบถบ้างเหมือนกัน
 ไต่เกียนเต็กจึงถามสงซซงว่า ท่านจะคิดประการใดจึงจะ
 ช่วยหล่มักได้ เสงซซงจึงว่า ในขณะนั้นพระเจ้าชายเอียงคี่
 มีไต่ทรงตั้งอยู่ในยี่ติฉรรวม ข้าขุนนางตงฉินเสี้ยมคังจะให้
 โอบนช่วยกับท้ามเหลา ราษฎรคงมีความเคืองครอันเป็น
 อันมาก บ้านเมืองแปรปรวนเป็นจลาจลไปทุกแห่งทุกตำบล
 ท่านก็ย่อมทรราชอยู่แก่ใจแล้ว ท่านช่วยแก้ไขหล่มักออก

พากันรวบรวมพรรคพวกหนีออกไปเสียจากเมืองกรุงโตเห็นระ
 ด้โตเกียนเด็กนึ่งคึกขบเป็นครแล้วจึงตอขว่า แผ่นดินซุขเฉิบว
 เห็นจะไม่ทำรังยักขาวไปไต่สั๊กเท่าใด มีแต่จะร่วงโรยไป
 ทกวัน ซอหนึ่งโอบนชวยกขจรคตเ็นชบถขยแล้ว ไม่ซำ
 นานราชสมบตจะระกขยในเงอมขของผอน ยกหลมคอก
 ของเรากเหมือนกัน โตเกียนเคกขงขอกเฮงซซงวาวน
 เรางแกใจชวยหลมคอกไปให้จงโตเถก จฉ่างไคยนคังน
 กขคกคอกคคเคอคทิมคหลมคอก ทงส่นายกคออวอวา
 ย่าวไพรขนมาคคากองทหาร ออกจากเมือเถงโตรบไป

๑ ฝ่ายพวกทหารทคคหลมคอกยกไปฆ่า เห็นเฮง
 ซซงโตเกียนเคกแกหลมคอกออกปากนรบฝักองทหารหนีไป
 กพากันรยกลยไปแจ้งความกับโอบนชวยกข โอบนชวยกข
 โตพงตงนคทกใจ จึงจัดทหารให้ไล่ติดตามไปจับโต
 เกียนเคก หลมค เฮงซซง จฉ่างมาให้จงโต แล้ว
 โอบนชวยกขก็เข้าไปกราบทลพระเจ้าชชเฮยงค ทกประการ
 พระเจ้าชชเฮยงคตรงทราว กขคเคองในพระทขเป็นอนมาก
 จึงรบสั่งให้ชาเฉิบวไปคامجบขนางทงสทหนีโตจงโต ชา
 เฉิบวคูกเข้าลงคำนับลาพระเจ้าชชเฮยงคขยกไป ชาเฉิบว

ก็หาไปตามจับขุนนางทั้งสี่ไม่ ซาเฉียวก็เลยไปเสียเมือง
ไท่หฺงวน

๑ ฝ่ายขุนนางทั้งสี่หนีออกจากเมืองกึ่งไต ไปตั้ง
กลางทางต่างคนต่างควานขี้ตาแยกทางกันไป ไท่เกียนแตก
หนีไปเมืองเม่งจิ๋ว ไท่เกียนแตกพวเพื่อนของไท่เกียนแตก
ชื่อเส้าเซกตัก ชิวเกียนฮอง ไชเตงฮอง เลียงเตงฮอง
เกลี้ยกล่อมทหารไต่สองหมื่น ไท่เกียนแตกยกกองทัพเข้า
ตีเมืองเม่งจิ๋วฆ่าเก็บวเตงกิมเจ้าเมืองเม่งจิ๋วตาย ไพร่พล
ทหารกษัตริย์ซอมสวามภักตกยไท่เกียนแตก ไท่เกียนแตกได้
เมืองเม่งจิ๋ว แล้วกตั้งตัวขึ้นเป็นแซ่เม่งฮองครองเมืองเม่งจิ๋ว
ตั้งโหล่มงเจินกนฮอง ตั้งให้เส้าเซกตักเป็นจวนไช่ ตั้งให้
ไชเตงฮอง ชิวเกียนฮอง เลียงเตงฮอง ไท่เม่งฮองสนาย
เป็นทนายงกน แทนขึ้นมาเมืองเม่งจิ๋วกตั้งขึ้นเป็นก๊กหนึ่ง

๑ ฝ่ายเซงชชงหนีไปเมืองลกเอียง ก็พบควนตัก
ควนตักก็ออกมาทอนรบเซงชชง ควนตักจึงถามว่าเหตุใด
ท่านจงวิ่งไต่มาชานานจนบ้านนี้ เซงชชงจึงเล่าความตาม
ซึ่งไต่ช่วยหลุมต แล้วจึงไต่หนีมา ให้ควนตักฟังทุกประการ
ควนตักไต่ฟังดังนั้นก็มีความยินดี และเมืองลกเอียงนี้

ตวนกัคไวกัไคแกกอนแล้วคอยกาเฮงชชงอัย ครนเฮงชชง
 กตบมาทกยกรเฮงชชงชน เป็น ลกเฮยงชอง ครองเมืองลกเฮยง
 เฮงชชงริงตงให้ทวนทอมชวยชอเป็นนกนชอ ตวนกัคเป็น
 ง่วนโซย จิวโผเฮงหลิงเป็นเจียงกน เฮงชชงกตง
 เกลยกลอมไฟรพลทหารไวไวกะอินชอนมาก เป็นเอกเทศ
 ชนอิกกทหนึ่ง

๑ ฝ่ายจุฉางรบหนีไปเมืองฉอจิวกำลังก็อกโรยลง
 ริงแลเห็นศาลเจ้าอยู่ริมทาง จุฉางก็แหวเข้าไปคำนับเจ้า
 แลวงงปกเณชยแล้วเอนหงนนอนเล่นกัเลยหลับไป

๑ ฝ่ายกอสชอกคกเจ้าเมืองฉอจิวไม่กังอยู่ในยทกรรม
 ทหารของกอสชอกคกโกรบ ฆากอสชอกคกเสียในเมืองฉอจิว
 ตามผีโตมผลมอ และสภขัญญาทระครอขครของเมืองไคไม่
 ทหารทงปวงเทยวสภขัญญาผลมอและสภขัญญา จะมาขกชน
 ให้ครองเมืองฉอจิวทอไป อย่มาวนหนกนทงปวงเทยว
 สภเสารหาผลมอสภขัญญาและผลมอ ไปถงศาลเจ้ากายลทง
 เห็นมีแสงสว่างอยู่ในศาลเจ้ากปากนเขาไปค ดูเห็นจุฉาง
 นอนอยู่ในน คนทงปวงกสักคญว จุฉางเป็นผลมอ

กยลกลขุนเซญเข้ามาครองเมืองฉอจิว จฉ่างกคงควชนเป็น
นำเขียนฮ่องครองเมืองฉอจิว เป็นเอกราชชนอภกกกหนง

๐ ฝ่ายหลิมตแยกทางไปหารว่าจะไปเมืองไหนไม่
จึงนทชนโตวาเอชเชนทชวคคกกเป็นคณชชยกน บคณอย
ณ เมืองฉ่าเอชง จำเราจะหนีไปหาเอชชงจะคิด หลิมตคิด
คณนแล้วกรบเดินไปเมืองฉ่าเอชง กรนถงกเข้าไปหา
เอชช เอชชกคชนรบหลิมตไว้เป็นอนคิ กรนหลิมตพักอยู่
หลายเวลา ทาเห็นเอชชชอเถว่าราชการไม่ หลิมตจึงถาม
เอชชว่าเหตุใดท่านจึงไม่ชชกว่าราชการ เอชชจึงเล่า
ความให้หลิมตฟัง ว่าข้าพเจ้าชชกนงว่าราชการไม่ได้
เหตุด้วยข้าพเจ้าชชนงว่าราชการ บานเมืองกให้เห็นยศาง
หน้าตาดีรายห้าคนเข้ามาทบบทข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่กล้า
ออกว่าราชการเพราะชชน หลิมตจึงว่าชชท่านพคณนทาเห็น
จริงไม่วนชชให้ท่านชชกนงว่าราชการเถิด ข้าพเจ้าจะชช
ไปคจะเป็นบคางอะไรมา ข้าพเจ้าจะชชบคางให้ไปได้ย เอชช
ไปคพคณนงออกป็นงว่าราชการ หลิมตตามออกไปคด้วย
เอชชกชชนง ณ ทวาราชการ กนลไปเทนบคางทาคนเขา
มารวมตเอชช เอชชกรองให้หลิมตชชหลิมตเห็นบคางชชก

กระษัตริย์ออกพบข้าราช บัณฑิตหายไ้ กระษัตริย์ของหล่มตลกก็เอียงคอก
 ลงมาจากทวารราชการขาดใจตายด้วยบศักรหาคณนเป็นชาติ
 กานะตของเฮยช เฮยชจะสันวาสนา จึงได้เห็นบศักรมา
 หลอกหลอน ก็พอหล่มตลกเอากรรษบศักรไปตกเฮยชตาย
 ขณะนั้นเฮยชเห็นภาพตรเฮยช วิญญาณเฮยชตายวงออกมา
 ร้องคาหล่มตลกอาชยคนร้าย มิ่งมความเจ็บแค้นพยายาม
 บิดากอย่างไร มิ่งจึงฆ่าบิดากตายจึงให้ข่าวไพร่จับทลหมัด
 ไล่เกลวล่าหรับขงนักรไทยไว้ ถ้าผงยตาแลวจึงจะตั้งทว
 หล่มตลกไปเมืองเซียงฮาน

๖๖

๑ ฝ่ายเทยกากมเจ้าเมืองเซียงแกจ วันหนึ่งออก

ว่าราชการชนนางทงป่วงเข้ามาค่านับพร้อมกัน เทยกา-
 กมจึงว่าท่านทงป่วงอย่าไหวซาพเจ้าเลย ทวเราเป็นฮอง
 ฮยนั้นไม่มีความสขเลย เวลาเซากตองตนแถมก เวลา
 กลางคนจนตักกขังไม่ได้นอน เรามมีความดำยากมากนักร
 เราหาฮอยากเป็นฮองไม่เรามมีความเขฮหน่ายเสียแลว ท่าน
 ทงป่วงผู้ใดฮอยากเป็นฮองเราจะยกทชองเราให้จึงรบมารบ
 เขาโดยเร็ว พดคองนั้นแลวเทยกากมกตอกเสื่อและหมวก
 สำหรับทชองสงวางไวรับสงจากทวารราชการ ร้องขนออก

ว่าถ้าผู้ใดอยากเป็นองครักษ์ขึ้นไปเขาเสฉวนและหมวกใส่เป็น
 ทของเถก คนทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันตกใจพูดว่าท่าน
 ุรงเหตฺไต่ท่านจึงทำดังนั้น เทยกาก็มีจึงร้องขึ้นสามคำว่า
 เราไม่ยอมเป็นแล้ว แล้วซมึงก็จึงคิดคิดว่ากำหนดชะตา
 ของเทยกาก็จะเห็นอ่องไต่แต่เพียงสามปี ซมึงก็กลัวความ
 ตกใจว่า ไพร่พลทหารทั้งปวงที่เมืองเซียงกิงแจ่มเป็นอันมาก
 ถ้าไม่มีของผู้ครองเมืองคนทั้งปวงก็จะพากันแตกกระจัดกระ-
 ายไปเสียหมด คิดดังนั้นแล้วเพราะเหตุในฤกษ์ยามแล้ว
 จึงร้องบอกคนทั้งปวงว่าเรามีคนมีบุญมาลงแล้ว พันของทั้ง
 ปวงจึงถามซมึงก็ว่าผู้มียุทธ์ไหน ซมึงก็จึงบอกว่าคน
 มีบุญฆ่าคนตายเป็นไทยเขาจับส่งไปเมืองเซียงฮาน บัดนี้
 คุมมาทางเมืองเซียงกิงแจ่มก็ตระเวนออกเคียงไต่แล้ว ถ้า
 เราพากันไปออกทางประตูต่งหมิงไม่ได้ ไกลก็จะประสูติมีบุญ
 เทยกาก็จึงว่าถ้าจริงดังนั้นข้าพเจ้าจะขอรับอาสาไปช่วย
 คนมีบุญมาไต่ ไต่พูดดังนั้น เทยกาก็ก็กลัวชวานชนมา
 ชกประตูต่งหมิงไป ซมึงก็เลยพันของทั้งปวงก็คุมทหารตาม
 เทยกาก็ไปข้างหลัง

๐ นายเอียบเห็นกำคัมทวหล่มคมา เทยกากมชบ
 มาเข้าไปใกล้ร้องรอกวากว่าในเกวบนนคชฌมยณอยในน
 เจ้าปล้อยออกมาโดยเร็ว ถ้าไม่ปล้อยโดยคเราจะเข้าแย่ง
 เอา เอียบเห็นกำคัมคยนตงนนักโกรธ ร้องว่าโรทไหนดมา
 รงขงชากรนถ แล้วเอียบเห็นกำกชบมาเข้าไป ยกงาวชน
 พนเทยกากม เทยกากมเอาชวานบงกาวเอียบเห็นกำ
 กระเด็นไป แล้วเอาชวานพนเอียบเห็นกำ เอียบเห็นกำ
 ยกงาวชนรบคามงวาทกสองทอน เทยกากมพนลงไป
 ตกทหนงตกเอียบเห็นกำทวชาคคกมาตาย พวกพนองทง
 ปวงมาดงกเขาไสมาพน พวกเอียบเห็นกำแตกหนีไปหมด
 แล้ว กเขามาทหลายกรงซึ่งหล่มคออกเอาเสื่อหมวกสำหรับ
 อองไหหล่มคไต้ เชิญโหชนมาพาเข้าเมองเขยงแก๊ ครน
 ถึงทวาราชการแล้วหล่มคคกเขาสงคานบ คนทงปวงแล้ว
 ว่าชงทานโคช้วยชวทชาฟเจ้าไวครงนมยณคณหาทสคมีโค
 จะโหชาฟเจ้าเป็นแต่นายททวบางเล็กนอยนนักควรชยแล้ว
 ชงทานจะโหชาฟเจ้าเป็นอองนนหาควรไม เทยกากมจึงว่า
 ทานอย่าพคมากไปเลยจงเป็นทอองโดยเร็วเถค ชาฟเจ้าจะ
 พคตามครงกบทานไทร ชาฟเจ้าเป็นทอองเตนชาฟเจ้าขอ
 เชคเสยแล้วเชิญทานเป็นเถค หล่มคโคพงตงนนักมคความ

ยนกริบเขนทอองชนทวาราชการชนนางทงป่วงเข้ามาค่านับ
 ตามอรรรมเนียม แล้วหลมตเปลยอนยหอตงตวชนเขนไซงย-
 อออง เปลยอนนามเมืองเซียงกิงแจเรวกวาเมืองกมหยงเสย
 หลมตตงไซงมกตงเขนทกนชอ ตงไซงยเตงเขนทเซงเสย
 ตงชนชกไซโตเขนชวยไซโตเจียงกน เทยกากมโคยอน
 ตงนนักกระเคารปากแล่วพตว่า ชวยไซโตแปลว่าเสอมีชกน
 ไซโต ถ้าเสอมีชกนโคยงไปกนคนเสยหลมต หลมตตงไซ
 กตยเขนทแหมไซโตเจียงกน เทยกากมโคยอนจึงว่าทวแหม
 นวาคไซวาเสอถ้าเสอคกไมมีใครสไซโต ตงไซเซงเบกตง
 เขนทเซียงไซโตเจียงกน เทยกากมโคยอนกวาชอนกคเหมือน
 กนเขนเสอทอสมแล่ว ตงไซเทยกากมเขนทหลไซโตเจียง-
 กน เทยกากมจึงว่าทวหลนว่าโงซาฟเจ้าไมยอมรบเอาทน
 หลมตจึงว่าทนชอหลไซโตเจียงกนนั้นแปลว่าไมมีใครสไซโต
 ทวหลนไมไซอักษรทแปลว่าโง เทยกากมโคยงตงนนักม
 ความยนกริบเอาทตงแล่วจึงว่าซาฟเจ้าฟงตไปเพราะซาฟ-
 เจ้าไมรบทหนงสอ หลมตโคยงเทยกากมทวเรารแล่ว
 ตงไซเคยอนหลงส่นเขนทเลยคไซโตเจียงกน ทหารทงป่วง
 ตงไซเขนทเจียงกนทงนนแยงเขนลามกชง กชงหนงเจก

คนเรียกว่าซึกเพียว กองหนึ่งแปดคนเรียกว่าไปยแม่ กอง
 หนึ่งสี่สองคนเรียกว่าจขยเทย เจียงกนชนนางนายทหาร
 ทงป่วงรบทตงแล้ว หลิมคกแก๊งโตะและสรามาลียงกน
 เป็นทรนเรึงทุกคนอยู่ไต่หลายวัน หลิมคกจึงสั่งให้เตรียม
 กองทัพไปตีเมองเซียงอาน ให้ชินซกไปเป็นง่วนโซ้ย ให้
 เทยกากมเป็นทเชยนฮอง ให้ซมกงเป็นกนซอคสัยเป็น
 กองล่าเตียงทหนง เคยนหลงสันเขนกองล่าเตียงทสอง
 ผวยง่วนเซ็งเป็นกองล่าเตียงทสาม ยกกองทัพสืบหมนออก
 จากเมืองกิมหยงไป

๑ ฝ่ายชินซกไปแม่ทัพเดินกองทัพไปหลายวันถึง
 ค่านลิมทงกวัน ให้ทั้งค่ายลงไว้ที่กระตักสัญญาตามที
 ครนรุ่งขึ้นเข้าชินซกไปออกทว่าราชการทหารทงป่วงพร้อม
 กัน ชินซกไปจึงว่าใครระร้อสาไปตีค่านลิมทงกวันได้
 บ้าง เทยกากมเข้าร้อสาว่าข้าพเจ้าระขอไปตีค่านลิม-
 ทงกวันให้จึงได้ ชินซกไปจึงว่าเซียงซอคญนายค่านลิม
 ทงกวันเป็นคนมีสติปัญญาและฝีมือเข้มแข็งมีของวิเศษเช่น
 หลายอย่าง ท่านออกไปรบจงระวังตัวให้จงดี เทยกากม

จึงว่าข้าพเจ้ารอขยแล้ว แลเห็นเทียกาก็มีคนมาถือขวานคม
 ทหารออกจากค่ายไปตั้งหน้าด่านลิมทองก้วนจึงให้ทหารร้อง
 ทำขวนรบ มาใช้ก็เข้าไปบอกกับเซียงซ้อตนายด่านว่า ชิน-
 ซกไปแม่ทัพเมืองงยอกกองทัพมาตีด่าน บัดนี้ให้ทหารมา
 ร้องท้าวขวนรบอยู่ที่หน้าด่าน เซียงซ้อตได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
 ขวนทวนขึ้นมาคุมทหารแยกประตูด่านออกไป แลเห็นเทียกา-
 กัมจึงร้องท้าวท้าวชายหน้าใจมิ่งเป็นข้อของขยแล้ว ทำไมมิ่ง
 จึงยกให้คนอื่นเสียกลับไปเป็นนายทหารมารอกับขยจะมาหาก
 ค่ายหรือ เทียกาก็ได้ฟังดังนั้นก็โกรธว่าเป็นข้อไม่เป็น
 ข้อหาใช้การของขยไม่ มิ่งเร่งลงจากหลังม้ามาดวามภักค
 เสียโดยเร็วเดจจึงจะพ้นความตาย เซียงซ้อตได้ฟังดังนั้น
 ก็ร้องท้าวท้าวชายหน้าใจมิ่งเป็นข้อขยค ๆ แล้ว แล้วมาเป็น
 ทหารทำไม เทียกาก็จึงวางขยของตั้งให้กเป็นทลไซไต
 เเจงกนมิ่งว่าก ใจนินทาถกไม่ แลแล้วเทียกาก็มาเข้าไป
 เราชวานพนเซียงซ้อต เซียงซ้อตก็เอาทวนรบ ร้องว่าเทียกาก็
 มเพลงชวานทอยสามเพลงเซียงซ้อตก็ขกม มาชองลยบ่า
 ไหรงชมนานนักพนควนออกมาทางปาก ร้องชนควยเสียง
 ชนคัง มาเทียกาก็กลยลงเทียกาก็พลตคกลงจากหลัง

มา ทหารเซียงซอถูกกรอกนเข้าจับตัวเทียบทากิมได้มิดไฟ
 หลัง แล้วรถเอาตัวเทียบทากิมเข้าไปไว้ไว้ในค่าน ทหารเทียบ
 ทากิมก็แตกหนีมา แจ้งความกับชินชกไปแม้ที่พิทุกประการ
 ชินชกไปไต่ฟังดังนั้นก็ตกใจจัดแจงทหารจะยกออกไปรบกับ
 เซียงซอ พอคดียนายกองดำเลี้ยงทหนึ่ง มาถึงชินชกไป
 ก็ออกไปต้อนรับ คดียเข้ามาในค่ายค่านชกนตามธรรมเนียม
 จิตทนางตามสมควร ชินชกไปก็เล่าความวร้ายคนเซียงซอ
 จับเอาตัวเทียบทากิมไปไต่ให้คดียฟังทุกประการ คดียจึงตอบ
 ว่าท่านแม่ทัพอย่าวิตกไปเลย ครัวเซียงซอเป็นศิษย์ของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใคร่สอนเพลงอาวุธให้เซียงซอแตกหนีมา
 ข้าพเจ้าจะออกไปพักกับเซียงซอให้เซียงซอ ถอยม สวามิ
 ภักทโคยค ขณะนั้นเซียงซอคุมทหารมารองทางขวามือ
 หน้าค่าย คดียก็ค่านชกไปถอยกระยะของเหล็กสองมือ
 คุมทหารออกไปนอกค่าย เซียงซอเห็นคดียคุมทหารออก
 มาเซียงซอถูกขอมทวลงค่านช แล้วว่าท่านครูยังมีความสข
 อยหรือ คดียค่านชก็ตอบเซียงซอแล้วจึงว่า เราจะพักกับ
 เจ้าสักค่านช ไม่รู้ว่าเจ้าจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เซียง
 ซอจึงว่าเชิญท่านพักไปเถิดข้าพเจ้าจะคอยฟัง คดียจึงว่า

บคนชยเอียงทขมายคางเฮอราชสมบคทาตงชยในยุคอรรม
 ไม่ทำให้ราษฎรมีความเคือครอนทกแห่งทกกำยล มีคน
 ตงทวชนเป็นอองดงสยแปคองกยลกจยชอนตนตงทวแข่ง
 เมืองชนอกทกสยสี่แห่ง เราคควาชระตาคมองชยเฉยวหายง
 ยนไปไม่ ราชสมบคตงจระทกอกยกมอผอน เจาจงหนรอน
 เขาฟงเยนออนนอมชอมสวามภกตกยเรา เราระพาเจาเขา
 ไปหาง่ยออง ไททงเจาเป็นชนนางมียคชชนอก เจาระคคเห็น
 เยนปวระการไต เซียงชอลไตฟงตงนจงทชวาทานพคตง
 นทาควรไม่ อรรวมคาเป็นชนนางไตเซยทวคและเงนเคอน
 ของเจานายและตงแคงชยเอียงใหม่ ยคคคกแล้วทองมีความ
 ชอสตยกตญญกยเจานาย ดงเจานายจะเอาโทษดงสันชวต
 กตของยอมตาย ชาฟเจานมีความชอสตยกตญญทอเจานาย
 ยงนก ชาฟเจาหาเหมือนอย่างท่านไม่กถวแต่ความตายเข้า
 ขอมสวามภกตออยู่กยพวกโจร เซิญท่านกลยไปเรียกชนชกไป
 ออกมารบกยชาฟเจาจ จะควร ท่านกยชาฟเจาเป็นคยชกย
 ครจมารบกนนั้นนทาควรไม่ ถำรบกยชาฟเจ้าพลิงพลาค
 หนกมอไป ชวตท่านกจะสญเสยเปลา ๆ คusyไตฟงตงนนม

ความโกรธยิ่งนัก ชัยมาเข้าไปเอากระบอกของพี่ชายช่อตู่ เซียง
ช่อตู่เอาทวนรบไว้ จึงว่าท่านครุชยาโกรธข้าพเจ้าเลย ค้วย
ท่านมีบุญคุณกับข้าพเจ้าอยู่ เชิญท่านกลับไปเสียดอกเงิน
คู่ส่วยหาฟังไม่ว่าของกระบอกเงินเต็มกำลังออกทหนึ่ง เซียงช่อตู่
เอาทวนรบไว้ไว้ไว้ แล้วนกดขี่ใจเขารบกับคู่ส่วยโตเท่าเพลง
เซียงช่อตู่ชกผมมาชองตยมา มาชองตยปากพนักวนออก
รองขึ้นควยเสียงอินคิง มาคู่ส่วยก็ถ่มถ่วงคู่ส่วยพลกตกมาลงเสียง
ท เซียงช่อตู่จึงคิดว่าเราไม่ฆ่าคู่ส่วยเสียดอกเงินคนมีความ
กตัญญูต่อเจ้านายไม่ จึงชัยมาสะรอกเข้าไปเอาทวนแทงอก
คอคู่ส่วยตายชยกับท ทหารคู่ส่วยเห็นคางนนักพากันแตก
หนีมา แจ้งความกับชนชกไ้แม่ทัพทุกประการชนชกไ้ได้
ฟังดังนั้นโกรธ จักแจ้งแต่งตัวใส่เกราะเห็นกระบอก
ของทวนขึ้นมาคุมทหารออกไปพบกับเซียงช่อตู่ ชนชกไ้เห็น
เซียงช่อตู่ยืนมาอยู่ จึงร้องทว่าเราช่อตู่ชนชกไ้มาแล้ว
จะพอกกับเจ้าสีกดาหนึ่ง เซียงช่อตู่จึงว่าท่านจงพุดไปเถิด
ชนชกไ้จึงว่าเรากับท่านเป็นทหารเอกเหมือนกัน รบกันให้
จงแพและชนะจริงจะควร ท่านดิความมาของท่านเป็นมาวเสีย

ร้องขึ้นมาจนกลมกลมหมด หาใช่เช่นคนมีฝีมือเข้มแข็ง
 โดยแท้ไม่เชิงซอดจึงว่าท่านพูดอย่างนั้นก็ถูก เราไม่ซึก
 ฝีมือของเราให้ร้องจนตอก เราเรวยกยท่านด้วยฝีมือของเรา
 เราเรวยกยท่านให้จริงแท้ พูดดังนั้นแล้วเซียงซอดลุกขึ้น
 ซกไป ก็สั่งให้ทหารถอยห่างออกไป สองนายก็ขมมาเข้า
 รมกันไต่พูกหนึ่ง ซินซกไปเอาทวนรบทวนเซียงซอดไว้ จึง
 พุดว่าท่านช้าไว้ก่อนเซียงซอดจึงว่าท่านก็มีฝีมือเหมือนกัน
 เหตุใดจึงต้องให้เราหยกมือไว้เล่า หรือกลัวฝีมือเราคอก
 กระทบถึง ด้วยกำลังรบคึกพันกันอยู่ท่านพูดว่าช้าก่อนทำไม
 ซินซกไปจึงว่าเราหากกลัวท่านไม่ เราไม่ไว้ใจท่านถ้าท่าน
 รบแพ้เรา ท่านก็ระชกฝีมือมาว้เศษ ให้ร้องจนเรากระเสียด
 ภัยท่าน ถ้าจะให้เห็นว่าใครก็มีฝีมือเข้มแข็งแล้ว ก็จงลง
 จากม้าถออาวุธขึ้นรบกันจึงระคิ เซียงซอดก็หัวเราะว่าเรา
 ก็ชอบอาวุธสิ้นเหมือนกัน ซินซกไปก็ผลระออกไปเอาทวนปัก
 กลงไว้ โทคกลงจากหลังมาเอาม้าผูกไว้กับทวนแล้ว ซึกกระ
 บองสิ้นออกมารถไว้ เซียงซอดก็เอาทวนปักไว้ใกล้กลงจากม้า
 แล้วผูกม้าไว้กับทวนเหมือนกัน แล้วซึกกระของเหตุก็ขึ้น
 ปล้อง ๆ มารถไว้ สองนายก็เข้ารบกันไต่พูกหนึ่ง ซินซกไป

ก็คอย ๆ ถอยหลังไปข้างซ้าย เชียงซอดถูกรรบกักพัน
ตามไป

๑ ฝ่ายซิมงงเห็นคิงนกกใช้ให้เซงเป็กตั้ง แอบ
เข้าไปลักแกเอาผ้าช่องดุษป่ามาให้จึงได้ เซงเป็กตั้งรีบคำ
สั่งแฉวยของเข้าไปแกผ้าช่องดุษป่าออกได้ โจนขึ้นหลังนำ
ช่องดุษป่าควบลลับมาค้ำยได้

๑ ฝ่ายซันชกไปเห็นเซงเป็กตั้ง มาลักเอาผ้าช่องดุษ-
ป่าไปได้ ซันชกไปก็รีบถอยกลับมามาของซันชกไปแล้ว
ซันชกไปจึงพูดกับเชียงซอดว่า เราคุยกันแรงจนมารบกัน
อย่างเกินเถิดซันชกไปก็แกมาออกโตคชนลือทวนไว้ เชียง
ซอดมองไปคมาของตัวก็ไม่เห็น จึงร้องว่าผ้าของเราไปไหน
เสียแล้ว ซันชกไปจึงบอกเชียงซอดว่า เพื่อนของเรา
จงเขาไปเสียแล้ว เชียงซอดโค่ฟังก็โกรธยิ่งนัก จึงตำว่า
ฮ้ายโจรมึงให้คนมาลักเอาผ้าเสื้อของกูไป ซันชกไปจึงว่า
ให้ท่าน ปล่อยเทียบากิม ออกเราจะเอาผ้าเสื้อคืนให้ท่าน
เชียงซอดถูกรรบกสั่งให้ทหารไปเอาทวนเทียบากิมมาออกมา
ซันชกไปก็ให้ทหารกลับไปจงนำช่องดุษป่าออกมา กักลง
สัญญาซันสามที เชียงซอดก็ปล่อยเทียบากิมไป ซันชกไป

ก็ปล่อยม้าฮ่งลู่ข่าไป พอเป็นเวลาเย็นต่างคนต่างก็คุม
ทหารกลับเล็กรบกัน

๑ ฝ่ายชินชกไ้มาลงค่ายจึงสั่งให้เซ่งเข็กก็คุม
ทหารสิบคนไปตบระตังหมิงค่านฉิมทองกวน มีต้นไม้
ใหญ่อยู่ตตรงนั้น ใต้ชคหลมใหญ่กว้างสี่ศอก เอาต้นพง
ยัดข้างบนเอาคนกลบเสียให้เรียบรอย แล้วทวาทานจงลง
ไปแอบอยู่ในหลมให้ทหารสิบคนกลับมาเสีย ตัวท่านคอยค
อยู่ถ้าเรารบล่อเซียงซ้อลู่ไปทางมาแล้ว ท่านจงลักเอาม้า
ของเซียงซ้อลู่มาให้จงได้ เซ่งเข็กถึงกค่านฉิมคทหารไป
ทำในเวลากลางคืน ครนรุ่งชนเข้าชินชกไ้ก็แต่งตัวใส่
เกราะ เห็นขกระของสันถอทวนชนมาออกจากค่ายไปแต่ผู้
เดียว ชวนให้เซียงซ้อลู่ออกมารบทหารรักษาหน้าทเซ่งเทิน
ก็เข้าไปบอกกยเซียงซ้อลู่ว่า บคนชินชกไ้มาชวนรบแต่
ผู้เดียว เซียงซ้อลู่ได้ฟังคงนนักตงตัวใส่เกราะถอทวนชน
มามานแต่ผู้เดียวเหมือนกัน ครนถึงสองนวยกขบมาเขารบ
กันโคทกเพลง ชินชกไ้หนีไปทางประตคตงหมิงทชคหลม
ไว้ เซียงซ้อลู่ก็ไล่ติดตามไป ชินชกไ้จึงว่าวณนเราขงหา
ได้พุกกัยท่านไม่ ว่าไม่ให้ท่านถอนผมมาฆ่าพเจ้าไม่ไว้ใจ

เลย เชียงซ้อจจึงว่าเราเป็นชายซำคัทหาร พุดคำไรก็
 เหมือนคานนหากลบกโลกไม่ ชนชกไปจึงว่ากลัวท่านจะ
 พุดหารจริงไม่ ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ฉะจริงแล้วเราสองคนลง
 จากมารบกนควยฮาวฉสน ให้เห็นแพและชนรจจระดี เชียง-
 ซ้อจจึงว่าถ้าเราลงจากหลังมาแล้ว ท่านจะให้คนมาตักมา
 ของเราเป็นแน่ ชนชกไปจึงว่าท่านอย่าสงสัยเลย ที่ตรง
 นเป็นที่เคยนกวางประมาณเจ็ดแปดกล ไมมีผู้คนมาตาม
 หลังของเราและควทำงานด้วยเชียงซ้อจก็มองคทงสัทคักไม
 เห็นคนเดินมา เชียงซ้อจก็ชนชกไปทางคนก็ลงจากมา
 เอาเข้าไปผูกไว้คคนไมใหญ่แล้วสองนายก็ถอกระของเข้า
 รบกน ชนชกไปก็รบถอยห่างคนไมออกไป เชียงซ้อจหาร
 ในกลถอยายไม ก็รบรคคคตามชนชกไปไป

๐ ฝ่ายเฮงเบ็กคังอยู่ในหลุมกแหวกหญ้า และคินท
 กลบไว้ข้างบนโผล่หัวชนมาค เห็นสองนายรบกนออกไป
 ไกลแล้วเฮงเบ็กคังก็ออกจากหลุมแกเอามาชองลยข้ำไต
 กโจนชนชกคยไปคาย ชนชกไปคอยคอยเห็นเฮงเบ็กคัง
 มกมาชองลยข้ำไตแล้ว ก็รบถอยลยเชียงซ้อจกลยมาก
 คนไม ที่เชียงซ้อจผูกมาชองลยข้ำไว้นน กำลังคคคพน

กันอยู่ ชินชกไปจึงร้องว่ากับเซียงซ้อตว่า ท่านกับเราจริง
 ชนมารยกันเถิด ว่าคังนั้นแล้วชินชกไปก็ชนมาของชินชกไป
 เซียงซ้อตดูเหลือขวัญมาไม่เห็น จึงพูดกับชินชกไปว่า มาของ
 เราไปไหนเสียอกแล้วชินชกไปจึงว่าข้าพเจ้าขออภัยท่าน
 เสียเถิด คอยเพื่อนข้าพเจ้ามาจริงเขาไป ข้าพเจ้าขอลาท่าน
 ไปก่อน ชินชกไปก็ช่วยมากลบบไปค่าย เซียงซ้อตมีความ
 แค้นใจจนตาแดงคังแสงไฟ รัยเกินกลบเขาคานลิม
 ทรวงก้อง

๑ ฝ่ายชินชกไปกลบบไปดั่งค่าย ก็มีความยินดีให้
 ทหารเอามาซื้อของลบบ้าไปเลี้ยงไว้ที่หลังค่าย จัดโต๊ะและสรา
 มาเลี้ยงนายทัพนายกองของเซินทสยาย ขณะนั้นเทยกากิม
 เสพสราเมามากกนเนชสนหลายช่ง ชกกเอียนเห็นก็ทิวเรา
 เทยกากิมจึงถามว่าท่านทิวเราอะไร ชกกเอียนจึงว่าข้าพ
 เจ้าทิวเราคือตัวท่านโตมานงกนโตะก็เพราะม้าชองลบบ้า
 ท่านจึงไ้รอดตมาที่เพราะม้าระเสียดักก็เพราะม้า เทยกากิม
 จึงว่าท่านพูดอย่างไรเราฟังไม่ออก ชกกเอียนจึงว่าครึ่ง
 ก่อนโต้เอามาซื้อของลบบ้า แลกเอาตัวท่าน ท่านจึงโต้มานง
 กนโต้เสพสราอยู่ด้วยกน เทยกากิมโต้ฟังคังนงกโกรว

หาพบประการใดไม่นั่งอยู่ พอกันโต๊ะเสด็จราชนแล้ว
 เทยภาคมักบ่นว่าโกรธชายมาชองลยข่ายงนถ เพราะชายมา
 ทวนมนทา หศนทวเรารกไต แลวกเคนไปหลังค้ายเห็นมว
 ทงยวงยนทางมาชองลยข่า ทวยวมาชองลยข่าเข่นนาย
 มาทงยวง เทยภาคมีเขาไปถอนผมมาชองลยข่า มาชองลย-
 ข่ากรองชนมา มาทงยวงกตมลงหมตทงต่น เทยภาคมัก
 สิ้นหลวงวาชายศตวทวนชอบกตถนถ ผมผสองสามเส้นแทน
 จงกรวยจริง ๆ จงให้ทหารเรียงมาเขายังเห็นมาได้มา
 ชองลยข่าว่าเราเรชเงินสักพักหนง ทหารเรียงมาจยบอก
 ว่า ง่วนโซ้ยไตสงไว้ว่าไม่ให้ใครมากวนม่าน เทยภาคมี
 กตาททหารเป็นคำทยาเข้าว่า กูเข่นนองง่วนโซ้ยนถต่นกจะ
 ชมาเดินจะเข่นอะไรไป ทหารชดไม่โตกเขายังเห็นมาผก
 มาชองลยข่าไทเทยภาคมีแล้ว เทยภาคมีกโตชนหลังชหือ
 ออกไปนอกค้าย เทยภาคมีถอนผมมาชองลยข่าไป ก้าว
 หนงถอนทหนง ให้มารองคตออกทางมา มาชองลยข่ากชค
 โชนมากทำพยศชน เทยภาคมีเกอชระพตคตกลงเทยภาคมี
 โกรธมาชองลยข่าชนมา ถถอนผมหนามาได้ยจนหมกต่น
 มาชองลยข่ากโกรชโชนไปโดยกำตงแรง เทยภาคมี

พลตกจากหลังมา มาของลุยข้ากห่อหั้นไป ถึงประตู
 กำแพงของกวนทหารรักษาประตูด้านเห็นก้าได้ ว่ามาของ
 เซียงซอดผู้เป็นนาย จึงออกไปจึงมาเข้ามาให้เซียงซอด
 เซียงซอดแลเห็นก้ามีความยินดี ลกซนไปคมาเห็นผมนหา
 ไม่มีสักเส้นหนึ่ง เซียงซอดลองชกผมมาทเหลอออยนค
 หน้อยค มาของลุยข้ากไม่ร้องเหมือนแต่ก่อน เซียงซอด
 ก้ามีความเสียใจ จึงนกว่าจจะไม่มีผมนหาชกให้ร้องได้
 เหมือนแต่ก่อนก็จริง แต่มาของเรากวนวันเป็นมาวเค็ชคงจะ
 ไซ้โคย้าง จึงให้ทหารเอาไปเลี้ยงไว้ อธิบายว่ามาทวน
 ท่อไปข้างหนานัน ชนชกไชชเชาคตงกรองชนครึ่งหนึ่ง
 เมอชงทจอหงวนรองอกครึ่งหนึ่ง เมอชนชกไชรบยกอวย
 ชจจทเมอชมยเหลงจว ไทพงเสียงรองครึ่งหนึ่ง ชนชวย
 ึ่งกไปรบชวนเจงตงรองอกครึ่งหนึ่ง รวมเป็นสี่ครึ่งควยกน
 ถานัน ท่อไปมหานครองท่อไปอีกไม่

๑ ฝ่ายเทือกก้ามกมาของลุยข้าลงไปสลบชยี่เป็น
 นาน พอพนชนโตกคอยลกซนนง แลคมาของลุยข้ากหา
 หน ไมกริบเกินกลยมาคายเจ็ชปวคมากเข้านอนหลับไป
 ครนรุ่งชนเข้าชนชกไช ออกว่าราชการ ทหารทเลียงมา

ชองลุยเข้ามามากกับชินชกไข่ว่า เทยกาก็เอาเข้าชอง-
 ลุยเข้าไข ชักคนมาหายไปแล้ว ชินชกไขไคพังคังนง
 โกรธเขื่อนอนมาก ส่งให้ทหารไปจับตัวเทยกาก็มา ทหาร
 ก็มัดตัวเทยกาก็เข้ามาชินชกไขก็กำลังโกรธมาก จึงสั่งให้
 ทหารเอาตัวเทยกาก็ไม่เข้ามาเสีย เทยกาก็จึงร้องว่า พระ
 ษานชองเสียนชองก็ไมโกรธออก สัตว์หายไปตัวหนึ่ง พระเจ้า
 ทหารเขาก็เสียนคนหนึ่งเขี้ยวหรือ ไม่คิดถึงคำสาบานกันไว้
 ง่ายเลย เทยกาก็กรร้องไห้แล้วจึงพูดว่า พนชงทองปวงชง
 กระไรเลย ไม่ช่วยขอโทษเราไว้บ้างจะให้เราตายแทนสัตว์
 เขี้ยวหรือ ชินชกไขไคยคังนง ก็มีความสงสาร
 เทยกาก็ ส่งให้ทหารแก้มัดเทยกาก็ออก ชินชกไขจึงว่า
 เราขอร้องไทย ให้เจ้าครองหน่ง ค่อยไปเจ้าทำผิดออกเราจะทำ
 ไทยตามอาชญาสิทธิ์ ขณะนั้นทหารเข้ามาบอกชินชกไขว่า
 เชียงชองคตมทหารมาร้องทำชวณบอยหน้าค่าย ชินชกไข
 ก็แต่งตัวใส่เกราะชนมาตทวนคตมทหารออกไป พบเชียง-
 ชอง เชียงชองเห็นชินชกไขคตมทหารออกมา จึงร้องคำว่า
 ข้าพเจ้าโอรมลูกเอาเข้ามาชองก็ไปเป็นสองครนแล้ว มีหน้า
 ชาลอนผมหน้ามาชองก็เสียหมคจนมากทหารจึงไม่ วนน

แห่ตระกูระฆังมิ่งเสี้ยให้ทั้งไท่พดกตงนั้นแล้ว ก็ขบมาเข้าไประ
 ทวนแกงชินชกโช้ ชินชกโช้ก็เอาทวนร้อยไว้รอบกันใต้ลึงเพลิง
 ควบเซียงซ้อถุ มีความซกเคองเข่นอนมาก ครอบกุกหาญ
 เอาจนเต็มกำลัง ชินชกโช้ท่านทานไม่ทนเสียด ก็ขบมา
 หนีไปทางทิศเหนือ เซียงซ้อถุขบมาไล่ตามไป จึงร้องว่า
 มิ่งจระหนีไปข้างไหน ครั้นไล่มาทันชินชกโช้ก็ชักม้าหนีเข้า
 ครอบกุกหนึ่ง ทานกำลังในโคกขบมาหนีไป ชินชกโช้หนี
 ไปจนเวลาบ่ายถึงห้วยแห่งหนึ่ง มีสะพานอยู่สะพานหนึ่ง
 หักพังเสียดหมดแล้วจระหนีข้ามไปก็หาได้ไม่ ชินชกโช้เหลียว
 มาดูเห็นเซียงซ้อถุไล่กระชั้นเข้ามา ชินชกโช้จึงขบม้าให้
 กระโดดข้ามห้วยไป แต่ม้าของชินชกโช้สิ้นกำลังลง ก็ช่วย
 รมมาคางแต่เข่าจนเข่นซ่งไม่ได้หยุกพักเลย ม้าชินชกโช้สิ้น
 กำลังก็พลัดตกลงในห้วย ถูกเส้าสะพานหนีเส้าสะพานถูก
 ทองม้าทะลุ ม้าของชินชกโช้ก็ขาดใจตาย ชินชกโช้เอา
 ทวนยื่นคืนในห้วย โตกกลับมายืนบนฝั่งใต้ ทวนก็หักออก
 เย็นสองท่อน ควบเมือครึ่งร้อยก็ถึงวันบ้ำ หลิงวันบ้ำเอา
 ลูกทวนขึ้นทวน ทวนจึงงอไป แล้วหลิงวันบ้ำจึงเอาทวนมากัก

๒
 ๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

กันก็แต่ในใจว่าเราจะต้องรอดยเข้าไปให้ใกล้ม้าของเซียง
ชอตุ ซินชกโย่คิดแล้วก็ถอยหลังรอดออกไป ซินชกโย่เห็น
ไคชองก็เอากระบองทงตองเดิม ยืนคันทงกาไปที่เคี้ยวกตง
ตัวมาเซียงชอตุ ซินชกโย่ฉวยทวนของเซียงชอตุไคโจน
ชนหล่งมาเซียงชอตุแล้วชกมาทางออกไป จึงร้องว่าวนน
ข้าพเจ้าจะขอลาไปก่อน พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมาค้ำนัยแทนคุณ
ท่าน ปล่อยให้ทวนกบม้าข้าพเจ้าว่าแล้วก็ควมมากลับมากาย ๓๕

๑ ฝ่ายเซียงชอตุเห็นซินชกโย่เอาม้ากบทวนหนีไป
แล้ว เซียงชอตุกย่นแลตาค้างอยู่ มีความแค้นซินชกโย่
แทบจะฆ่าตัวตายริษเคินกลับเข้าต่าน แล้วทำหนังสือไปขอ
กองทัพซินย่นลให้มาช่วยโดยเร็ว ๓๖

๑ ฝ่ายซินชกโย่ได้ม้ากบทวนเป็นของขวัญพิเศษของ
เซียงชอตุมาแล้ว ซินชกโย่ก็จักไต่และสรามาเลียง
นายทหารทั้งปวงเป็นกาวรรนเรง ครนกันไต่เสฬสราแล้ว
เวลากลางคนซินชกโย่ก็เจ็บเป็นไข้พิษ ๓๗
เหลวกำลัง นำในห้วยกเขยกลูกเสือกางเกงหมัด กลับมา
ถึงกายเสฬสรากินอาหารอมเกินกำลังจึงไคยช่วยลง ชิมงก

เห็นชนชกไข่ม่มทพ้วยกสิ่งไททหารรักษาค่ายไว้ให้มันตง
หาหมอมารักษาชนชกไข่ม่มทพ้วยกสิ่งไททหารรักษาค่ายไว้ให้มันตง

๐ ฝ่ายชนบนนลานายคานองลควน ส่งสืบสองศอกช
อสู่อลลททเรียนตามยาวหนักสองร้อยชั่ง เมืองงยันทง
ตายแล้วชนบนนลโตเขนทเกาแทนอยู่ในจำนวน พวกมีฝีมือ
ในแผนคณชยเฉยววนนออกมาราชาการอยู่ ใต้รับหนึ่ง
สองของ เซียงซอดูว่ากองทัพเมืองงยมาคานลิม ทองกัวน
เซียงซอดูออกกองทัพไปช่วย จึงมอบคานองลควนให้ชุหยิน
ภรรยารักษาคานองลควนไว้ ชนบนลชอสู่อลลททเรียน
คามยาวคุมทหารไปช่วยเซียงซอดู ครนยกมาคานลิม
ทองกัวน เซียงซอดูออกมารบชนบนนลเข้าไปในคานคานนย
กนตามธรรมเนยมนลว กจกทโหนงตามลมควร เซียงซอด
กเลาคความตามชงไคสรบกับชนชกไข่ม่มทพ้วยเป็นหลายครั้ง จนถง
ชนชกไข่ม่มทพ้วยล็กเอามาไว้เคะกับทวนไปไคให้ชนบนนลฟังทก
ประการ ชนบนนลจึงว่าท่านอย่าวิตกไข่ม่มทพ้วยเลยคอยเวลาพรุ่ง
ข้าพเจ้าเระออกไปรบฆ่าทหารเมืองงยเสียให้หมกทงกองทัพ
เอาทวนกับมาคินมาให้จงไค เซียงซอดูก็มีความยินดี
จักไคเระและสุรามาเถยงกนเขนทสยาย ครนรุ่งชนเวลาเข้า

๑. ชนชั้นเล็กแก่งทิวไล่เกราะ ๒. ถอลูกทเรียนชชชู่คุมทหารออก
 ๓. ไปรบกับพวกทหารเมืองง่ย ๔. ครั้นถึงหน้าค่ายก็ให้ทหารร้อง
 ๕. ทำชวนรบ ๖. ชมงก๊กไม่ให้ทหารคนใดออกรบ ๗. ชนชั้นเล็ก
 ๘. ทำท่าย่อยจนเย็นก็ไม่มีใครออกรบ ๙. ครั้นรุ่งขึ้นเช้าชนชั้น
 ๑๐. ก็คุมทหารออกไป ทำชวนรบอยู่หน้าค่ายทหารเมืองง่ยออกท

๑๑. ๑. ฝ่ายผวยง่วนเซ่งคุมเสี้ยชงมาตง แลเห็นชนชั้น
 ๒. ร้องทำท่าย่อย คำท่าย่อยต่าง ๆ ลงง่วนไชยกโกโรจจึงส่ง
 ๓. ให้ทหารคุมเสี้ยชงร้ออยู่นอกค่ายก่อน ๔. ผวยง่วนเซ่งถอลูก
 ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐.
 ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐.
 ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐.
 ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐.
 ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

ชนบนตเห็นตงนนักตกใจชยอสูหนึ ผวยง่วนเซ่งชัยมาไต่
 ตามไป ถึงสะพานคเมืองผวยง่วนเซ่งตามทัน ตถกกนอสู
 ของชนบนตลตมตงตายอชุกยท ชนบนตตกลงในคกว่วยนา
 ช้ามคเมืองไปไต่

๑ ผ่ายผวยง่วนเซ่งจะเซ่าคต่านกไม่ไต่ ทัวยทหทาร
 วกษาหนาทเซ่งเทนยงเกาทลทตงมตงทาฝน ผวยง่วนเซ่ง
 กชกมาตอยกตบมาทกกองเสยยง ทหารเซ่งชอถกออกมา
 วยชนบนตทรมคเมือง ชนบนตเมอตกจากตงอสูลงไปในน
 ฬนกระทบทคิลาในคคทกออกไปตองชก ทหารวยชนบนต
 เซ่าเมืองไต่แลว เซ่งชอถกให้หมอวกษาชนบนตอยทชยอ
 มแปลว่าเก็งวยแบก

๑ ผ่ายผวยง่วนเซ่งคมเสยยงเข้าไปในค้าย ค่านบ
 ช่มงกนแล้วมอยเสยยงให้ช่มงกนแลว ผวยง่วนเซ่งก็เส่า
 ความคามชงรบกยชนบนตให้ช่มงกนฟงทกประการ แล้ว
 ผวยง่วนเซ่งก็เข้าไปเขยมช่นชกไต่แล้วกลยชอถกมา ช่มงกน
 กจกไต่และสรวามาเสยยงกนเขนทสบาย

๑ ผ่ายชนบนตวกษาพินอชไต่สามเวลา ค่อยกลาย
 ชน แล้วกปรกษาคชเซ่งชอถกว่า ผวยง่วนเซ่งคนนเมกกำลัง

และผมขอเชิญแขก ทอดกติกอบายกาฬเสวยวังระโคะ
 เขากาตงและผมอนันเห็นจะไม่ไ้ แล้วซินบนลึงถามเซียง
 ซอถว่าท่านมีกลอุบายอย่างไรบ้าง ทิระคคหน้าผวยง่วนเซ็ง
 เสวยโห้งไ้ พวกทหารอนันไม่สักระไรคอก คงจะเอา
 ซ้อชนะไ้โดยง่าย เซียงซอถจึงคอบว่า ข้าพเจามอบายอ
 ยอย่างหนึ่ง ทั่วขพาพเจาเห็นทตรงประคณำหมงออกไป มี
 เขาออยแห่งหนึ่งชื่อเซงคยชว ท้องซอกยผวยง่วนเซ็งด้วย
 แต่ทวคยนั้นแปลว่าเขอนอนทราย ถ้าผวยง่วนเซ็งไปทหนัก
 คงเขอนอนทรายตายเขันแน เขาเซงคยชวนั้น สองข้าง
 เป็นหน้าผาชันชันไป ตรงกลางมีทางเขาไปทางเดียว ถ้าคน
 เขาไปทาม ทางอื่น ออกไปไม่ ข้าพเจาจะให้ทหารเอา
 คินค้ำกำมะถัน และประทกเหล็กไปฝังไว้ ล่ามสายฉนวน
 ให้งกนตลอดแล้ว ให้อทหารขึ้นไปออยู่บนเขา คอบเขาเซอก
 ผูกเซงห้อยอนลงมารัยท่าน ล้อผวยง่วนเซ็งตามเขาไปแล้ว
 พอท่านซินบนเซ็งซกชไปพนพนคินแล้ว จุดไฟโยนลงมา
 ให้อคินสายฉนวนประทกเหล็ก ให้อคินตำระเบคเผาผวย-
 ง่วนเซ็งเสีย ท่านจะเห็นประการไ้ ซินบนลึงฟังคงนนัก
 สรรเสริญเซียงซอถว่า กลของทานทคไ้ไว้นคยงนัก เซียง-

ชอลุงงใช้ให้ทหารไปทหาแข่งชว ทำตามคำสั่งทศกไว้
 ทกประการ ทหารก็คานขลาพากันไปทำตามสั่งทกประการ
 แล้วเขยงชอลุกไปคอยชนบนลจะล้อผวยง่วนแข่งเขาไป ครั้น
 รุ่งเช้าชนชนลก็แต่งตัว ล้อชลกทเรียนออกไปนอกประตูท้าน
 แต่ผเดียว ร้องทาทายชอลุกชอผวยง่วนแข่งให้ออกมารบกน
 ทหารก็เขาไปแจ้งความกับชมมกงว่า ชนชนลมาทาทาชน
 ผวยง่วนแข่งให้ออกรบ ผวยง่วนแข่งโตยันทงนนักโกรธเข้า
 รบอาสาระออกไปรบกับชนชนล ชมมกงจึงห้ามว่าวนนทาน
 อย่าออกไปรบเลย ข้าพเจ้าพเคราะห์เห็นว่าคุณออกไปรบ
 กับชาคศกรณ ก็ระเลียบทเป็นอันตรายไปเป็นแน่ ข้าพเจ้า
 ะให้ทหารผู้นออกไปรบกับชนชนลแทนท่านก็ระได้ ผวย
 ง่วนแข่งจึงตอบว่า ท่านกนชอพทอะไรอื่นนออย่างน
 ข้าพเจ้าออกไปรบกับชนชนลกรณ ถ้าไม่โตศรัยะชนชนล
 มาให้ท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่กลยมา พทท่านนแล้วกผวย
 ลุกคิมชนมาออกไปนอกค่าย ชมมกงจะห้ามปรามไว้ก็ไม่ทน
 ชมมกงกนงถอนใจใหญ่เป็นทกช้อย นายทหารทงปวงจึงถาม
 ชมมกงว่าท่านกนชอเป็นทกชอชวยเหตุใด ชมมกงจึงว่าท่าน
 อย่าถามไปเลยบคเคยวกระวุดอก เกยกาทมจึงว่าท่านเห็น

เป็นอย่างไรหรือ ช่มมิ่งกิงจึงว่าผวยง่วนเซ่งออกไปปรบครน
 กคงจะเสียทีควยว่าเวลาของเขาามาถึงแล้ว เทียบากมีจึงว่า
 ภายเป็นก็ตามว่าสนาของเขา เหตุไค่ท่านจึงลวงรู้เล่า
 ขาพเจ้าหาชอไม

๑ ฝ่ายผวยง่วนเซ่งซิมม้าออกจากค้ายไปเฝ้าผู้เคียว
 แลเห็นชั้นบนลกซบมาตรงเข้าไป เขาลกคิมตชั้นบนล ชั้น
 บนลเขาลกทเรียนรบแล้วกวงหนไปทางเขาเซ่ตยชัว ผวย
 ง่วนเซ่งซิมม้าไล่ตามไปทันเขาลกคิมต ชั้นบนลเขาลก
 ทเรียนรบไว้งายมอดก กวงหนเข้าไ้ในหว่างเขาเซ่งตยชัว
 ผวยง่วนเซ่งกซบม้าไล่คคตามเข้าไ้ ชั้นบนลเขาไ้ถึงใน
 หว่างเขาก่อน กชั้นบนเซ่งทหารบนเขาแปตคน กซกเซ่ง
 ชนไปพอชั้นบนลชนไปพันชองเขาแล้ว ทหารบนเขาก้เอา
 เกาทดทาผูกเชือเพิงยงลงไป ถูกกินค้ำและประทศเหล็ก
 ระเบิดแตกออก เสียงคิงกิกกของลกตามใหม่ผวยง่วนเซ่งกย
 มาค้ายอายุโคลยลยคย ในชองเขานน

๑ ฝ่ายชั้นบนลคคมาผวยง่วนเซ่งเสร็จแล้ว กคย
 ทหารไปชวรบชยหน้าคย ทหารรักษาหน้าทกเขาความไป
 แจ้งแก่ช่มมิ่งกิงทุกประการ ช่มมิ่งกิงไ้พงคิงนจิงว่า

ส่วยจวนแข่งเห็นจะตายเสียแล้ว ชิมงกังกิมททาทรงยวง
 ออกไปนอกค่าย ให้ทหารเอกหลายนายเข้าร่วมรบขึ้นบนลี้
 เสียงกลองและ มาลอสันนทวนไหวไคยขึ้นไปจนถึงทองซน-
 ซกโยซึ่งนอนเจ็บอยู่ ซินซกโยไคยขึ้นเสียงกลองรบดังนั้น
 จึงถามซินอานว่าเวลานี้เป็นเวลาเย็นแล้ว เสียงประทัดและ
 กลองรบออดอังก้อยเหตุใด ซินอานจึงบอกว่าชิมงกงซอม
 ททาทิสนาม ซินซกโยจึงว่าเห็นจะไม่ใช่ออย่างเจ้าว่าตอก
 ถากนซอซอมททาทริกงมแต่เสียงกลองรบที่ซำจนตกลองรบ
 รบเร่งดังนี้ ก็ทั้งเจตประทัดด้วยเราเห็นผิดประหลาดนัก
 ซินอานจึงว่าท่านนอนเสียเถิดอย่าไปฟังการของผู้อื่นเลย
 ซินซกโยก็เข้าใจว่าซินอานหลอกลวงหาบอกตามจริงไม่ จึง
 แกล้งเรียกซินอานให้เพียงเราลุกซนทีเถิด ซินอานก็เข้าไป
 เพียงซินซกโย ซินซกโยก็ชมมอขบใจ ซินอานมีความเจ็บ
 ใจว่าท่านขมมือข้าพเจ้าทำไม ซินซกโยจึงว่าเราบอกความ
 จริงกับเราก่อนเราจึงจะปล่อยเจ้า ซินอานมีความเจ็บใจว่า
 ท่านปล่อยข้าพเจ้าเถิดข้าพเจ้าจึงจะบอกความจริงให้ท่านทราบ
 ซินซกโยก็ปล่อยมือซินอาน ซินอานจึงเล่าความให้ซินซกโย
 ฟังดังแต่ซนบนลี้ดวงเฝ้าส่วยจวนแข่งตายที่เขาแข่งด้วยตน

ชนบนลคิมททการมารบท่านถนชอคิมททการออกไปรบกับชน-
 บนลเสียงประทศและกลองรบจริงของชนชกโยไ้พิงว่าผวย
 งวนเชิงตาย กมความโกรธชนบนลเป็นกำลังงนึ่งแนไป
 ชนฮานเข้าไปแกใจชนชกโยพนชนโต ชนชกโยก็คาชนบนล
 เป็นคำหยายช่าเป็นอันมาก ว่าชนบนลฆ่าทหารเอกนองเรา
 ตาย เราต้องไปฆ่าชนบนลเสียให้โต จึงเรียกให้ชนฮานเขา
 เสอเกราะมาได้ ชนฮานจึงว่าท่านออกโตโตไว้ก่อนด้วยใช้
 ของท่านยังหาหายไม่จะเอาเครื่องรบมาทำไม ชนชกโยจึง
 ทวาคว่า เจ้าอย่าพตมากไปเลย จึงไปเอาเสอเกราะมาเด็ก
 ชนฮานชดไม่โตก็ไปเอาเสอเกราะมาให้ชนชกโย ชนชกโย
 ลกจากทอนยอนชนยงไซเซออยู่ ชนฮานจึงห้ามว่าท่านอย่า
 ลกชนเลยจะล้มตงไปไซ้จะกลบเขา ชนชกโยก็ทวาคว่ายัง
 พตมากอีกเล่า จึงไปเอาไม้กระบองของชองเรามาเด็กชนฮาน
 ชดไม่โตก็ไปจงไม้กระบองมาให้ชนชกโย ชนชกโยได้
 เกราะรบกระบองจะชนไม้กชนไม่ไหว จึงเรียกชนฮานมาให้
 พยงชนมา ชนฮานก็พยงชนชกโยชนมา ชนชกโยจับไม้
 ออกไปนอกค่าย เห็นทหารทงปวงล้อมชนบนลไว้ทหาร
 ทงปวงรบคเป็นรองชนบนลแพทกคน ชนชกโยก็กรองด้วย
 เสียงอันคังว่า ข้าพเจ้าชนชกโยมาแล้ว ท่านทงปวงอย่าวิตก

เลข ชนชกโบ้ร้องด้วยเสียงขันดังโดยโถโศเหง ออกไข
 กทเลาหายชน ชนชกโบ้ข้อมารำกระบอง เข้าไปตีชนบนล
 ทหารทงปวงกพากนแลคตคกรลงอย ชนบนลเห็นชนชกโบ้
 เขามากยกกลทเรียนระตชนชกโบ้ ชนบนลเหลือบเห็นบศำ
 มวยงวนเซ่งลอบลงมาจากอากาศ เงอลคคิมระตชนบนล
 ชนบนลทกโโยกลทเรียนชนรบ พอชนชกโบ้สะอึกเข้าไป
 เอการระบองคชนบนลคกจากหลังมา ทหารทงปวงกรมกน
 ซำแทงชนบนลจนแหลกเหลวไปทังตัว

๐ ฝ่ายเซียงซอดไคข่าวว่า ชนบนลทหารเอกเมืองงย
 เข้าลอมไว เซียงซอดคคิมทหารรบยกมาช่วยชนบนล
 ทหารเมืองงยเห็นกพากนเขารมลอมเซียงซอดไว ชนงก
 เห็นไคทกยกทหารแยกไป กองหนงเขารบซึ่งเขาคำนไค
 ชนชกโบ้เห็นนายทหารทงปวงเขาลอมเซียงซอดไว ชน
 ชกโบ้จึงพคกับเซียงซอดไว ท่านลิมทองกวนของท่าน
 พวกเรายกไปคเอาไคแล้ว ท่านจะมารบกับเราทำไม จง
 อชนนอมยอมลวามภคคเห็นระคกว่า เซียงซอดไคพงก
 เหลยวหน้าคไปข้างคำน เห็นธงแลระโคมเขนยหอดชองเมือง
 งย เซียงซอดไควว่าคำนลิมทองกวน เสยยกยเมืองงยแล้ว
 กัดอนใจใหญ่ แลวรงว่าท่านทงปวงจงรบไวก่อน ข้าพเจ้า

ขอเชิญชวนชกไ้ออกมา ข้าพเจ้าจะขอพดลสักคำหนึ่ง ชน-
ชกไ้โคโพงก็ขยมาออกมาหน้าทวารแล้วจึงว่า ท่านจะพด
อะไรก็พดเถิด ข้าพเจ้าจะฟังคำของท่านทุกประการ
เซียงซ้ออุ้งว่าข้าพเจ้าสขขญญาคนน้อย กาลังและหมอก
ไม่เข้มแข็ง ข้าพเจ้าจะสนของคณพระเจ้าแผ่นดินไปไม่ได้
แล้ว ถึงจะตายก็ไม่เสียกายชีวิต บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นท่าน
เป็นคนมีสขขญญาบุญวาสนามาก ข้าพเจ้ามีภรรยาชย
คนหนึ่งกับบุตรชายอายุได้สามขวบ ข้าพเจ้าขอฝากให้เป็น
บุตรเลี้ยงของท่าน ข้าพเจ้ามีของวิเศษอยู่สองอย่าง มากย
ทวนก็ตกอยู่ในมือของท่านแล้ว แต่หมอกกับเสือเกราะของ
วิเศษของข้าพเจ้าจะให้สนของคุณกับท่าน ขอให้ท่านมีความ
เมตตาเลี้ยงคบุตรภรรยาและครอบครัวของข้าพเจ้าด้วย ถึง
ข้าพเจ้าจะตายไปแล้วก็คงจะสนของคณท่านอย่าง พดเท่านั้น
แล้วเซียงซ้ออุ้งลงจากมา ถอดเสือเกราะกับหมอกออกส่ง
ให้ชนชกไ้ ชนชกไ้ขยอยบนหลังมา ก็เขมมมือไปรับส่ง
ของ ครวนเซียงซ้ออุ้งของให้แล้ว ก็คุกเขาลงคำนับชน
ชกไ้ ชนชกไ้ก็รับลงจากหลังมาคำนับคอบเซียงซ้ออุ

แล้วขึ้นชกไข่มุกขาวขึงเชียงซอดดูว่า ท่านตั้งฝากฝังขจร
 ภรรยาครอขจรกษชาพเจ้า ข้าพเจ้าจะรบทางสัน ท่านอย่า
 วิตกไปเลย ท่านจงขอมสวามภักคณข้าพเจ้าเสียเถิด เชียง
 ซอดจึงว่าขอให้นอนท่านอย่าพูดเลย ข้าพเจ้าจะลาท่านทางปวง
 ไปก่อน พวกท่านนแล้วเชียงซอดถูกชกกระษอกเชือกคอตาย
 ชนชกไข่มุกกกองทัพใหญ่เข้าไปในค่านในเวลาคณน ครน
 รุงชนเข้าชนชก ไข่มุกให้ทหาร จกหีบใส่ศพ เชียงซอด ไปฝัง
 เสียตามสมควรแก่ศานายค่าน ชนชกไข่มุกให้คนไปเก็บ
 กระดูกผวยง่วนแข่งที่เข่าแข่งคยชวมาใส่หีบ ให้ผวยง่วนชกผ
 จกการฝังศพตามธรรมเนียม แล้วจกทหารให้คนครอขจร
 ขจรภรรยาของเชียงซอดไปเมืองกมทอง ชนชกไข่มุกฆ่า
 ชนบนลิตายคิไคค่านลิมทองกัวนมความยินดีเขอนันมาก ใช้
 กัเลขหายพิททหารอยู่ในค่านลิมทองกัวน เกลียกกล่อมราษฎร
 เข้ามาย่อยบ้านเรือน ตามภมิตาเนา เป็นปรกติเรียบร้อยแล้วไค
 สวมวนชนชกไข่มุกให้เทยกากมเป็นเชียนสอง ชนชกไข่ม
 กัยกกองทัพออกจากค่านลิมทองกัวนไปค่านองลิกวน ๗๘

๑ ฝ่ายเทยกากมยกกองทัพมาถังก่านองลิกวนคองคาย
 มนลงแล้ว เทยกากมกษนมาคฤหาหารไปร้องท่าชวรบ ๗๘

๑ ฝ่ายนางซินฮุยหนีภรรยาซินยงลัทธิราชว่าสามีตาย
 ในกลางคึกกรองให้เค้ราโคกอยู่เป็นอันมาก พอตหารเข้า
 มาบอกว่าเทียบกาก็มีทหารเมื่องงยคุมทหารมาทักชวนรบ
 แล้วซินฮุยก็มีความโกรธแค้นทั่วไปไ้เกราะชนมาติดอกระเบ
 สองมือคุมทหารเบ้คประทุค่านออกไป เทียบกาก็แลเห็นตง
 นนนักประหลาดใจว่าเหตุไฉนหญิงจีนจึงออกมารบได้ เทียบ-
 กาก็มักขยมาเข้าไปหาชวนพันนางซินฮุย นางซินฮุย
 เอากระบวขยมาหน เทียบกาก็มักขยมาไล่ตามไป นางซิน-
 ฮุยเห็นโคกตกเขาตกตงตกต้นแขนเทียบกาก็ เทียบกาก็
 เจ็บปวดเป็นสาหัส ก็ขยมาหนกลับเขาคาย ซินชกโยเห็น
 ตงนจึงถามเทียบกั้ว่า เหตุไฉนท่านจึงหนีข้าศึกมา เทียบ
 กั้มีต้นหวแล้วพูดว่า มีผู้หญิงเลื้อเขาตกตงตกขาพเจ้าตก
 ต้นแขนขาพเจ้าจึงโคกหนีมา บรรดานายทหารพ้องกั้พากัน
 หวเราะ พุคกันยงทาทันขาดคำไม่ ทหารก็เข้ามาบอกว่า
 นางซินฮุยमारองทำทายเป็นคำขยขยอัยหน้าค้าย
 ขณะนั้นเชิงเบ้กตงเป็นนกลองผู้หญิงโคกยนตงนนักเขามารบ
 ฮาลากยซินชกโยว่า ข่าพเจ้าจะออกไปรบกับทหารผู้หญิงคน

คณมอสิกหนอย ชนชกโยกเห็นทวยยอมนุญาตให้ เฮง-
 เบกตงกชนมาถอทวนคตททวาทออกเ็นอกค้าย แลเห็นนาง
 ชนชยอินรปรางงทงามกมีความยินดี นกกว่าถาเราจยทวไต
 เราละของวันไซยไวเ็นภรรยา คคคกนนแลวเฮงเบกตงก
 ชยมาราทวนเขารบกับนางชนชยอินไตสามเพลง นางชน-
 ชยอินกแกลงชยมาหน เฮงเบกตงกชยมาไล้ตามไป นาง
 ชนชยอินเห็นไตทกเอาสกตงกเฮงเบกตง เฮงเบกตงหลย
 ทนมือหนงจยสายลูกตงไวไต มือหนงรวบจับทวนางชนช-
 หยอินไว อุมนางมาไวบนม้ายของเฮงเบกตง เฮงเบกตงกพา
 ทวนางชนชยอินกลยเขาคาย เฮงเบกตงเอนางชนชยอิน
 มคตททวไรทปรตค้าย เฮงเบกตงกลงจากมาเขาไปคานบ
 ชนชกโยแลวพทว่า บคนชาฟเจ้าจยททวหุญงมาไตแลว
 ชาฟเจ้าจยททานไตไปรคให้หุญงคนนเ็นภรรยาชาฟเจ้าถก
 ชนชกโยทาทันไตคอบประการไตไม้เทยกากมก สวยมควง
 ออกไปคคคคิระนางชนชยอินทวเขามา เฮงเบกตงเห็น
 ทงนนถกมีความโกรขยงนถ กชกกระบออกจะไปพินเทยกา
 กม เทยกากมกชยบมคตงทวทวชย ชนชกโยรองทวาก

ลของนายห้ามไม่ให้ทำกัน ทหารทั้งสองนายก็หยุดยั้ง เทียบ
 กากิมจึงพูดว่าพวเข่งเบ็กถึงพกเข่นนายทหารเอก มีสคยญญา
 และฝีมือเข้มแข็งไม่คิดทำความชอบ คิดแต่จะหาลกเมียบ
 ฝหญิงคนนงทาใช้สาวไม่ เป็นภรรยาของจีนขุนลเข่นชาคัก
 กยพวกเรารอย ช่งพระเออมาเป็นภรรยาเนนทาควรไม่
 ขาพเราจึงโตมาเสีย ขยหนึ่งยค้ำจันกนลกงมีใจชอบ
 นขงมีใจแค้นทวพ ขยชชงนองมาฝหญิงคนนงเหมือนให้เขาม
 ความกตัญญูกยผวเขา พไม่คิดข่างเสียมีแต่ระโกรธนชองพ
 กเข่นทขยจยหงวนโตเจยงกนทหารเอกส่นนงเข่นคนคคพนภ
 ไม้ได้ ทหารทงยวงกเห็นชอบพรอมกน ว่าเทียบกากิม
 พตลก ช่มงกงจงคคแต่ในใจว่าชระชายยาคนนชางพตลก
 ธรรมเนยมกยเขาด้วย เขยเบ็กถึงกทหาย โกรธเทียบกากิมช่น
 ชกเบ็กคคทหาร เขาคค่านชงลกวันโตโดยง่าย ยกกชงทพ
 เขาไปตงอย ในค่านวันหน่ง เกลยกลลอมรายฏรเข่นปรกท
 เรยขรชยแล้วกยกกชงทพไปคค่านเล่งเอยงกวัน ให้เทียบกากิม
 เข่นเชยนชองยกทพมาถงค่านเล่งเอยงกวัน คคคายมนลง
 แล้วเทียบกากิมกนมาคคทหารไปทำชวนรบ นายค่านเล่ง
 เอยงกวันผ่นชชชงเทียบนชวมคาคาชยชยชางหน่ง ถาออกรบ

อานมนตรีชนนาวุธชาติกตจรพเนทงกไม่เขามฉายาเรียกว่า
 ที่ป่วยนงวาราชากรชย วิชาชนชกโชคคานลมทองถวน ชง
 ลกวนโตกมความโกรธ พอทหารเข้ามาขกว่า กองทพ
 เมองงขยกมาตงแล้ว บคนนายทหารเมองงขมาทาชวนรบ
 ชยนอกทาน ชงเทชนอวโคพงตงนงกโกรธ ชนมาตองาว
 คมทหารชอกโยนชอกทาน เห็นเทยกากมจิงควาควาเจ้าชอไร
 เทยกากมจิงวาเป็นทลไซไทเจยงกนเชนเชยงชอง แล้ว
 เทยกากมจิงถามว่าควมเจ้าชอไรเล่า ชงเทชนอวจิงชอกวา
 เราเป็นทจิงเขย ชอชงเทชนอवनายทานเลงเอยงกวน แล้ว
 พทกยเทยกากมวา เจ้าชกชงทพมาตทานโตโดยงายสอง
 คายลยคินเราไม่รบกยเจ้าชอก เราะไทเจ้าพินเราสามท
 กชน ถ้าเจ้าพินเราไม่เข่า เราะจพเนเขาขงสามท เทย
 กากมจิงคควาขวานชองเราเลม่นคมเหลอชทระคม และไม่ม
 ไครรบโคตงสามท ฉายชมให้เราพินก่อนครังทกคิงคาย
 เทยกากมจิงคคยว่าเราคเห็นชอชค้วยตามค้ำชชงเจ้าพุด ชง
 เทชนอวอานมนตรีชนหลัง เทยกากมพิน เทยกากมกพิน
 ค้วยชวานฉกชงเทชนอวกลางหลังหาเขาไม่ ชวานลระทอน
 กตมมาจิงคควาทหลังเห็นจจะเห็นยวคองทนชย จระคองพินเอาท

หลวงจระโศ คิคแลว ยกขวานฟันถูกหัวซง เทียนอวกหาเข้า
 ไม่เป็นประกายขวานสะท้อนออกมา เทยกากมกประหลาดใจ
 แตะเห็นซงเทียนอวของทงหลงฮย เทยกากมกชบมาหนกถย
 เข้าคายนซงเทียนอวจงทว่าคนอะไรอย่างน พนเราแลวกทน
 ไปหาให้เราพ่นตามสัญญาไม่ ครนเทยกากมเข้าไปในคายน
 ก็ร้องตะโกนว่างประหลาดจริง ๆ ซินซกไปจึงถามว่าประหลาด
 กล้วยเหตุใดเทยกากมกละความตามซงพนซงเทียนอวให้พง
 ทกประการซินซกไปหาเชื่อไม่ ซินซกไปใส่เกวาระจับอวอ
 ซนมีาคมทหารออกไปนอกคายน ครนลงทรบกดตามซอแลเรแซ
 กนแลวซงเทียนอวกสัญญาคนให้ซินซกไปทกอน แลวซง-
 เทียนอวจระโศบังซินซกไปรับคาสัญญาแลว แลเห็นปากซง
 เทียนอวหมบหมบอชซินซกไปก็รู้ว่าซงเทียนอวอานมนตซน-
 ซกไปก็หากไม่ ซงเทียนอวหยคอานมนตร้องเตือนซินซกไป
 ให้ตซินซกไปเห็นซงเทียนอวหยคอานมนต มาร้องเตือนให้ต
 ครนใดทซินซกไปก็เอากระบองตซงเทียนอวตกมาลงซาจิตใจ
 คายน ซินซกไปก็คมทหารเข้าค่านเลงเอียงกวนไต้ ยก
 กองทัพเข้าไปพักอชในค่านวนหนง เกลยกลชอมราษฎรให้
 เป็นปรกคิเรยบรอยแลว ซินซกไปก็ยกกองทัพออกจากค่าน

เองเองก็วนไปดังกลางทาง เจ็ยเองเตงขึ้นมามากยกกองทัพ
 เห็นสุนัขขาวตัวหนึ่ง บังเอิญให้เจ็ยเองเตงขี่ม้าไล่สุนัข
 ขาวไปสุนัขขาววิ่งไปดังเขากำบลหนึ่ง สุนัขขาวก็หายไป
 เจ็ยเองเตงเห็นเขย่นผิวเคียนงอยที่กอนศลา เจ็ยเองเตงจำ
 ได้ว่าเป็นอาชอเจ็ยฮวงเป็นผีสำเร็วแล้ว เจ็ยเองเตงกลง
 จากหลังม้าเข้าไปตักเขาคำนบเจ็ยฮวง เจ็ยเองเตงจึงว่า
 ข้าพเจ้าจะชดไปบวชด้วยจะประพฤกให้เหมือนอา เจ็ยฮวง
 จึงว่าวาสนาเจ็ยงไม่ลงจะบวช บวชยังไม่ไคควบลงเวลาแย่ง
 ทชอหงวน ณ เมืองเชียงจวเสร็จแล้ว เราจึงจะพาเจ้าไป
 เจ็ยฮวงจึงหยบเกาทณทวเคียบกลไกให้เจ็ยเองเตง แล้วเจ็ย
 ฮวงยกถวายคนนายคานองโตกวน ชชตงชงฮวงถ้าชกรบ
 กยผโตกมมอชนชชกมาจากข้างหลังจับคนโต เจ้าจงเอา
 เกาทณทานไป ถ้าเห็นตงชงฮวงยนมอข้างหลังออกมาจะ
 จับเจ้า เจ้าจงยังให้ตอกมอตงชงฮวง ตงชงฮวงก็คงตาย ตั้ง
 เกาทณทกยกลไกให้เจ็ยเองเตง แล้วเจ็ยฮวงก็หายไป
 เจ็ยเองเตงกชนมาตามกองทัพไปทันกเขากระบวนทัพเคิน
 ท่อไป

๑ ฝ่ายกองทัพจีน ชก ไปยก ไปตั้ง ค่าย ณ โด่ง โด่ง
 จีนชก ไปตั้ง ให้ทหาร ตั้ง ค่าย ณ โด่ง โด่ง แล้ว จีนชก ไปขึ้น นาง
 ราชการ จึงถาม ว่า ท่าน ทิ้ง ปวง ผู้ โทษ รัชสา ไป ตั้ง ค่าย ณ โด่ง
 โด่ง อย่างไร เทียบ กากิม รัชสา จีนชก ไป จีนชก ไป ก็ เห็น
 ค่าย จึง กาศ ขย ว่า ท่าน ออก ระวัง ระวัง ทิ้ง เทียบ กากิม
 ค่าย ณ โด่ง มา ดอ ชวน คม ทหาร ออก ไป ตั้ง ค่าย ณ ทำ ชวน รัช
 ทหาร ก็ เข้า ไป บอก ตั้ง ชง ชวง ว่า กองทัพ เมือง งี้ ยก มา ตั้ง ค่าย
 อยู่ ให้ ทหาร มา ทำ ชวน รัช ตั้ง ชง ชวง ถอด ชวน สอง มอ ชวน มา
 คม ทหาร เบียด ปรุ ค่าย ออก มา เทียบ กากิม เห็น ตั้ง ชง ชวง หน้า
 แดง ทนวด แดง จึง ร้อง ภาคว่า นาย ค่าย คน นชอ ไร ให้ ร้อง
 ขอก มา ตั้ง ชง ชวง จึง บอก ว่า เรา เป็น ทิ้ง เบียด ชอ ตั้ง ชง ชวง
 นาย ค่าย ณ โด่ง โด่ง ตั้ง ชง ชวง จึง ถาม เทียบ กากิม ว่า เรา ชอ ไร
 จึง ร้อง ขอก เรา ให้ แจ้ง เทียบ กากิม จึง ว่า เรา จะ บอก ชอ เรา กลัว
 เรา จะ ตกใจ พลัด ตก จาก มา เสีย คอก ระวัง แล้ว จึง ว่า ตัว เรา
 น เป็น ชอ ของ อัย ท เชย กง แจ้ สาม ข เรา เบียด แล้ว จึง ยก ทิ้ง ใหม่ ชวน
 ชวน เป็น ชอ ของ แทน ข คน เรา เป็น ทิ้ง โส โส ไท เจียง กง เชย น ชอ ของ ชอ
 เทียบ กากิม เรา จึง ลง จาก มา มา สวามิภักดิ์ โดย เร็ว ไม่ ต้อง ให้
 เรา เห็น ขอบ เรา จะ ได้ มีความ ชอบ ขอ ให้ เรา เป็น ทิ้ง นาง นาย

ทหารใหญ่ ทั้งสองดวง ไต่พงตงนกกโกรธ เขาขวานฟันเทียกกา-
 กิม เทียกกากรวยขวาน รบกันไต่เพลิงหนิง ทั้งสองดวง
 ทานกำลังไม่ไหวก็ขมมาทนน เทียกกากรวยขวานตามไป ทั้งสอง-
 ดวงเห็นโคทกขนมอขาวออกมาจากหลังจับตัวเทียกกากรวย ไต่
 เหมมส่งเทียกกากรวยเข้าไปในค่านองโถก้วน ทหารในค่านัก
 จับเทียกกากรวยไว้ ทหารเทียกกากรวยเห็นเขาจับนายไปได้ก็
 แดกหนีไปแจ้งความกับชินชกโย้ทุกประการ ตามซึ่งตงซง-
 ดวงมมอขาวจับเทียกกากรวยได้ ชินชกโย้ไต่พงตงนกกตกใจ
 รบพานายทหารทั้งปวงออกไปนอกค่าย เห็นตงซงดวงยืนมา
 อยู่ ชินชกโย้ก็ว่าทอนเข้ารบกับตงซง ดวง ไต่สามเพลิง
 ตงซงดวงก็ขนมอขาวเป็นแสงวาวออกมา เจ็บเองเตงชยท
 นนกอเอาเกาทองทวนเคียงงอกมอขาวของตงซงดวง ทั้งสองดวง
 ก็พลตกมาลง เพราะมอขาวเป็นหัวใจของตงซง ดวง
 ชินชกโย้เอาทวนแทงตงซงดวง ทั้งสองดวงก็ซำใจตาย
 ชินชกโย้ก็คุมทหารเข้าค่านองโถก้วนไต่ ยกกองทัพเข้า
 ไปในค่านเกลียดล่อมราษฎรเป็นปรกติเรียบร้อย แล้วพัก
 ทหารอยู่สามวัน ชินชกโย้ก็ยกกองทัพไปค่านตงเหมยก้วน
 ทั้งค่ายทางค่านตงเหมยก้วนทางลี้บล

๑ ฝ่ายเซียงฉินเป็นทโคงวันไชย มีสภและบุญญา
 และฝีมือเข้มแข็ง มีบุตรชื่อยุทาคัน บุตรทหนึ่งชื่อเซียบเหลง
 บุตรทสองชื่อเซยไฮ บุตรทสามชื่อเซยซา บุตรทสี่ชื่อเซยทียง
 บุตรทห้าชื่อเซยเปว บุตรชายทหกชื่อกันมฝมือเข้มแข็ง มีทหาร
 เอกเป็นทเร่งเบยยสืบคน ทหารเลวยสืบทมน เียงฉินทวาย
 ขาวว่าชนชกโยแม่ทพเมืองงยกตักันไท้ตักายล เียงฉินกม
 ความทกใจ จึงปรกษากยททหารทงยวงว่า บุคินชนชกโย
 แม่ทพเมืองงยุบ มีสภขัญญาและฝีมือเข้มแข็ง รัสติวยกาสง
 และฝีมือเห็นระไม้ไต เราตองคคกถลชอขายจับตัวชนชกโย
 ใ้โตใจจงระกิ บุคินวามกลศกชอชยงทหนึ่ง เราระคังคาย
 ชยนชกเมืองคายทหนึ่ง สัมมไท้ททหารเลวคังชอชยรชยคายยลย
 ทมนคน กลางคายเอาเลาใหญ่แปคคินคชคินเขนคินเคยว
 ใ้สูงยสืบทาวา ชางชนคชยเขนคังโยทหนึ่งกวางสืบคชอก ใ้
 นายทหารทแมนแกททชชอชยรชยชอชยชนชนชยสืบชนาย ฉางระ
 คชงการเสยชงอาทารกใ้ทชยอนเชชกคลงมา แลวงคททหาร
 คนทหนึ่งชชคังชงเปกพชายคังชงชวง มีฝมือเข้มแข็งทนา
 เหลงทนทคแกททชชอชยชางลาง คายนใ้เรยคชชคังคคิน
 ชางนชกคังคาย ใ้ชยทมนกมไซคินแปคประค ใ้ชงในใ้ทม

เชือกคอตักเข้ามา ชุบน้ำไว้โรยขากเหล็กข้างบนเอาหญ้า
 ฝุ่ไม่ให้เห็นหลุม เราคิดว่าชนชกโยคนนดือความฝฝม
 เข็มแข็งคงยกมาคคาคายกตงกตงของเรา ถ้าเข้ามาแล้วเรา
 คงจับตัวได้ เอยงฉนปรกษากยททวารทงปวงแล้ว เอยงฉน
 กตทวารตงคาคยตงกตง ตงคาคยโยยหมงกมไซตงเสีร
 แล้ว เอยงฉนทาหนงสือฉยทหนงไปตงพ้อโงย ให้มารกษา
 คายตงกตง ทวารถอหนงสือรบเอาไปให้พ้อโงย พ้อโงย
 ทวายหนงสือเอยงฉนแล้วกตงใจ จึงคคคว่าชนชกโยคคกย
 พวกโรคมททวารมาคคานตงเหมยกวน เอยงฉนมทหนงสือ
 มาให้เราไปรกษาคายตงกตง พ้อโงยร่งพคกยฉฉฉฉฉฉ
 ว่าร่งกลยไปก่ชนถึก เราเนนเมองหนาคักเราร่งไปหา
 ควรไม้ เราจะให้ขทรเราชอพ้อเสงยกกตงทพไปช่วยรบพวก
 ฉฉฉให้ร่งได้ พ้อโงยจึงเรียกพ้อเสงออกมว่าเจ้าร่งยก
 กตงทพไปช่วยเอยงฉนรกษาคายตงกตงแทนคคคคคค ถ้าปะ
 ชนชกโยเราชานขวาเป็นพนฉงกนแลย ร่งจับตัวมาให้บค
 ให้ร่งได้ ขิตาจะฆ่าโรชขฉฉฉฉฉฉ ฉนฉฉฉฉฉฉ
 เอยงฉนเมอโศยพ้อโงยส่งขทรตงนฉฉฉฉ ฉคคานบล
 พ้อโงยไป

๑) ฝ่ายพ่อโงยครั้นสนเวลาราชการแล้ว ก็เข้าไป
 ข้างใน นางซันสียห็นก้อออกมาต้อนรับพ่อโงยสามี่ นางเห็น
 พ่อโงยหน้าตาน่ากลัว นางซันสียห็นจึงถามว่าท่านโกรธ
 ใคร มีเหตุอย่างไรในวันนี้ พ่อโงยตอบใจใหญ่จึงว่ามีใช้
 เราโกรธเจ้าเมื่อไร เราโกรธหลานของเจ้าคอก ค้วยหลาน
 ของเจ้าเช่นเชอซุนนางเหมือนกัน เราได้ข่มขืนให้เชอ
 ซุนนางนายทหารตงเยอะ เหตุใดไปเข้ากับพวกโจร บัดนี้
 ซันชกไปหลานเจ้ายกกองทัพมาค้ำคานของพระเจ้าชยเฮียงต
 ไคสตาบดแล้ว กองทัพซันชกไปก็เข้าค้ำคานตงเหมียกวน
 อิก ฝรรักษาตงเฮียงฉิน ตงค้ายกลซอ ตงกต
 เฮียงฉินมีหนังสือมาตงเราให้เราไปช่วยรักษาค้ายตงกต
 ค้วย แต่เมืองเราเช่นเมืองหนาศักเราจะไปหาได้ไม่ บัดนี้
 เราจะให้พ่อเสงยครเราไปช่วยรักษาค้ายตงกต ก็ไม่ไว้ใจ
 กลัวพ่อเสงจะไปเข้ากับซันชกไปเสีย เหตุเท่านี้เราจึงไม่มี
 ความสบายเลย ขณะนั้นพ่อเสงอย่ทนด้วยจึงพูดว่าบดา
 พุดตงนเห็นจะผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าเป็นทหารเมืองชย ซันชก
 ไปเป็นทหารเมืองง่ย ต่างคนต่างมีเจ้านายค้วยกันทไหนด
 ข้าพเจ้าจะไปเข้าพวกโจรให้เสียชื่อเสียงทำไม บิดาอย่ามี

ความวิตกไปเลย พ่อโงยได้ฟัง พ่อแสง ผู้บุตรพดกั้งนั้น
 พ่อโงยก็มีความยินดี จึงว่าถ้าเจ้าคิดได้อย่างนับดาทหาย
 ความวิตก พ่อแสงก็ค้ำขันยลาพ่อโงยบิดาเข้าไปในห้องจัก
 เตรียมสิ่งของที่จะไป

๐ ฝ่ายนางซินส์ฮยนั้นก็เดินตามพ่อแสงเข้าไป นาง
 จึงพดกยพ่อแสงผู้เป็นบุตรว่า เจ้าอย่าเชื่อคำบิดาของเจ้าเลย
 ทวามารคานเหลืออยแต่เหลือคเนชกอนเดยว ก็แต่ชนชกโย
 คนเดยวแทน ถ้าเจ้าไปก็อย่าไปช่วยเอยงฉินเลย จงไป
 ช่วยชนชกโยพของเจ้าจงระควร พ่อแสงจึงตอบมารคาว่า
 ข้าพเจ้าไปแล้วถ้าข้าพเจ้าไปช่วยชนชกโยคนทงปวงก็จะวิ
 ข้าพเจ้ากลับมาบิดาก้จะเอาโทษข้าพเจ้า นางซินส์ฮยนั้นไค
 พงคั้งนงพดกยพ่อแสงว่า ถ้าเจ้าไปรักษาคายคั้งกทิน
 เห็นไคทกช่วยชนชกโยบ้าง ถ้าช่วยชนชกโยสำเร็จแล้ว
 เจ้าอย่ากลับมาเลย พ่อแสงจึงว่าข้าพเจ้าทราบแล้ว พ่อแสง
 รัยคำมารคาแล้ว ออกมาจักแรงเสอเกรรารทวงกยน้ำแล้ว
 พ่อแสงก็เข้าไปค้ำขันยบิดามารคา พ่อแสงหาเอาทหารไป
 ไม่พาย่าวไพร่ร่วมยลึบคน ออกจากเมืองเอยงฉินชว้ไปค้ำ
 ทังเหมยกัวงน ครั้นเดินไปตามทางพ่อแสงจึงคิดว่าจะต้องไป

หาชินชกไปบอกเสียให้ทราบก่อน แล้วจึงไปหาเอียงฉิน
ฉิน ท่านตั้งเหมยกว่านจึงจะดี คิดดังนั้นแล้วเพื่อเสงักเดินคต
ทางไปค่ายชินชกไป

๑ ฝ่ายชินชก ไปตั้งค่ายอยู่นอกท่านตั้งเหมยกว่าน
ทราบว่าเอียงฉินตั้งค่ายกลไว้ค่ายหนึ่ง ซอตงกทนมหนึ่งลธ
บัตไว้ว่าจะให้แก่แม่ทัพไปตีแต่คนเคี้ยว ชินชกไปก็เสียดู
ซ่มงกงมาปรึกษาว่าเราจะคิดประการใดจึงจะดี ซ่มงกง
จึงว่าบคนจะไปตีค่ายตั้งกทนมยังไม่ไค ข้าพเจ้าพิเคราะห์
ในฤกษ์ยามก็เห็นว่า ต้องมีทหารช่วยอยู่ในค่ายสักคนหนึ่ง
จึงจะตีค่ายตั้งกทนมให้แตกไปไค ชินชกไปก็ปรึกษ
กทนมอยู่ ขณะนั้นมทหารเข้ามาบอกว่า เพื่อเสงักจะเข้ามาหา
ซ่มงกงกับชินชกไปไคฟังดังนั้นมีความยินดี พากันออกไป
ต้อนรับเพื่อเสงักเข้ามาในค่าย คำนี้กับตามธรรมเนียมจิด
ทให้นางตามสมควร แล้วเพื่อเสงักจึงถามชินชกไปว่า พิไค
ขอกรวยกับเอียงฉินบ้างหรือเปล่า ซ่มงกงจึงทอวยว่ายังหา
ไคไปรบกันไม่ บคนเอียงฉินตั้งค่ายตั้งกทนมข้างใน ตั้งค่าย
ไปยหมิงกิมโซคั้นรอบนอก มีทหารไพร่พลเป็นอันมาก
เอียงฉินประกาศว่า จะให้พทานไปตีค่ายตั้งกทนมแต่ผู้เดียว

เหตุที่นางหาใครบดขยี้เองฉันไม่ บดคนของมาแล้วคงจะไต่
 ช่วยพบนองทองป่วงบ้าง พ่อเส่งไต่ฟังตั้งนั้งว่าข้าพเจ้าไต่
 เลาเรียนหนังสือตำรายพชยสังคราม และกลศึกทระทองค้าย
 อย่างไม่ ข้าพเจ้าเรือกชอกกระบวนทระเข่าออกทค้ายไต่ บดคน
 บิดาข้าพเจ้าว่าพชชก ไต่เหต ไต่จริง ไม่ทำราชการอาสา
 แลนดิน มาเข้าเป็นโจรยกทหารมากตายนเสี้ยทงส์ค้ายล
 ยคางงไต่ข้าพเจ้ามาช่วยเองฉันรบกับพชชกไต่ ชนชก-
 ไต่จริงว่าถาจริงเหมือนนองพคแล้ว พวกพนองเราทงป่วงก
 จะพากนยบเย็นไปหมต พ่อเส่งริงว่าพชชกคไปตั้งนนเลย
 ถานองตั้งใจจะไปช่วยเซียงฉนแลวนองจะ คองมาทาพทาไม
 แล้วเลาคความตามชงมารตาสังมานัน ให้ไต่ชนชก ไต่ฟัง
 ทกประการ ชมกงชชกไต่ไต่ฟังตั้งนงกมีความยนต์ แล้ว
 ริงพคว่าถานองเป็นไต่คักอยู่ภายในแล้ว ค้ายทงกตนกคง
 จะแตกไต่โดยง่าย พคทากนแล้วพ่อเส่งกลาพนองทองป่วง
 พายาวไพรยลยคนไปค่านคังเหมยกวน ครนดงทหาวกเขา
 ไปยชกเซียงฉน เซียงฉนรู้ว่าพ่อเส่งมาช่วยกมีความยนต์
 พาทหารทองป่วงออกไปคือนรบ พ่อเส่งเข้าไปในค่านค่านย
 กนตามธรรมเนียม แล้ววกไต่และสุรามาเลียงพ่อเส่งเป็นก
 สยายสนทนากันเล่นต่าง ๆ

๐ ฝ่ายเขียนหลังสิ้นเมื่อฟ้าแสงมาหาชนชกไป พด
 จาววคทวามสขคณญญาและฝมอคงนน เคยนหลงสนมความ
 ชคเคองฝ้อแสงว่า คดกทหทารเมองงยวาทามฝูคเฝมฝมอ
 เขมเข่งแ่งสขคณญญาารกค้ายกลคักต่าง ๆ ไม่ เคยนหลง-
 สนนงยนว่าชางอวคทวคแ่คคนเคยว เราก้หากลัวไม่พคแ่ลว
 กยนพมพาออย พอสันเวณานายทหทารทงบ่วงก้พากนกลบไป
 ทอขย เหลอแ่คเคยนหลงสนกยเทยกากม เทยกากมรว่า
 เคยนหลงสนมีใจ โกรธฝ้อแสงอขย เทยกากมจิงพคกย
 เคยนหลงสนว่า เมอศะกนพคเฝนฝ้อแสงพคอวคทวขาง
 หรอไม่ คหมนพวกรเราว้าเบคนไมฝมฝมอไปเสยทงนน
 นองมคความชคเคองขงนคแ่ไมรทจระว้าประการคเ กคอง
 นงอขย ชนชกไปกยชมงกพคทาเขาใจฝ้อแสงเบนชนมาก
 ฝ้อแสงกยงอวคทวกาเรยชนหญว ชงฝูรภษาคานคองเหมย-
 กวณคองคายคองกตนนน นองเห่นว้าหาเบนอะไรไม่คอก
 ไซว้านองจระขางอวคทวเองนนเมอไร ฉานองคเไปคตมลว
 จระพนควขวชวานทเคยว คายคองกตนนจระลมลงทงสน เคยน-
 หลงสนคเฝงคองนงจว่า นองพคคองนสคควรวลแล้ว คกรน

พวกคนตงนั้นแล้วต่างคนต่างก็กลับไปทออยู่ ครั้นเวลา
 พลบค่ำเขยงหลังสิ้นลอบออกไปมิให้ทหารทั้งปวงรู้ ถึง
 ลุกทเวียนตามยาวจนมาตรงไปด้านตงเหมียกวัน ครั้นถึง
 ก็เขาคายตงกตง เขยงหลังสิ้นจึงร้องประกาศไปว่า เรา
 ผอเคยงหลังสิ้นเขยงฝมฝมมอ มาตคายตงกตง แล้ววกใส
 ฆ่าพันทหารเข้าไปทางประตูหัวหมิงเป็นประตูคายน ทหารซึ่ง
 รักษาประตูชอกกนโซ้วว่า มีทหารเมืองงุ่ยมาตคายเราแล้ว
 ทหารรักษาค่ายก็เอาเกาทัณฑ์ระดมยิงคจระหาฝน เขยง-
 หลังสิ้นเห็นจะเข้าไปไม่ได้ ก็ดวงลุกทเวียนของกนลูก
 เกาทัณฑ์ไว้ ชัยมาฆ่าทหารไปทางทิศตะวันออก ก็หักออก
 หาได้ไม่ ชัยมาไปทางทิศตะวันตก เข้าม่าพานเชือกเข้า
 เขยงหลังสิ้นกับมากพลตกกลงไปในหลุม เขยงหลังสิ้น
 จึงร้องชวนว่า มิรู้เลยว่าเราจะมาตคายอยู่กัน กำลังตกใจ
 อยู่ในหลุมคนชลกชลกอยู่ ขณะนั้นทหารคนหนึ่งชัยมา
 เข้ามาร้องเรียกว่าท่านฮวนเขยงยาวักไปเลย จึงตาม
 ขำพเจ้ามาเลิก เขยงหลังสิ้นก็ชัยมาให้กระโถกชนจาก
 หลุมใต้เดินตามนายทหารคนนั้นไป ก็ไม่มีทหารฝักออก
 กนทางไว้ครนออกไปพ้นจากค่ายแล้ว เขยงหลังสิ้นจึงตาม

นายทหารนั้นว่า ท่านองกงซื้อโรแซโครงบอกให้ข้าพเจ้า
 ทรายควย คือไปภายหน้าข้าพเจ้าจะได้แทนคุณท่าน ทหาร
 คนนั้นจึงบอกว่าข้าพเจ้าขอเสกยเพลงเขนทรงเบียรรักษาคน
 กุยหมิงกวน ทรายแถมก่อนข้าพเจ้าโคซตเซไปเมืองซัวตง
 และโลวีว ท่านโคให้เงินข้าพเจ้าเป็นเสียบงกนกลับมาบ้านโค
 ข้าพเจ้าโคมาอยู่กับเองฉนรงโคเขนทรงเบียร ท่านโคมี
 คุณกยข้าพเจ้าเขนอนมาก ท่านก็เข้ามาตคายเขาคตประทุ
 ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่เข้าใจในท่านองกตก็กเข้าออกในค้ายกต
 เลย ข้าพเจ้าจึงพาท่านหนีออกมาทางประตูเซหมิงเป็นประตู
 เป็น เสิญท่านไปเสียบโคยเร็วเล็ก อยู่เข้าไปเห็นจะไม่ได
 เคยนหลังสนกขยมารบไป เสกยเพลงก็กลับมาคาย ๗๕

๑ ฝ่ายเองฉนทรายควยว่า เสกยเพลงปล่อย
 เคยนหลังสนไปเสียบแล้ว เองฉนก็มี ความ โกรธเขน
 อนมาก สั่งให้ทหารเอาควเสกยเพลงไปฆ่าเสียบ ทักเอา
 คุรยะไปเสียบไวหน้าค้ายอย่าให้คนทั้งหลยค้อย่างกัน ๗๖

๑ ฝ่ายเคยนหลังสนคิดแต่ในใจว่า ถ้าเรากลยไป
 คายแล้วก็จะมีความอายแกชมิงกง เราไปทางอนเสียบคกคว
 คตคตงนั้นแล้วกรยหนีไปทางอน ๗๗ เวลาสว่างก็เห็นมียาน

ชยบ้านหนังแล้วจะเดินต่อไปอีกเคียนหลังสิ้นเดินไป ถึงหน้า
 ยานนน เห็นทหน้ายานแขวนลูกตมใหญ่ไว้คู่หนึ่ง จึงถาม
 เจ้าของยานนนว่าแขวนอะไรไว้ คนใช้ช้อยู่ในบ้านเห็น
 เคียนหลังสิ้นรูปร่างหน้าตาคราย จึงคิดว่าเราทำให้ชักใจ
 เห็นจะไม่ไค้ จึงทวระาะแล้วทอขยว่าไม่ว่หรือทตาบสน เวยก
 วายานไทเพงจึงเจ้าของบ้านชอเนยชอถายมกาลงส้คนไค้
 ถึงหมั้นคน จึงไค้แขวนลูกตมไว้หน้ายาน ถ้าไค้ไค้มาสรบ
 กยเนยชอถายไค้จนสามเพลงแล้ว เนยชอถายกจะไทกันไค้
 เสพสรา เมื่อจะกลยไปจะให้เงินทองไปกินตามทางด้วย
 เคียนหลังสิ้นจึงทอขยว่าคงนคอกทอช เราไม่ว่ว่ามีผู้ไค้
 มาทอขยขางแล้วทอชยง พวกคนใช้ชอของเนยชอถายจึงบอกว่
 คงแคแขวนลูกตมไว้กัไม่มีผู้ไค้ทอขยเนยชอถายไค้เลย
 ชดระนเคียนหลังสิ้นกาลงทวไค้ช่นจ้ามเครื่องไค้ระและสรา
 กมความมขนคจึงขอกกยคนใช้ว่า เจ้าจงบอกนายชอของเจ้าว่า
 ข่างนอกมทหาวคนหนง จะมาลของฝมือกขนายชอของเจ้าสก
 รอยเพลงระคคตศัระระนายชอของเจ้าออกเสย คนใช้ไค้ฟงกเขา
 ไปขอกกยเนยชอถายทุกประการ เนยชอถายไค้ฟงคงนค
 กไค้กรอ ชนมาชอกมาควยลูกตมแขวนไว้หน้ายานแล้ว

ร้องทว่า เจ้าชก เจ้าระกักรักยเรา ไ้ สัก สาม เพลง
 เจียวหรือ เคียนหลงสินเห็นรปร่างเนยซอ ฉายหน้าค่า
 หนวดเหลือง ถอลูกค้มสองมือ ไ้ ทอดลงลักษณะเช่นคนคราย
 ึงคทว่า เราลงมือเสียบก่อนเถกิงระกั กักคิงนนแล้วเคียน-
 หลงสินเอาลูกทเรียนตเนยซอ ฉาย เนยซอ ฉายเอาลูกค้มขท
 คามทเรียนแทบระกั เคียนหลงสินตอกทหนึ่ง เนยซอ ฉาย
 ขทด้วยลูกค้มเทมกำลัง ลูกค้มทเรียนตามสระทั้นถึงงาม
 มอลูกเคียนหลงสินกขยมาหนเนยซอ ฉาย ขยมาไล่ ตาม ไป
 ร้องว่า เจ้าระหนไปข้างไหนเคียนหลงสินจึงว่า เจ้าอย่า
 ไล่เราเลยเราจะไปตามลูกค้มขมา สักกับเจ้า เนยซอ ฉาย ก
 หลวเราจึงร้องว่า ทรสมอชยงนเอง ลูกค้มขจะค้อย่างไรมา
 ทคยว เคียนหลงสินจึงว่าเราไม่ปคกขเจ้าคอก เจ้าคชย
 ขยทนประเคียวคยขเรากระมา เนยซอ ฉาย เห็นผลมอเคียน-
 หลงสินไม่ลักระไรจึงพคว่า ไปเรียกค้มขเจ้ามาเถกเราจ
 คชยเจ้าชยทน เคียนหลงสินกรบขยมาไปไ้ประมาณทาง
 สยล พอดังทางสามแยก หลวเหลืองกำลังจะไปค้อยกไม่ไ้
 ชนระนนมีคณขยเกวียนเดินมาสามเล่ม เคียนหลงสินกมี
 ความขนค ขยมาเขาไปจึงร้องทว่า ภาวณนหยคชยก่อน

เคียนหลังสิ้นเงอลุกทเรียนเข้าไป พวกทศมแถวณมา
 ลียบคนกปากนวงหนเคียนหลังสิ้นหนวงกลบไป เกวียนทั้ง
 สามเล่มนเป็นเกวียนของหลังวนข่า ถอรบสังของพระเจ้า
 ชยเอียงทีไปตงเตาเกียนเทกให้เขนออง กษัตริย์ไปเมอง
 ชอบกตงหลจวสงให้เขนอองจึงไต่เดินมาทางนี้ หลังวนข่า
 กษัตริย์เดินมาข้างหลัง พวกลียบคนหนเคียนหลังสิ้นไป
 ยอกหลังวนข่ากษัตริย์เดินว่า มีไรรมาปล้นเกวียนอยู่ข้าง-
 หนแล้ว หลังวนข่าเดินวกมีความโกรธรบชบมาชนไป
 โดยเร็วเคียนหลังสิ้นแลเห็นหลังวนข่ามาแต่ไกลก็ตกใจ
 ไต่คตงจากหลจมายนอยู่ หลังวนข่าเงอลุกคิมเข้าไประต
 ข่าเดินวอยู่ข้างหลังแลเห็นเคียนหลังสิ้นก็จำได้ จึงร้องทาม
 หลังวนข่าซำกอน ๆ จึงบอกวาคคนนเป็นเพื่อนของชนอนกง
 หลังวนข่าไต่ฟังตงนนักไมคเคียนหลังสิ้น ข่าเดินวจึงไต่
 ถามว่า เซียนยกอเทกโคจรงมาอยู่ทน เคียนหลังสิ้นเห็น
 ข่าเดินวมีความมยนคต่านขกนตามธรรมเนียมแล้ว เคียน-
 หลังสิ้นก็เลาคความตมซงไต่ลอบไปคต่ายตงกตนหนมาพบ
 เนยช้อดาย ให้ข่าเดินวหลังวนข่าฟังแต่ค่นจนปลายทก
 ประการ ข่าพเจ้าออนทิวเคมทจงโคแย่งเกวียนของท่าน

หมายถึงจะได้อาหารรับประทานแกห้ว หลังวันข่างถามว่า
 เนยช้อถายขยทใหม่ เคียนหลังสิ้นจึงบอกวาคอยอยู่ข้างหลัง
 เชิญท่านไปลองดูเถิด กลัวท่านจะสู้ฝีมือเขาไม่ได้ หลัง
 ข่งวันข่างส่งเคียนหลังสิ้นว่า ท่านจงไปบอกเนยช้อถาย
 เถิดประเศียวข้าพเจ้าจะไปตีให้ตายท่านจะได้อินข้าว เคียน
 หลังสิ้นก็มีความยินดีรีบไปบอกกับเนยช้อถาย ข้าเฉียว
 จึงพูดกับหลังวันข่างว้เราเป็นคนเดินทาง ไม่มีข้อพยายาม
 หนักสิ่งใด น้องช้อถายให้ถึงแก่ความตายเลย หลังวันข่าง
 จึงว่าพี่ไม่ไคยอินเคียนหลังสิ้นพูดหรือ ว่าใครสู้เนยช้อถาย
 ได้สามเพลงก็ระให้กินข้าวกับเหล้าอันจะไปสู่ให้ไค้ช้อชนะ
 พอให้เคียนหลังสิ้นกินอาหารสักมือหนึ่งพอแกห้ว จะไค้ไป
 บอกชนอนกง ชนอนกงก็จะชอบใจเราข้าเฉียวไค้ฟังก็มี
 ความยินดี หลังวันข่างข้าเฉียวก็พากันเดินไปเห็นเคียน
 หลังสิ้นกับเนยช้อถายเดินมาด้วยกัน เนยช้อถายเห็น
 หลังวันข่างถามเคียนหลังสิ้นว่า คนที่เดินมานั้นเป็นศิษย์
 ของเจ้าหรือเคียนหลังสิ้นจึงบอกเนยช้อถายว่าคนนั้นแหละ
 เป็นศิษย์ของเรา เนยช้อถายจึงว่า ตัวเจ้ารูปร่างสิ่งใหญ่
 ยิ่งสู้เราไม่ไค้สักทีหนึ่ง ศิษย์ของเจ้ารูปร่างผอมอย่างนี้สู้

เราใคร่หรือ ขอกให้กลับไปเสียเถิด เคียนหลังสิ้นใจว่า
 เจ้าต้องแรงกัยคนผอมคเล็กหน้อยเล็กก็พอหลัง วนข่ามาใกล้
 ใจถามว่า เจ้าชอเนยชอฉายไมใช่หรือเนยชอฉายจึงตอบว่า
 ทวเรานแหละชอเนยชอฉาย หลัง วนข่าจึงว่าเจ้าตองลกคมี
 ของเราสักทหนึ่ง เนยชอฉายก็โกรธเขาตองคมีคหลัง วนข่า
 หลัง วนข่าเขาตองคมีขตลกคมีเนยชอฉายกระทอนงามมือ
 อกเนยชอฉายทกใจขมาหนหลัง วนข่าจึงร้องว่า ออย่าหนเลย
 จงเซ็ญเคียนหลังสิ้นไปกินข้าวเสียเถิด หลัง วนข่ากข่าเดียว
 กิดาเคียนหลังสิ้นแยกทางไป เคียนหลังสิ้นทวเราพคกัย
 เนยชอฉายว่า คิขยเราเป็นอย่างไร เนยชอฉายเห็น
 หลัง วนข่าไปแล้ว จึงตอบเคียนหลังสิ้นว่าเซ็ญท่านไปในย่าน
 ข่าพเจ้าเถิด เคียนหลังสิ้นก็ตามเนยชอฉายไปทขาน เนย
 ชอฉายก็ไซ้ให้คนจกโตระและสรามาเลขง เคียนหลัง สิ้นเป็น
 อนค เนยชอฉายจึงถามเคียนหลังสิ้นว่าคนเมอแตกเห็นระ
 ไมใช่คิขยของท่าน คงจะเป็นเจ็วของหลัง วนข่าคอกกรรมง
 เคียนหลังสิ้นกนงนสรุาเลยอัย จนร้อยประทานอาหารอม
 แล้วจึงบอกเนยชอฉายว่าข่าพเจ้าอัยเมอขงไลจิว ย่านข่าพเจ้า
 อัยข่านยเฮยขง มาช่วยไซ้ขงอัยคิตานคังเหมยกัวน

เอียงฉินคิดคายตงกตคน พื่อเส่งมาแต่เมืองเฮียนซัวสัพท
 อวดคว วามฝีมือแข็งแรงข้าพเจ้าเคองพื่อเส่งจงลอบไปค
 ายตงกตคน ทหารในค่ายล้อมไว้ เขยกเหลงมาช่วยรอก
 ออกไปไค ข้าพเจ้าจงมาทันทอเคมทงชวณทานลอง ฝมอ
 ข้าพเจ้าสัทานไมไคจงไปเรียกศิษยข้าพเจ้ามาสักขทาน ทาน
 เหนฝมอศิษยข้าพเจายางใหม่ ข้าพเจามเพอนอกคนหนง
 ซอซนซกไบฝมอความคิดเป็นอย่างเอก ศิษยเราเมอแตก
 ยงกถวซนซกไบ เนยซอถายจงว้าข้าพเจ้าไมเรเดียวว่า ย
 ชวนบว ข้าพเจ้าซอถอยทานเสียเจ็ด อยาศดเคองข้าพเจ้า
 เดย เนยซอถายกขเคยนหลังสันกคานยกนตามฉรมเนย
 แลว เคยนหลังสันจงบอกเนยซอถายว้าคนเมอแตกนค้อหล
 งวนบ้า เนยซอถายจงช้มว้ากาลลงแลรฝมอเซมแซง เมอ
 ข้าพเจ้าหนไปถาหลงวนบ้าไลไปแลวกกตกาย เพราะฝมอ
 เซมแซงมาก แลวเนยซอถายกขอกให้คนไซ้เกยลुकค้มเสีย
 ไมคิตระอวดฝมอถอไป เนยซอถายจงชวนเคยนหลังสัน
 พกชยทบ้าน เคยนหลังสันกพกชยทบ้านเนยซอถายคอมา ๓๕
 ๑ ฝ่ายช้มกงงนงชยกขซนซกไบจยยามคคากมตำรา
 แลวจงบอกซนซกไบว้าไมไคการแลว กาวมช้เมงแซงระม

เคราะห์มากจะคิดประการใดก็ ชินชกโย่ก็มีความตกใจ
 เรียกนายทหารทั้งปวงมาพร้อม ก็หาเห็นเคียนหลังสิ้นไม่
 ชินชกโย่ยังมีความตกใจเขินอายมากจึงถามซ่มงกงว่า ข้าน
 เคียนหลังสิ้นหายไ้ ขอท่านจงตรวจดูถูกษยามด้วย ซ่ม
 มงกงว่าท่านไม่ทรยศ วันนพ้อเส่งมาพคอวกตัวถลกทหาร
 เมืองไซ่งุยไม่มีใครจะไปตกตายถึงกตกินใด เคียนหลังสิ้นเป็น
 คนใจมทรล ใ้ขียนพ้อเส่งพุดตงนนมีความโกรธเห็นจะลอย
 ไปตกตายถึงกตกิน ชินชกโย่ จึงว่าถ้าอย่างนั้นต้องจ้ตแวง
 ทหารไปช่วยจึงจะไ้ ซ่มงกงจึงว่าเช่นเวลากลางคนจะจ้ค
 ทหารไปช่วยอย่างไรไ้ รอฟอร้งชนเข้าจึงจะค่อขยกไปช่วย
 ชินชกโย่จึงว่าท่านถนซ้อพคอระไว้อย่างนั้น ถ้าอรชนเข้า
 ไม่ไปช่วยในคืนวันนั้น เคียนหลังสิ้นเห็นระตายเสียแล้ว
 ชินชกโย่จึงว่าท่านทั้งหลายไม่ไป ข้าพเจ้าจะไปช่วยเอง พุด
 เท่านั้นแล้ว ก็จ้ตแวงคั่งตัวไ้เกราะจะไปช่วยเคียนหลังสิ้น
 ซ่มงกงจึงห้ามว่าท่านระคว่นไปข้างไหน เคียนหลังสิ้นมิ
 ใ้ช่วยใ้ให้ออกไปจากค่ายถึงกตกินแล้ว ข้าพเจ้าจะขอตรวจดู
 ถูกษยามในคืนนอื่ก ก็คงจะรู้ว่าเคียนหลังสิ้นจะไปอยู่ที่ไหน
 รุงชนเข้าจึงค่อขใ้ให้คนไปรับมา ชินชกโย่ก็หามีความ

สบายใจไม่ เร่งให้หมิงกงพิเคราะห์หตุถูกข่มยามโดยเร็ว ๕
 หมิงกงจึงว่าเคยเห็นหลังสิ้นดังจะไม่กล้ายมาค้าขาย จะไปอยู่ที่ค้าขาย ๕
 ไต่ ข้าพเจ้าจะใช้ให้คนไปรับมาให้จงได้ ๕ ซินชกโย่ก็ค่อย ๕
 คลายความวิตก ครั้นเวลาตกข่มหมิงกงพิเคราะห์หตุถูกข่มยาม ๕
 แล้วเรียกเซ่งเข็กตึงเข้ามากระซิบสั่งเรียนความลับทุกประการ ๕
 แล้วเซ่งเข็กตึงก็ถวายนลาไป ๕ เซ่งเข็กตึงก็จัดแจงแต่งตัว ๕
 ขึ้นมาถือทวนออกจากค่าย ไปจนเวลาบ่ายก็ถึงบ้านไท่เฟ่งจิง ๕
 เซ่งเข็กตึงก็เห็นเคยเห็นหลังสิ้นกับเนยช้อคล้าย เห็นออกมาจาก ๕
 บ้านด้วยกัน เคยเห็นหลังสิ้นแลเห็นเซ่งเข็กตึง ๕ จึงถามว่า ๕
 นองมาทำไม ๕ เซ่งเข็กตึงจึงว่าเมื่อคนนั้นเหตุใดท่านจึงหนี ๕
 มาเสีย ทำให้งวันโซ้ยเย็นทุกซัดงท่านเย็นฮั้นมาก ท่าน ๕
 กุณซ้อข่มยามว่าท่านกลับไป เคยเห็นหลังสิ้นจึงว่าเมื่อเวลา ๕
 วานนพคมเสียบขงมาถึง ๕ ไต่ขึ้นเพื่อเสงพุกก็ข่มซินชกโย่พุด ๕
 อวดตัวต่าง ๆ เมื่อครั้งงานแซยิตमारดาซินชกโย่ไต่ทำให้พ ๕
 ไต่ความเจ้อฮายจนถึงทกววนนกกหาหายแค้นไม่ เห็นซินชกโย่ ๕
 พุดเขาใจเพื่อเสง ๕ พนกชดใจจึงไต่ลฮอยหนีมาฮอยทนใจเรา ๕
 คาคไว้ว่าจะไปตค้าขงกตุน ๕ ออกลองผสมฮักคองหนงให้ ๕
 คลายโมโหลงฮักหนอย ๕ พเขาไปตค้าขงกตุน ในค้ายขบขัน ๕

แข็งแรงนัก มีทางเข้าไม่มีทางออกเกือบจะเสียชีวิตทุกในกาย
 ตกคน เศษบุญมเพื่อนคนหนึ่งชื่อเสกยกเหตงมาช่วยจึงได้
 รอคชีวิตมาได้ จึงมาประเนยชอถายจงเสาคความไตของผลมอ
 ถนกับ เนยชอถายมาแก้คนจนปลาย ให้เฮงเป็กตั้ง
 พงทุกประการ เฮงเป็กตั้งจึงชวนเนยชอถายให้ไปช่วย
 เนยชอถายหายอมไปช่วยไม่ ขณะนั้นหลังวันบ้ำใช้ให้คนมา
 วยเนยชอถายให้ไปเป็นที่เขยนชองของหลังวันบ้ำ เนยชอถาย
 จะไปอยู่กับหลังวันบ้ำ เคยนหลังดิน เฮงเป็กตั้งกล้า
 เนยชอถายกลับไปค่าย ครนลงชนชกไปก็ออกมารบ เคยน
 หลังดินเฮงเป็กตั้งเข้าไปในค่าย จักโตะและธรรามาเลี้ยง
 ปราศรัยไต่ถามกันแล้ว ต่างคนก็กลับไปทออยู่ ครนรุ่งชนเช้า
 ช่มงกงจึงพทกยชนชกไข้วา วันนทานจงชอกไปรบศึกถ้าง
 ษาศักถักครกหนึ่ง พร้งนจงคอยคคายต้งกถนไหแตกจงได้
 ชนชกไปก็รบค้ำช่มงกงจักแวงแวงทวชนมก ถอทวนเห็นย
 ภรเบของถนคมทหารออกไปทำชว่นรบหน้าคายต้งกถน ชน
 ชกไปชยมาเข้าไปรองควาคทหารทรรกษาคาย ให้เบ็ดทาง
 รวาจะเข้าไป ทหารเอียงฉนิกเอาเกาทถนทระกมยง ชน
 ชกไปก็ควงทวนบ้องยกลูกเกาทถนทมิให้ถักถว แล้วไล่ทมิ

แห่งพันฝ่าค่ายเขาไปตงเส้าของตงก๊กกัน ทหารเอียงฉินก็
 พากันไหวธง เขาก็ยอมจีนซกโช้วไว้โดยรอบ จีนซกโช้วจะพัน
 ฝ่าหักคันทอกไปก็ไม่ไหว พอเส่งอยู่บนหอรบเห็นจีนซกโช้ว
 เกือบจะเสียทีอยู่แล้วช่วยจะช่วยจีนซกโช้ว ก็พอจีนซกโช้ว
 เข้ามองพบฝ่าธงของลยบ่ากระซาง ฝ่าธงของลยบ่าก็พันควน
 ออกจากปากร้องด้วยเสียงอันดัง มีทหารเอียงฉิน
 ที่ลยบ่าจีนซกโช้วอยู่ก็ตกใจล้มลงหมด จีนซกโช้วเข้ารบลุยได้
 ทมแห่งมาพันทหารเอียงฉินตายลงหลายร้อยคน พันฝ่า
 กัดขยคนออกไปนอกค่ายตงก๊กกันไคพาทหารกลับไปค่าย นาย
 ทหารตงป่องก็ออกมาจับเข้าไปในค่าย จีนซกโช้วก็เล่าความ
 ว่าเส้าตงก๊กกัน เห็นระตยอกด้วยเส้าตงถึงตงไท่ตง
 หนงซางขนเป็นรูปถึงกลม ในรูปตงหนมทหารทมผมอแมน
 เกาตเฉกตงยสัยตคน คอยยิงขยตงสทศ ขยว่าแต่จะเข้า
 ไปก็เสียแต่เข้าไปใกล้ก็ไม่ได้ ถึงเข้าไปใกล้ก็พวกทหาร
 ทรกษายกก็มากมายแข็งแรงยิ่งนัก กำหนดค่ายของ
 เอียงฉินก็ไม่ให้เขาขวานและมืดและอาวุธต่างๆ เขาพันเส้า
 ตงก๊กกันเลยเป็นอันขาด จำเพาะแต่จะไท่ทด้วย กระบองสน
 ไทเส้าตงก๊กกันลม ข้าพเจ้าเห็นว่ากระบองสนตเส้าตงก๊กกัน

ไม่ล้มเป็นแน่ ช่มงกงจึงว่าท่านอย่ามีความวิตกเลย ใน
 วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจากทหาร เขาคายตงกตคนทงสทศไม่ไห
 ยิงเกาทองทไ้ ท่านจงเขาคเสาคงกตคนเดด ประการหนง
 จรมีเทพารักษ์มาช่วยท่านด้วย เสดกตงกตคนคองรลมีเป็นแน
 กยทั้งระไค่นายทหารใหญ่มาเป็นกำลังอีกคนหนง ชนชกไป
 ไค่พงกตงนถยงมีความสงสยอย ครนรุ่งชนเขาช่มงกง
 กจกให้เองแยกคอง เจยเซงเทงคตทหารพันหนงที่เขาทาง
 ทศตวันอยก จกให้ชกกเอยนหลยกย คตทหารพันหนง
 ที่เขาทางทศไ้ จกให้ช่วยช้หล่าอวยกย คตทหารพันหนง
 ที่เขาทางทศตวันตก จกให้เคยงกนชอไค่ไหน คตทหาร
 พันหนงที่เขาทางทศเทนช ให้ชนชก ไปคตทหาร ตตรง
 เข้าไปทางหน้าหอรบพ้อเสง นายทหารทงปวงรบค้ำตั้ง
 ช่มงกงแล้ว คำนยลาชนมำพากนคตทหารเขตประตค้าย
 ยกไปจตประตคตัญญาชน นายทหารทงปวงกยกเขาคค้าย
 คตงกตคนพรอมกน เสยงไ้รองแลรกลองมำลตสรบกนสนน
 ทวันไ้หล พ้อเสงอยบนหอรบเห็นทหารเมองงุ่ย ยกเขาค
 ค้ายคตงกตทงสคาน คตทหารทอสกนเป็นอลหมานทงสทศ
 พ้อเสงจรงเสงอขาย สงทหารทอยบนเสาคตงกตคนไม่ไ้ยง

เกาทงทก้วย เราชระคอยกษัตริย์ชกโช้พระเสาทงกคนลิมหรือ
ไม่ลิม

๑ ฝ่ายจีนชกโช้ชยมาถอทวน ไ้ท่มแทางฝ้าพัน
 ทหารเข้ามา เอยเหลงเอยโช้เห็นจีนชกโช้ฝ้าทหารเข้ามา
 สองนายก็ชยมาเขารบกบจีนชกโช้ เอยเหลงยกง่าวชนพื้น
 จีนชกโช้ จีนชกโช้เอาทวนยัดเสยทัน แล้วแทางสวนไปถก
 เอยเหลงตกม้าตาย เอยโช้ชยบระหนจีนชกโช้ชกกระของสัน
 ตเอยโช้ตกม้าตาย จีนชกโช้ก็ชยมาฝ้าทหารเข้าโช้ถึงเส้า
 ตงกคน แล้วเอาทวนหนยซาไว้ สองมือถกกระของเส้า
 ตงกคนสองทก้วยเติมกำลัง ขณะนั้นยค่างเซียงชอถกย
 ยค่างผวยง่วนเซ็ง ก็มาช่วยจีนชกโช้ถอนเส้าตงกคนชนไ้
 พ้อจีนชกโช้ชาลงไปถกทหนง เสยงคงสันเส้าตงกคน
 ถลมลง ทหารแม่นเกาทงทชยลบสคน ชงอ่ยบนเส้าตงกคน
 ถตายหมตทงสัน ขณะจีนชกโช้เส้าตงกคนจนเติมกำลัง
 ทนามคอาเจียนโลหิตออกมา จึงไ้เป็นโรคคคทวอยู่เส้มอ
 ทนโคนนตงชวงเขกเอยหยงเอยยิวเอยยาสนายประกาศหน้า
 กนเข้ามาอรุมรบจีนชกโช้ จีนชกโช้ก็อ่สนายทหารทงสไม่
 ไ้ใครจะไหว สหน้าชกสลคทวยเห็นคเห็นอยเติมทแล้ว พ้อเสง

แล้วเห็นตงนนักสังโหดหารุงมาเข้ามา พื่อเสงกรวดงจาก
 หอรบขินมาถอทวนตรงเข้ามา นายทหารทงตเห็นพื่อเสง
 ตรงมากนกว่าพื่อเสงจะมาช่วยจึงมีใครระวงตัว พื่อเสงเข้า
 มาถอกเอาทวนแทางตงช่วงเบกคกม้าตาย ชินชกโยเห็นไต
 ทเอากรบของสันตเออ่ยปวตาย เออ่ยของเออ่ยบักชบมาหนีไป
 จฉรณนทหารเออ่ยฉฉน กรองขินว่า พื่อเสงเป็นขบถ
 เออ่ยฉฉนโคยฉนทหารร้องก้แลไปค เห็นพื่อเสงเป็นขบถ
 ไล่ฆ่าพันทหาร ก้ถอนใจใหญ่เสียใจชกกรบออกเชอชค
 คอตาย ทหารเมืองงยรบรุกเข้ามา ฆ่าพันทหารเออ่ยฉฉน
 ล้มตายลงจระนัประประมาณมีค พื่อเสงก้ชินชกโยเข้า
 ลุยไล่ฆ่าพันทหารเออ่ยฉฉน ล้มตายแตกคตหนีไปหมก
 เออ่ยฆ่าหนีไปพยเซงเบกคตง เซงเบกคตงเอาเกาทดเจตยงถก
 เออ่ยฆ่าคกม้าตาย ค่ายตงกตคนแตกทหารเมืองงยรจ้องว่า
 ทหารเมืองชยเร่งมายอมสวามีภกคเสย โดยคเคคชยาให้
 คของฆ่าพันเลย ทหารเมืองชยมีความกลัว ก้เข้าอชน
 นอมยอมสวามีภกคทงตง ชิมงกงก้ยกกของทัพใหญ่เข้า
 ไปคตงอยู่ในค่านคตงเหมียก้วน ทหารทงยวงพยกกับพื่อเสงแล้ว
 ตามีความยินดี ปราศรัยไคถามกันทว่ทุกคนแล้ว ชินชกโย

จึงพักพิงที่เสงว่า น้องจะกลับไปเมืองเอียนชวชเห็นจะไม่
 ไปได้เสียแล้ว พี่เสงจึงว่าเมื่อน้องจะมาก็คือบอกกับมารดา
 แล้วว่าพระช่วยพลเสร็จการแล้วก็จะไม่กลับเลยอยู่เสงกับพี่
 ชินชกไปไต่ฟังตงนกกมีความยินดี จึงไต่และสรามา
 เสงพี่เสงถึ้นนายทัพนายกองทั้งปวง พักกองทัพอยู่ในค่าน
 ตงเหมยกว่านหลายเวลา ชินชกไปจึงปรึกษากับพี่ช
 ทั้งปวง ให้เตรียมกองทัพจะไปตีเมืองกรุงไค้ ชนรณ
 ย์ของให้มาไซ้ ลอหนงล้อมมาว่า บคนชหยงเจ้าเมือง
 ชนจวยกกองทัพมาตีเมืองกมหยง ผวยหยนกันออกรบกับตาย
 ในกลางศึกเสียแล้ว ให้ชินชกไปยกกองทัพกลับไปช่วย
 เมืองกมหยงโดยเร็ว ชินชกไปไต่ฟังตงนกกตกใจ จึง
 สั่งให้ทหารทั้งปวงยกกองทัพรีบกลับไปโดยเร็วจะได้ช่วยให้
 ทัพต้องที่ ชินชกไปรีบเดินกองทัพมาหลายเวลาพอถึงเมือง
 กมหยง เห็นกองทัพตงลอมเมืองไว้แน่นหนา พี่เสง
 จึงเข้าไปบอกกับชินชกไปว่า น้องไต่ถามพม่าจะเข้าไปหา
 ญยของคราวนี้ กษัตริย์ของพม่าของกานลเขาไปช่วยจึงจะคิด
 น้องจะขออาสาพ้อออกไปรบกับข้าศึก จะไต่เป็นความชอบใน
 ญยของสักครึ่งหนึ่งเล็ก ชินชกไปไต่ฟังตงนกกมีความ

ยันทิ ขอมให้พ่อเสงยกไปรบ พ่อเสงก็ขยมาชนไปหน้า
 ทหารร้องทวาทไปก็ยเสียงอันตั้งว่า ไครยงฮารยกกองทัพ
 มาคังล้อมเมืองไว้ แลวกขยมาเข้าไล่ฆ่าฟันยกชนเข้าไป
 ทหารชียกกระคมยิงเกาทัดมาเป็นหัวฝน พ่อเสงก็ควง
 ทวนยกของกันตลกเกาทัดเข้า โทษ คลอง แคล้วหาต้องถูกทิว
 และน้ำไม้ พ่อเสงขยมาไล่ทิมแทงกระพัดเข้าไปหาไม้ ไคร
 รอนหน้ามาพ่อเสงได้ไม้ ชียงเห็นตั้งนักชนมาร้างจาวเข้า
 มาร้องถามว่า นายทหารคนนชอไรแซ่โตมาแต่ไหนจึง
 บังฮารเข้ามาในกองทัพเรา พ่อเสงบอกว่าเราหรือคือทหาร
 เสือแซ่พ่อชอเสง เราจะมาเอาศิษะท่านไปเป็นของกำนัล
 ึ่งยอองจงเร่งบอกชอและแซ่มาโดยเร็ว ชียงก็ฟังก็โกรธ
 ร้องทวาทว่าเราชียงแซ่ชี่ เป็นเจ้าเมืองชนจิวชี่จะมาปราบ
 พวกชยดให้สนเสียนหนามแผ่นดิน ว่าแลวกขยมาเข้าไป
 ောจ้าวฟันพ่อเสง พ่อเสงเอาทวนยกไว้รบกันได้สองเพลง
 ชียงทานกำลึงพ่อเสงไม่ได้ขยบระชกมาชน พ่อเสงเห็น
 ได้ทีเอาทวนแทงถกคอชียงตกม้าขาดใจตาย
 ๑ ฝ่ายชนชกไปเห็นโคกกแรงชยทหารให้ล้อมเข้า
 ไว้ แล้วยประกาศว่า ชียงแม่ทัพตายแล้ว ให้คนตั้ง

หลายมายอมสวามีภักดีเสียโดยที่เราจะไม่ทำโทษ ขณะนั้น
 ทหารของซีหยงได้ยินซินชกไปร้องประกาศถึงนั้น ค้างคน
 ก็วางอาวุธเข้ามายอมสวามีภักดีทั้งสิ้น ซินชกไปเห็นดังนั้น
 จึงสั่งให้ คามาตอเรียกทหารมาพร้อมแล้ว

๑ ฝ่ายทหารรักษาหน้าที่เซ่งเทินเห็นกองทัพซีหยง
 แยกแล้ว ก็เอาความไปแจ้งแก่ผู้ชั่งของทุกประการ ผู้ชั่งของ
 ทราบความแล้วสั่งให้เปิดประตูเมือง รับกองทัพซินชกไปเข้า
 มาในเมือง ซินชกไปก็พร้อมเสงและนายทัพนายกองทั้งปวง
 พวกนี้เข้าไปค้ำขังผู้ชั่งของตลอด แต่ยกกองทัพไปค้ำด้านทาง
 เมืองซุย จนถึงใต้ค้ำกายตงกคนแตก จนพร้อมเสงฆ่าซีหยง
 ภายใต้อุ้งมือของฟังทุกประการผู้ชั่งของมีความยินดีเขินอนมาก
 แล้วประธานรางวัลให้นายทัพนายกองตามสมควรแก่ความ
 ซอຍ แล้วตั้งพร้อมเสงให้เป็นเม่งไซ้ ไ้เจียงกนแล้วนายทัพ
 นายกองทั้งปวงก็ค้ำขังผู้ชั่งของไปทออยู่ แต่พร้อมเสงนั้นตาม
 ซินชกไปไปถึงบ้าน ก็เข้าไปคุกเข่าค้ำขังนางเลงสี่ผู้
 เป็นข้าสะไว้ นางเลงสี่ก็ขนรับค้ำขังแล้วถามพร้อมเสงว่า
 หลานมาช่วยเขาควยหรือ พร้อมเสงจึงเล่าความตั้งแต่ลา

มารดา มาช่วยชินชกไปตัดค่ายตั้งถตนแตก จนโตมาลงนไห
 นางเสงส์ฟังตกปรุปรุก แล่วนางเสงส์ก็ถามถึงนาง—
 ชินชกก็ยื่นแตรองก่งพ้อโงยว่า มีความสุขสบายคือยหรือ
 พ้อเสงส์บอกกว่า บิถามารดาข้าพเจ้ามีความสุขสบายด้วยกัน
 ทงสันแลวชินชกไปก็โตคนจกททาง ไทพ้อเสงส์อยู่เป็นนทสหาย
 ถึงเวลาดจกโตระและสรามาเลี้ยงกันเป็นนจ

๐ ฝ่ายทเมองไททงวนนทตำหนกเงินเอียงเกงนน

นางสนมของพระเจ้าชยเอียงตทาได้เอาไปไม่ กอนาง
 เคยกกยนางอวกสองคนพระเจ้าชยเอียงตทาไปรทปรานไม่
 เพราะฉะนั้นนางสนมทงสองมีความเสียใจเป็นอนมาก จึง
 ปรุกษาทว่าเจ้าเราจจะคคแก่ แคนชยเอียงตไทจงไค นาง
 สนมทงสองจึงไปหาปวยชอกชนท ซึ่งเป็นคนกำกขอยท
 วจนน แลวถามว่าพระเจ้าชยเอียงตเมอไรจะกลับมา
 ปวยชอกจึงว่าข้าพเจ้าทราบความว่าพระเจ้าชยเอียงตขงททา
 มีเวลาทจะกลับไม่ มีแต่ประพฤติกการเล่นต่าง ๆ ท่อไปหา
 ไคจกการมานเมืองไทเวียบร้อยไม่ ในเวลาฉนั้นข้าพเจ้า
 กทราบว่ายานเมืองเกิดจลางลต่าง ๆ ทงเป็นกกเขนออง
 ขนดงสยแปคชวนอองลกรยชอนตน พระเจ้าชยเอียงตค

หกโคกคึกที่จะปราบปรามให้ร้ายกายไม่ ข้าพเจ้าก็เห็นว่า
 เวลานคนมีขบถมาเกิดขึ้นแล้ว นางสนมทั้งสองจึงถามว่า
 ใครเป็นฝีมือขบถเล่า ป่วยชอกจึงว่าข้าพเจ้าบอกแล้วท่านอย่า
 โต้แย้งพรายไป คอหลเอียนและหลซิบนั้นและเป็นผู้
 มีขบถนางสนมทั้งสองจึงว่า ถ้าเราเชิญให้หลเอียนมาเป็น
 กษัตริย์ชน พวกเราทั้งหลายจะไต่ฟังขบถเขาท่านจะเห็น
 ประการใดป่วยชอกจึงว่าท่านคิดเข้าพเจ้าจากเห็นดีด้วย นาง
 สนมทั้งสองจึงบอกบายให้ป่วยชอก ไปเชิญถึงกงหลเอียน
 มาทักคำหนักเงินเยงเก็ง ป่วยชอกก็ค้ำขันขลาไปถึงก็เข้าไป
 คำนับหลเอียนคามธรรมนิยม ถึงกงหลเอียนกรียคำนับ
 แล้วถามว่าท่านธระอะไรหรือ ป่วยชอกจึงบอกว่าเป็นหนี
 ทงสองให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไปวังเงินเยงเก็ง จะมีธระ
 อะไรข้าพเจ้าก็หาทราบไม่ถึงกงหลเอียนได้ฟังดังนั้น ก็
 ใจแข็งแ่งตัวตามอย่างสภาพไปด้วยกันกับป่วยชอก ครั้น
 ถึงวังคำนับนางสนมทั้งสองแล้วถามว่า เป็นหนี
 มีธระอะไรหรือ นางเคยก็จึงว่าข้าพเจ้าทงสองน พระเจ้า
 ชยเยงตักเกลียดชังข้าพเจ้า จึงไต่คอกอยทวงเงินเยงเก็ง
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็หาเห็น ใครก็จะเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าไม่

ข้าพเจ้าเห็นอยู่แต่ท่านลงกงผู้เดียว จะเป็นทพของข้าพเจ้า
 ทั้งสอง และราษฎรทั้งหลายจะไต่ความสขกเพราะท่าน
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเชิญท่านมาเสพสุธาให้เป็นทอนใจ
 ข้าพเจ้าควยหลเฮยนจึงทอขว่า ทนทเป็นทพระราชวงข้างใน
 แลวทวของทาททั้งสองกเป็นสนมเอกของเจ้านาย ซ่งทาท
 จะจกโตะเลียงข้าพเจ้านนพระคณขยางทสคแล้ว แต่ข้าพเจ้า
 ทลวความคตขงนททออย่าไต่ทำทงนเลย ปรยชอกจงว่า
 ทนทเป็นทลขหามิใครอาจจะเข้ามาไม่ เนยเหนยทคมิ
 นนใจจกโตะไวเลียงทาท ทาทจงรบปรวทาทแต่เล็กนอย
 อย่าไต่เนยเหนยมคความเสยใจเลยหลเฮยนไต่พงปรยชอก
 พคทงนททจกเป็นคองรบ นางททั้งสองกจกโตะและสุรามาคง
 พรอมแลว ทจยขานรณสุธาค่านขส่งให้ลงกง ลงกงก
 ลกขนค่านขทอขว่า เนยเหนยทาควรจกรณสุธาค่านข
 ข้าพเจ้าไม่ นางอวกจงว่าข้าพเจ้าทั้งสองนขถอทาทแล้ว
 จะเป็นอะไรไป ลงกงซคไม่ไต่กรบฉวยสุรามากน
 นางสนมททั้งสองกขงรณสุธาค่านขส่งให้เสมย ทจกรทกรยา
 ท้วยมาขของลคร จนลงกงผลลลคเสพสุธาเข้าไปจน

เหลือเกินซบหน้าลงกับโต๊ะ นางทั้งสองเห็นดังนั้นก็
 ความยินดี จึงให้สาวใช้ช่วยกันพอง เอาถังกงทลเอียน
 เข้าไปนอนในพระแท่นบรรทมของ พระเจ้าชายเอียงคตแล้ว
 นางสนมทั้งสองก็เข้าปรนนิบัติทลเอียนอยู่ในพระแท่นบรรทม
 นั้น

๑ ฝ่ายทลเอียนครั้นสร้างเมาศราชชน เห็นเนยเหนย
 ทั้งสองเข้ามาปรนนิบัติอยู่ ทลเอียนก็ตกใจขยิบระโคตหนี
 ไป นางทั้งสองก็เขาค้มมือทลเอียนไว้ จึงว่าถึงท่านจะหนี
 ไปก็หาพ้นภัยไม่ เพราะท่านก็โคขนมานอนอยู่บนพระแท่น
 บรรทมกับข้าพเจ้าถึงท่านจะไม่ทำอะไรก็ข้าพเจ้าเลย ตี
 ท่านก็หาพ้นโทษในพระเจ้าชายเอียงคตไม่ ขอให้ท่านตรวจ
 คุกให้จงเกิด แล้วนางทั้งสองก็กระทำกริยาวิยวนต่าง ๆ
 ให้ทลเอียนมีความผูกพันรักใคร่ ถึงกงทลเอียนเห็นการ
 ว่าเราจะไม่พ้นโทษแล้ว ก็กลับขึ้นไปนอนบนพระแท่นบรรทม
 ทั้งเก่า ครั้นตอนเช้าสายตลกออกมาพบป่วยซอกป่วยซอกจึง
 ถามถึงกงว่าท่านพงคตนอนคอกหรือ ถึงกงก็บอกว่า เพราะ
 ท่านผู้เป็น มีตรอันสนิททำชยาบจะให้เราไต่ความลำบากมาก
 แล้วถึงกงทลเอียนจึงกระซิบบอกป่วยซอกว่า ท่านจงออกไป

เรยกยตรชาพเจ้า คือหลัดเกยนเสง หลัดชยน หลัดวงนกร
 หลัดวงนยา และหลัดนนคอกหลัดชอก หลัดชุนเทกชนและชน
 นางทสนทไว ไวไค่นนคอก ชวนเกยนท หลัดชนชอง หลัดเรง
 เขชาเข่า ถีนนายทหารทงปวงโหมาทวงจันเอียงเกง โทยเรว
 ปวยชอกค่านบแลวกไปหาชนนางนายทหาร และบตรหลัดน
 หลัดเชยนทงปวงทรายแลว ท่างคนกรยไปหาถงกงหลัดเชยน
 ทวงจันเอียงเกง ครนถงพรอมกนทค่านบแลวณงตามถาคบ
 กนทุกคน แดหลัดชยนนพเควระทคอกชฉาดลยเห็นบคาไมมี
 ความสบายเลยนงถอนใจใหญ่อยู่ หลัดชยนจิงถามววยทว
 เป็นทกชทวयरอะไร ขอบค่างบอกให้ชาพเจ้าทรายทว
 ถงกงหลัดเชยนจิงขอกความ แดหลัดชยนทรและหลัดนพง
 แลวจิงวากการเกกชนถงเพยงนแลว ท่างทงหลายระกค
 แก่ไชประการใด หลัดชยนจิงว่า เวล่านถาและบค่างระถ
 ความสัดชยและกคณณอยถงน ภัยชนทรายกจระมาถงทว และ
 พระเจ้าชยเอียงคเถากสงสยบิตว คอยคคกลางผลาญอยู่
 เสมอมมีไตชาก แลวชอกประการหนงพระเจ้าชยเอียงค
 กทวมความเมตคากระณาแกตแกถวทหารชนนางชาราชการ

และอาณาประชาราษฎร์ไม่ ทำให้ราษฎรทั้งหลายได้ความ
 เกลื่อนกรังทั่วทั้งแผ่นดิน จนเกิดโรคร้ายชุกชุมถึงขั้นเป็น
 ออของมากมายนักหนา ขอโทษบาปตั้งตัวขึ้นเป็นข้อเท็จเจก
 จะได้ช่วยภัยความเคียดครอนของราษฎร ให้ความสละสลบ
 ทยไป ขณะนั้นขุนนางนายทหารที่มาประชุมพร้อมกัน
 กตลกขบขันขบพร้อมกันขอเชิญให้ถึงกงขนเช่นของเตเจก
 ยานเมองจะได้มีความสละสลบทยไป ถึงกงหลเซียนเห็นขุน
 นางนายทหารพร้อมใจกันแล้ว การที่จะจะชวักครวณ
 แดทจะยกโทษเป็นข้อเท็จเจกเกินนัก เราจจะรับแต่เพียง
 ออของกคอยแล้ว ขุนนางพลเรือนและทหารกคานขพร้อมกัน
 ตามธรรมเนียมเป็นข้อเท็จเจกชวยทอถงของ ถึงอของหลเซียน
 จึงคองให้หลเกียนเสงเป็นทชจ คองหลเจงเขนทกคกนชอ
 ชวนเทียนตคกขหลชนชองเขนกันชอชวยชวา นอกจากนนัก
 ทงแตงกันครบตามคําแหงนทแล้ว กคองให้หลงวนยําเขนท
 เขียนชอง แมทพหน้าให้ยกกคองทพไปคคเมืองเซียงฮาน หล
 งวนยําคคานขลาแล้วออกมาจคคแงงยกกคองทพคคองไปเมือง
 เซียงฮาน ถึงอของหลเซียนกคยกเขนทพหลวงออกคค
 ตามไปภายหลง คคองนหลงวนยํายกทพไป คคานทง

ทวเมืองรายทางทั้งหลายซึ่งไปนั้น หามีใครทระออกก็สุดไม่
 มีแต่ออกมาขอมสวามภักคทงสน จนกระทั่งลงเมืองเซียงฮาน
 ครนหลเดียนยกตามมาภายหลัง ราษฎรและผู้รักษา
 ทางก็พากันมาคำนับทกระยะทางตลอดมา ถึงของหลเดียน
 ก็จักแรง ให้ราษฎรทำมาหากินตามภูมิลำเนา แล้วยก
 กองทัพตามหลัง วนป่าเข้าไป

๑ ฝ่ายชนนางกรมการในเมืองเซียงฮาน ก็กับราษฎร
 ทั้งหลายทราบความว่า กองทัพหลวงวนป่าเข้ามา จึงประชุม
 ปรึกษากันว่าพวกเราชนนางฝ่ายนี้ ก็นอยทว ทระออกก็สุด
 ของกันบ้านเมืองไว้ไว้ หนึ่ง หลงวนป่ายตรหลเดียนคนน
 เขาถือว่าคนในแผ่นดินแล้ว ไม่มีใครสู้โตลงสามเพลงเลย
 ถึงหากว่าพวกเราจะพร้อมใจกัน ช่วยรักษาบ้านเมืองคอย
 กองทัพหลวงก็ไม่ทน ทวยพระเจ้าชยเฮียงทเจานายของเรา
 ท่านหาโตเฮือเพื่อลงบ้านเมืองไม่ ท่านพอใจแต่จะเที่ยวประ
 พาสในที่ต่าง ๆ ไม่มีกำหนดว่าจะไป ประทับเมืองไหน แขวง
 ไหนสุดแล้วแต่พระทัยของท่าน คนฉอหนึ่งสี่ชวคักของ
 เราตามไปเมื่อไรจะพบ เมืองก็จะแตกเสียก่อนกว่าหนึ่งสี่

จะไปลง พวกเราก็จรพากันตายเปลืองไปหมดหาต้องการไม่
 เราพร้อมใจกันเปิดประตูเมืองออกรบหลัง วนบ้ายครหลังเขยน
 เห็นจะศึกเสียกว่าควยหลังเขยนเขยนคนมีความเมตตาแก่ราษฎร
 มาก พวกเราก้โดยนกลดศัพทนานานแล้ว เมื่อนางกรม
 การและราษฎรปรกษากนคณนแล้ว กยของชาวชนชกไว
 บนหอรบเปิดประตูเมืองพากันออกมากอยรบหลัง วนบ้ายอยู่

๑ ฝ่ายหลัง วนบ้ายเห็นชนนางพลเรือน และทหารท
 อย ในเมือง เชียง ฮาน เปิด ประตูเมือง ออกมาชน นชนแล้ว
 หลัง วนบ้ายก็ยกเข้าไป ในเมือง เชียง ฮาน ห้ามมิให้ทหาร
 เขยตเขยนชนเหงแก่ราษฎรไพรบ้านพลเมือง ราษฎรก็อย
 เขนเป็นสุขทำมาหากนตามภูมิลาเนาทุกบ้านทุกเรือน

๑ ฝ่ายถึงของ หลงเขยนยกตามกองทัพหลัง วนบ้ายเข้า
 ไป หลัง วนบ้ายกชนนางพลเรือนและทหาร ก็ออกมารบ
 คานขดงของ หลงเขยนให้เข้าไปในพระราชวัง แล้วชนนาง
 พลเรือนและทหารราษฎรพร้อมกันเข้าไปในพระราชวัง เชิญ
 ถึงของ ชนเขนฮองเต ถึงของ จึงว่าข้าพเจ้าชยใจทันทง
 หลายทนขดอ จระยกให้ข้าพเจ้าเขนฮองเตน เหลลเกินชย
 ข้าพเจ้า จระยกสวดของ ชงเขนขตของพระเจ้าชยเอียงทชน

เป็นเชิงชวชองเททองให้ พระเจ้าชวยเชียงคเป็นไทเชิง-
 ชองเพราะท่านชวยเทขวไม่เอาใจใส่ในราชการบ้านเมือง
 จึงยกให้เป็นไทเชิงชองเสีย ท่านทั้งหลายจะเห็นประการ
 ไคชนนางทั้งหลายก็เห็นชวยควยพรอมกัน ครั้นดงวันฤกษ์
 หลีเอียนจึงยกชวคชอง ชินเขนเอียงชวชองเท

๐ ในขณะนั้นพระเจ้าเอียงชวชองเท พระชนม์ไค
 ลีชวย ยิ่งทรงพระเยาวชอยู่ จะว่าราชการก็ยังไม่เข้าใจไม่
 ราชการแผ่นดินก็ตกอยู่ในอำนาจของหมคตงสัน

๐ ฝ่ายเจ้าเมืองเอียนชวชู้ฟ้อโงยนั้น ตั้งแต่ให้
 ฟ้อเสงไปชวยเอียงฉินนนั้นแล้วก็คอยฟังข่าวคราวอยู่ ครั้น
 ชยู่มาวันหนึ่งนายทหารนำความมายชออกฟ้อโงยว่า ฟ้อเสง
 ไปชวยเอียงฉินนนั้น กลับไปเข้ากับชินชกโชแม่ทัพเมองงูย
 เสียแล้ว กลับคคากตงกตงแตกแล้ว ชินชกโชก็กับฟ้อเสง
 แลระนายทัพนายกองทั้งหลายยกกองทัพกลับไปเมองกิมหยง
 เสียแล้ว ฟ้อโงยไคฟังตงนั้น มีความแค้นเคืองฟ้อเสง
 เป็นอันมาก จึงแจะระยกกองทัพไปคเมองกิมหยงให้ระไค
 พอมาโชมาบอกวาคกับเจ้าเมืองเม็งจิว แชอชองเตาเกียนเตก

ยกกองทัพมาเกือบจะมาถึงเมืองอยู่แล้ว พื่อโงยไต่ฟังคั้งนั้น
ก็เลยยกทหารออกไปตั้งค่ายคอยช้่นนอกเมือง

๑ ฝ่ายไซเตงซอองแม่ทัพหน้า ของเตาเกียนเต็กมา
ถึงก็เห็นกองทัพออกมาตั้งรับอยู่นอกเมือง จึงยกทหารเขา
ไปทำสวนรบ พื่อโงยก็ขี้ม้าออกมาหน้าทหารจึงร้องถาม
ไปว่า ใครเป็นนายทัพยัง อายกมาจะหาความตายหรือ
ไซเตงซอองจึงร้องตอบไปว่า เราชื่อไซเตงซอองเช่นแม่ทัพ
หน้าของเตาเกียนเต็ก ตัวท่านหรือชื่อพื่อโงย ข้าพเจ้าจะ
ขอยม์ศีรษะท่านไปเอาความชอบสักคราวหนึ่งเถิด พื่อโงย
ไต่ฟังคั้งนั้นก็มีความโกรธเข่นเข่นมากร้องตอบว่า ตัวข้ง
ห้ามชื่อเสียงไม่ยงจะมาสู้รบกับเราด้วยหรือ ว่าคั้งนั้นแล้ว
ก็ขี้ม้าราทวนเข้ารบกับไซเตงซอองไต่ล้ามเพลง ไซเตงซออง
ท่านผู้มีชื่อพื่อโงยไม่ไต่กัชกมาหนึ พื่อโงยก็ขี้ม้าไล่ไซเตง
ซอองไป ไซเตงซอองเห็นไต่ก็ก็เอี้ยวตัวย้งเกาทัฉนัไปถูกคา
ชวาพื่อโงย ลูกเกาทัฉนัชกตักตคาพื่อโงยอยู่พื่อโงยมีความ
เจ็บปวดเข่นเข่นมาก ก็ขี้ม้าหนีกลับเข้าเมืองไต่ ไซเตงซออง
ก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองไวแนนหนาทงส์ตาน

๑๑ ฝ่ายพี่โงยถูกเกาทัณฑ์เจ็บปวดเป็นกำลัง จึงเอา
มือจับลูกเกาทัณฑ์กระชากออก โดยกำลังแรง ลูกตาของ
พี่โงยก็ติดปลายเกาทัณฑ์ ออกมาลูกเกาทัณฑ์อายุ ยาพิษ
ด้วย เพราะฉะนั้นพี่โงยมีความเจ็บเหลือกำลังคิดว่า
พี่โงยแก่กลางมากแล้ว หามีกำลังที่จะต้านทานใดก็ถึงแก่
ความตายในทันทีนั้น

๑๒ ฝ่ายนางจีนสี่หูย่นก็ร้องไห้เศร้า โศก กลางเกลือก
ไปไม่เป็นสมประดี ชื่อนางที่เป็นคนสนิทของพี่โงยชื่อพี่-
ชุนก็ห้ามนางจีนสี่หูย่นว่า ขอท่านอย่าไ้โศกเศร้าไป
เลยเพราะข้าศึกกำลังแข็งแรงล้อมบ้านเมืองเราไว้ ขอให้ท่าน
รีบจัดแจงเสาะศพท่านเม่งไฮ้ไ้ไ้เร่งคน แล้วเก็บกระดูก
ศพพศรอบครว้หนีไปหากงจ้อพี่เสงเด็ค นางจีนสี่หูย่น
จึงบอกกับพี่ชุน และคนใช้ ให้ช่วยกัน จัดแจง เสาะศพพี่โงย
เสีย แล้วนางจีนสี่หูย่นก็รวบรวมข้าวของ เงินทองกับ
ครอบครัวไ้แล้ว ก็ปรึกษาชื่อนางฝ่ายทหารว่าเราจะหนี
ออกในเวลาสองยามนี้ กำลังข้าศึกนอนหลับหาทันรู้ตัวไม่
นายทหารกับพี่ชุน ก็คำนับรับคำแล้วก็ออกมาเตรียมทหาร
และไพร่เสร์แล้ว พอเวลาสองยามนางจีนสี่หูย่นก็ให้

เบ็คประตุงหมิงออกแล้ว เริงไต่ทหารก็ทกลงไปไต่ด้วย
 ทหารไซเตงสองหาทันเร็วไม่ กำลังเหนื่อยอ่อนเพราะมาจาก
 ไกลแล้วเขารบด้วยก็หลับไป ทาทันที่ระระวังตัวไม่นางสน-
 สีสหยิน จึงหนีไปไต่ นางสนสีสหยินก็เริงไต่ทหารเดินไปทาง
 เมืองกมหยงเสีย ครั้นเวลารุ่งเช้าไซเตงสอง ก็ขึ้นมา
 กองทัพเข้าไปประชิดเมืองไว้เพราะรู้ว่าครอยครวและทหาร
 คนสนิท ของพ่อโงยหนีไปแต่เวลากลางคืนแล้ว ๖๕

๑ ฝ่ายกรรมการและราษฎรชาวเมือง รุทวนัวพ่อ-
 โงยตาย และนางสนสีสหยินก็ทหารคนสนิทก็หนีไปหมด
 แล้วมีคนชาวคอกยกประชิดเข้ามาเป็นอันมาก ก็ตกใจปรักษา
 กันว่าเราคอกอนนอนเสียโดยดี บ้านเมืองจงระไม่เย็นอัน-
 ตรายครันคคเห็นพรสมกันแล้ว ก็เบ็คประตุงหมิงออกไปเชิญ
 ให้ไซเตงสองเข้าในเมือง ๖๖

๑ ฝ่ายไซเตงสองครันเห็นขุนนางและราษฎร เบ็ค
 ประตุงหมิงและมาเชิญคกนนักมีความยินดี พาทหารทงยวง
 เข้าไปในเมืองเอียนชวฮู พกขยทคกขของพ่อโงยจค้แรง
 เกลยกลลอมขุนนางและราษฎรให้อยูเย็นเย็นสุขเรยบรอยแล้ว
 ก็พกรอพงชาวเตาเกยนเตกแม่ทัพหลวงท้อไป ๖๗

๑ ฝ่ายนางซินลือหยิน หนีไปตั้งกลางวันและกลาง
 คืนกลางเมืองกิมหยงเสย พ่อชนโรงให้ทยคกงทพอยู่นอก
 เมืองแล้วก็ให้คนเข้าไปบอกพ่อเสง ความซึ่งความทเถกชชน
 นั้นทุกประการคนใช้ก็เข้าไปบอกพ่อเสงความส่งมาททประการ
 พ่อเสงได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็ร้องไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก
 ชนชกไปจึงว่าน้องจะมาม่วงให้อยู่คงนอย่างไรได้ เรา
 ต้องออกไปรับมารดาของน้องเข้ามาก่อน แล้วจึงค่อยคิดการ
 ค่อยไป พุดดังนั้นแล้วชนชกไปก็ชวนพ่อเสงออกไป ชนมี
 พาทหารพอสมควรรีบไปยังทพท ครนถึงกลางรอกมาเข้าไป
 คำนับนางซินลือหยิน แต่พ่อเสงนั้นวังเขากทราบมารดา
 มารดาก็บอกคชพ่อเสงเขาทงแม่ทงลูกหาทั้นเสาคความสังโค
 ไม้ ก็ร้องไห้ระอกระอนไปเป็นอันมาก ชนชกไปเห็นดัง
 นั้นจึงพุดทามพ่อเสงก็บยอว่า จะมานม่วงให้อยู่คงน แล้ว
 การข้างหน้าจะไม่คิดแกแค้นทคแทนข่างหรือ นางซินลือ-
 หยินก็บยพ่อเสงได้ฟังดังนั้น ก็ค่อยคลายความโศกลงได้
 แล้วชนชกไปก็เชิญนางซินลือหยิน ให้ชนเกี่ยวแล้วพา
 กันเข้าไปในเมือง ครนถึงขานชนชกไปก็เชิญนางซินลือ-
 หยินกับครอบครัวเข้าไปในคักใหญ่

๑) ฝ่ายนางเล่งสีก ออกไปรับนางซินลือหยินเข้ามา
 มารดาซินชกไปก็มารดาเทียบากิม ก็ออกไปต้อนรับนาง
 ซินลือหยิน ก็คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าความถึง
 พ่อโงยสามีให้ฟังนางเล่งสีกนางหมอกสก็พ่อเสงซินชกไป ก็มี
 ความโศกเศร้าร้องไห้อาลัยถึงพ่อโงยเป็นอันมาก ครั้นวาย
 ความโศกลงแล้ว พ่อเสงจึงชวนซินชกไปจักแรงทำางตั้ง
 ตามบรรดาพี่น้องทั้งหลายก็มาประชุมพร้อมกันเช่นไหว
 เสรีแล้ว ก็แห่ไปฝังไว้ตามธรรมเนียมเป็นของ จารกข้อ
 ไว้ว่าพ่อโงยของ

๑) ฝ่ายเจ้าเมืองเตงจิ๋ว โภชวยของเฮยหลิมทราย
 ความว่าหลเอียนตั้งตัวขึ้นเป็นของ แล้วยกกองทัพไปตีเมือง
 เชียงฮานหัวเมืองทั้งหลายก็เข้าขอนนอม แยกหลเอียนเป็นอัน
 มาก จึงไปเฝ้าพระเจ้าชยเอียงที แล้วกราบทูลเรื่องหลเอียน
 กับหัวเมืองทั้งหลายทศคตังตัวเป็นขบถให้ทราบทุกประการ

๑) พระเจ้าชยเอียงทรงตรัสว่า การเกิดขึ้นอย่างนี้
 ท่านจะคิดประการใด เฮยหลิมจึงกราบทูลว่า ชงหัวเมือง
 ทั้งหลายคตขบถขึ้นพร้อมกันทั้งแผ่นดิน ก็เพราะพระเจ้าชย

กันเป็นใหญ่อวสศกตญญาและหมอบ จะไว้ออเสียงใหญ่ปรากฏ
 แก่คนทั้งหลาย ว่าตัวของตัวเป็นเอกไม่มีใครจะสู้ใ
 ธรรมตาถักคนเกิดความโลภหลงกินแล้ว ก็ต้องเอาคตอ
 ค่อยปลอบค่อยยยและสั่งเสริมเข้าแล้ว ก็ระฆ่าพนักจนเอง
 เวหาต้องทำร้ายไม่ เราคอยดูเล่นเห็นว่าใครทวงทเมือใด
 แล้ว จึงคอยตักกำจัดเอาคตอภายหลังก็จะไต่โดยง่าย หา
 ต้องหนักแรงทแก่ลวทหารไม่ พระเจ้าชยเฮียงก็ไต่ตรงพง
 กิมความมั่นคง จึงตรัสว่าอบายของท่านนั้นจะทำประการใด
 เอยหลมจึง กราบทลชแวง การทระ คตมาพวกขบถหมมมอ
 เสียให้หมดทุกประการ พระเจ้าชยเฮียงตกทรงเห็นด้วยจึง
 วยสั่งให้เจ้าพนักงานมทองตราออกไปลงทวเมืองเอกโทศร
 ทงสืบแปดออง ให้สั่งผู้หมมมอและกำลังมาก เข้ามา
 ไลในสนามเมืองเฮียงจิว ฉาผู้โคมหมมมอเข้มแข็งไม่มีใคร
 จะสู้ได้ เราจะตั้งให้เป็นทจอทงวน แต่ให้มาพร้อมกันท
 เมืองเฮียงจิว ถ้าใครไลได้ทจอทงวนทหนึ่งจะตั้งให้เป็น
 ใทอองครองเมืองเอก ถ้าใครทสองหรือทสามกจะตั้งแต่ง
 ใทความยศฐาศกค ครั้นมาใไซใครบทอองตราแล้ว ก็แยก
 ยายกันไปทงสืบแปดทวเมือง

๑ ฝ่ายของทั้งสี่แปดของกษัตริย์ซอซันตน ไคทราบาย
 ในท้องตราตั้งนั้นแล้ว ต่างคนก็จักแจ้งเตรียมตัวกันจะไปไล่
 ทิ้งหรือจะฉวยเมืองเอียงจิ๋ว ขณะนั้นเฮยหลิมก็จักแจ้งตาย
 ใหญ่ขึ้นไว้ค้ำยหนึ่ง ที่ประคูนน้าแข็งแรงเอาของแคงแผ่น
 หนาหนักพันชั่งขึ้นทำเป็นบานประตู มีทศกรรอกขึ้นไว้ด้วย
 กำตงรอกแล้วในค้ำยนั้น ให้เอาคินค้ำกำมรณและลกระ-
 เบ็ดล้ามฝักแคไว้ให้รอบค้ำย หวังใจว่าทหารหัวเมืองมา
 พรอมแล้วทั้งสี่แปดหัวเมือง ก็ระจกฝักแคและยึดประตูค้ำย
 คลอกเสียให้หมดไม่ให้เห็นออกใด แล้วตัวเฮยหลิมก็ยกกอง
 ทิ้งออกไปตั้งอยู่ที่เขาเล่งฉินซัว คอยสกัดพวกที่เหลื่อตายหนี
 ออกจะไปจะจับฆ่าเสียให้หมด แล้วสั่งให้โฮยบเซงโตคุม
 ทหารไปคอยระวังรักษาพระเจ้าชายเฮยงโตไวทไซชวน ไชชวน
 นกเขนเซตกิงโต ซึ่งพระเจ้าชายเฮยงโตประทับอยู่นั้น หาร

๑ ฝ่ายพวกฮ้วนของทั้งสี่แปดของจักแจ้งยกกองทัพ
 มา เฮยหลิมทราบความตั้งนั้นแล้ว ก็ให้มาใช้ถ่อหนึ่งสี่
 ร้อยไปให้กองทัพย่นเซยเซ ตั้งให้กองทัพย่นเซยเซเป็นฝรูกยา
 ด้านเทียบทองกำวน จะโตให้ชกซัสมพวกฮ้วนของ ทหารเข้า

มาโลกจอทงวน ในเมืองเอียงจวถาสทงอเทยนเซียงไตลาม
 เพลงแลวจะโหเขาไป ถาสไมโตก เทยฆาเสยเตก ทงอ
 เทยนเซียงทวาทความแลว จึงนกว่าเราจะเขาไปเมือง
 เอียงจวคราวน ถาเขนทเวากจะโตยชชเอียงคฆาเสย
 เพราะฉะนนี้ทงอเทยนเซียงจะโหเขมา ครนมาถงแลวถกตง
 อยูในค้ายเทยนทงถวน ตามคำสั่งของ โทชวอของทุก
 ประการ ๗๕

๑ ฝ่ายพวกชวนอของยกกองทัพมา โกลจะถงคาน
 เทยนทงถวน ถโหทหารรองชอกใหผู้รักษาคานเข็คคาน
 ออกรบ ทหารรักษาคานเซงเทนถเอาความไปแจงแก่ทงอ
 เทยนเซียงว่า พวกชวนอของมายอกโหเขคคานรบ ทงอ
 เทยนเซียงโตแจงความแลวถกชนมาถอชนถมคอง ออกไป
 แลวรองว่าโทชวอของเอยหลิมถงใหเราชอกกับทงทงหลาย
 ว่า ถาจะเขาไปโลกจอทงวนคองถงถมชอกกับเราถอน ถาส
 เราโตสามเพลงแลวเราจจะปลอชใหเขาไป ถาสเราไมโต
 ถงสามเพลงเราจะฆาเสย ๗๖

๑ ฝ่ายพวกชวนอของทงหลาย โคยนทงอเทยนเซียง
 จาคงน ถทุกกองทัพมายประชุมปรกษากันว่า จจะถอง

ขอกรบภัยของเทียนเซี่ยะด้วย ขณะนั้นหงอสนเตียวจึงพูดว่า
 ขอท่านทั้งหลายอย่ามีความวิตกกังวลร้อนใจเลย เวลาพรุ่ง
 นี้ข้าพเจ้าจะนำท่านเข้าไปให้จงได้ พอกษ์วันของทั้งหลาย
 ได้ขึ้นหงอสนเตียวว่าคางนงมีความยินดี ครั้นเวลารุ่งเช้า
 หงอสนเตียวก็นำพวกช้วนของทั้งหลายเข้าไปถึงหน้าคาน
 แล้วร้องบอกว่าให้หงอเทียนเซี่ยะ ออกมาเราจะสนทนาคด้วย
 ทหารที่รักษาคานจึงเข้าไปบอกหงอเทียนเซี่ยะว่า พวกช้วน
 ของยกเข้ามาเรียกขอท่านให้ออกไป หงอเทียนเซี่ยะก็ขึ้นมา
 ถอสันถัมต้องออกมานอกคาน จึงร้องว่าใครจะลองฝ่ามือกับ
 เรากให้เข้ามา ขณะนั้นหงอสนเตียวจึงร้องไปว่า น้องเรา
 ทำไมจึงไต่มาขอมอชกกับโกชวอของเล่าหงอเทียนเซี่ยะแลเห็น
 หงอสนเตียว ก็ขมขำเข้าไปใกล้กระซิบบอกว่า ข้าพเจ้ามา
 ทงนหมายใจว่าถ้าได้ทวงทีแล้ว ก็จะช่วยเซียงตี้ให้จงได้
 พระนาช้วนของทั้งหลายเข้าไปนั่งตองระวางทวให้จงได้ ด้วย
 เอยหลิมคงจะทำกลอุบายไว้เป็นแน่ ว่าคางนงแล้ว ก็สั่ง
 ให้ทหารเบียดประตคานให้หงอสนเตียว หงอสนเตียวก็คานข
 ลาพาพวกช้วนของกับนายทหารทั้งปวง ยกเดินเข้าไปถึง

มองเอียงจิว ทางคนกตัญญูอยู่นอกกำแพงเมืองเอียงจิว
เรียงรายกันไปเป็นอันมาก

๑ ฝ่ายหลังวันข้านั้น ยกกองทัพไปปราบปรามพวก
ไซชวนเรียบร้อยแล้ว ก็ยกกองทัพกลับมาเมืองเซียงอัน
ครั้นถึงก็เข้าไปคำนับตาแล้ว แจ้งความตามทัพยกทัพไป
ปราบปรามพวกไซชวนให้ฟังทุกประการ ถึงของมีความ
ยินดีขงนักรบสั่งให้เจ้าพนักงานคลังเอาเงินและแพรสังของ
ต่าง ๆ ออกไปแจกแก่แม่ทัพนายกองที่มีความชอบทั้งสิ้น
แล้วถึงของจึงพูดกับหลังวันข้าน้องพี่ของเจ้าเขาไป
ไล่ที่จอหงวน ที่เมืองเอียงจิวหลายวันแล้วยังไม่ได้
ข่าวคราวเลย หลังวันข้านึกโดยนตงนั้นจึงบอกว่าข้าพเจ้าจะ
ต้องไปแย่งที่จอหงวนกับเขาบ้าง ถึงของไตฟงตงนั้นจึงว่า
ซึ่งเจ้าจะไปเมืองเอียงจิวหนักแล้ว จะใคร่ระวังช่วยขงกัน
พของเจ้าด้วย

๑ หลังวันข้านึกโดยนตงนั้น กักกันยลา
มาแต่งควาขนมาเรียกทหารที่สนิทได้ห้าคน ก็รีบเดินไป
เมืองเอียงจิว ครั้นมาถึงด่านเทียนทองกวน ก็ตรงเข้าไป
แลเห็นพวกไซชวนของออกมาต้อนรับกันขง แล้วจึงถามว่า

เหตุ ไตท่านทั้งหลายจึงไม่เข้าไปในค่านเล่า ส่วนอื่น
 ทั้งหลาย จึงบอกว่าการเข้าป่าเข้าไปหาที่พวกทักกมา
 ก่อนไม่ ครั้นเข้าป่ามาลงที่ค่านพวกชาวค่านยศทางเสียบ
 ไม่ให้ไปแล้วจึงบอกว่าการจะไปแย่งที่ข้อหงวนแล้ว ให้มา
 ลงมือถือหงอเทียน เชียร์ผู้รักษาค่านเสียบก่อนสามเพลง
 แล้วจึงจะให้เข้าไป เพราะเหตุนี้พวกข้าพเจ้าจึงหยุดพักอยู่
 หลงวันบ้างว่าท่านทั้งหลายอย่าคิดลำบากเลย เราจะ
 ออกไปลงมือถือหงอเทียนเชียร์เอง

๑๐ ฝ่ายนายซอถายทหารคนสนิทของหล่งวันบ้าง จึง
 เข้าไปค่านยหล่งวันบ้าง แล้วพูดว่าข้าพเจ้าจะขอไปลงมือ
 ถือหงอเทียนเชียร์ดูก่อนว่าเข้มแข็งประการใด หล่งวันบ้าง
 ก็ยอมให้ นายซอถาย นายซอถายก็ค่านย แล้วถือ
 กรวยของ สัน ล่องมือขึ้นมาเข้าไปถึงหน้าค่านร้องบอกว่า
 เราจะมาลงมือแข่งให้บอกหงอเทียนเชียร์ออกมอลงมือ
 ถือเราเถิด ขณะร้องเข้าไปนั้น ไตยีนประภทศัญญาคังชน
 หงอเทียนเชียร์ก็เบคประท่านออกมา เห็นทหารที่จะมา
 ลงมือนอนนยมาอยู่ กรองคิดว่าค่านายทหารคนนหากถัว
 ความตายไม่หวั่น ว่าแล้วก็ขึ้นมาเอาชุนกิมทองพันลงไป

ทหนึ่ง เนยชอถายยกกระบองขนรบทานกำลังไม้ไค้งามมอ
 ฉก เนยชอถายขบขบระขบมาหนหงอเทยนเซยะโคทพนชา
 ลงไปอกทหนึ่ง ถกศัระเนยชอถายผาออกเป็นสองซีกก
 มาตาย หงอเทยนเซยะจึงร้องว่าถ้าใครระล่องอกกให้เร
 งามมาเถก หลงวนข่าเห็นตังนนักโกรขบมาออกไป ร้อง
 ตวากว่าอ้ายโจรหน้าแดงมึงไม้กลวตายหรือ หงอเทยนเซยะ
 โคทพกตกใจ เหลยวไปเห็นหลงวนข่ากขบขบระหน หล
 งวนข่าขบมาไลเขาถกกมตกลงไปทหนึ่ง หงอเทยนเซยะเอา
 ษนกมทองขนรบงามมอฉกทงสองข้าง ขบมาจระหนหล
 งวนข่าขบมาโถมเข้าไป เอามือจับคนคอหงอเทยนเซยะ
 ฟากลงกยทิน แล้วจขบโยนชนไปเอามือรบจับขาฉกออกเป็น
 สองซีกชาติไรตาย หลงวนข่ากพาพวกช้วนอองยกกของทัพ
 เขาคานเดินไปไกลจระจงเมืองเฮยงจิว

๐ ขณะนั้นมาไซรบมาทหน้าเข้า เข้าไปบอกหลงวนข่า
 ว่าเจ้าเมืองเกาหลกกยกทัพมา จงอองให้ท่านเร่งถลยไป
 โดยเร็ว หลงวนข่าจึงลาพวกช้วนอองทงหลายแล้ว กัรบ
 พาพวกทหารคนสนทกลยไปเมืองเซียงอาน

ทลวระไม้ทนแย่งทจอหงวน ฝ่ายซึ่งแตกหงจิงรองชอกตาม
 ขยายซึ่งเคยหลมสงไว้ ว่าทานทงหลายซึ่งมาประสมใน
 ทน ทานผโคตมผมอเขมแข็งสมควรจะเป็นทจอหงวนโตแล้ว
 ขอเชิญให้เขามารับตราคงทจอหงวนเถค ขณะนั้นยัง
 เอยวหยนายทหารของเฮียงอฮองไถยจว ถอชวานคำมยาว
 ชับม้าออกมารอง ว่าเราสมควรจะรับเองทจอหงวนควรให้
 กยเรา พตคตงนนแลวกชัยมาจะเข้าไปรับตราคง ขณะนั้น
 ทงคตทหารเมืองลกเฮียงชัยม้าออกมารองตวาด ว่าทจอ-
 หงวนนของเรา บังเอยวหยไคพงคตงนน ก็โกรธจิงรองว่า
 อย่างหนาเจ้าทาคควรจะเป็นจอหงวนไม่ว่าแลวกชัยมาเข้าไป
 เอาชวานพันทงคต ทงคตรบควยทวนทานกำลังขงเอยวหย
 ไมไคชัยขะหนี บังเอยวหยไคทเอาชวานพันชาลงไปอึก
 ถกทงคตควาออกเป็นสองทอนตกม้าตาย ขณะนั้นแพไค
 ทหารเอกของคชขอของถอกระบองเหล็กยาวเกาศอกชัยมา
 ออกรบคยขงเอยวหย ไคหาเพลิงทานกำลังขงเอยวหย
 ไมไคเสยท ขงเอยวหยพันควชวานตกม้าตาย ขณะนั้น
 งวนหลัง ชับม้าออกรบคยขงเอยวหย ไคอกสอองเพลิงทาน
 ทคตงขงเอยวหยไมไค กชัยมาหนเข้าตาย ขณะนั้นเฮง-

เป็กกิ่งทหารเมืองกมทองเสี่ย ขยับมาออกไขเข้ารบกับขิง
 เขียวหทัยไคสองเพลง เห็นว่าระทานกำลังขิงเขียวหทัยไม่ไค
 ขิงชักม้าให้ห่าง ออกเอาเกาทัณฑ์ขิงไป ถลกชลกคอบขิง
 เขียวหทัยตกมาตาย ขณะนั้นกมกมไชวทหารเฮงฮอง ขยับมา
 ถลกกระบี่ของเหล็กยาวหนักสองร้อยชั่ง ขยับมาเข้ารบกับขิง
 เป็กกิ่งไคสองเพลง เฮงเป็กกิ่งทานกำลังไม่ไคขยับมาหนี
 เข้าค่ายไค ฝ่ายหงฮองเห็นเตียวเห็นตงนั้นขยับมาเข้ารบกับก
 กมไชวไคสองเพลง บกกมไชวเสี่ยทหงฮองเห็นเตียวเอาทวน
 แทะกับกมไชวตกม้าตาย จ้อยยังนายทหารเกาทัณฑ์ฮองเห็น
 ตงนั้น ถลกขวานใหญ่หนักสามร้อยชั่ง ขยับมามคยวช
 ไม่มีหาง ออกมาเข้ารบกับหงฮองเห็นเตียวไคสามเพลง ทาน
 กำลังหงฮองเห็นเตียวไม่ไค ขยับมามคยวชห่างออก จ้อยยัง
 เข้ามคยวชครุระมาลงสามที มามคยวชกตกเกาทัณฑ์ฮ
 ทัณฑ์ลงชนตะเบ็งให้ห่างออกมา เพราะมามคยวชชนหาง
 มีพิษพุ่งออกมาบาดไคสียศอก ฟาดตกไคเขาแล้วเป็นพิษ
 เหมือนพิษ เพราะขณะนั้นหงฮองเห็นเตียวขยับมาเข้าไป ก็พ
 มามคยวชตะเบ็งห่างออกฝากไปไคยเร็ว ถลกหงฮองเห็นเต
 อกม้าลงซากใจตาย ชินชกไปเห็นตงนั้น ก็โกรธขยับมา

ช้องลยข้าออกมารยกับจ้อยงโตสองเพลง จ้อยงขบมามต
 บวยขทางออกจะเอามอตบศัรยะมา พอชนชกโยเห็นคังน
 กเขามชคังทมาชองลยข้าเขามาชองลยข้ากรองชนทวย
 เสียงอนคัง เป็นควนพุงชอกจากปาก มามคยวชกถลมลง
 ชนชกโยเห็นโตทกเอาทวนแทงถุกจ้อยงชาคใจตาย ก็ม
 เทกเม็งทหารเอกของฉออองเห็นคังนชบมาตองาวหนก
 สองร้อยชงเขารบกับชนชกโยโตลยเพลง ชนชกโยทาน
 กำลจกมเทกเม็งไม้โต ชบมาห่างออกมา พ้อเสงเห็น
 คังนน กรวยชบมาฆวางหนาเขารบกับกมเทกเม็งโตสาม
 เพลงพ้อเสงเอาทวนแทงถุกกมเทกเม็งตกม้าชาคใจตาย

๑ ในเวลานั้นพ้อเสงก็ขบมาไล่ฆ่าฟันทหารฉวนออง
 ทเขามาตองฉมอถนนตายลงอกสลับสองคน จนทามีใคร
 จรกถ้าเข้าสู้รบโตไม่ เพราะฉนนั้นทว่าพ้อเสงนมีฉมอชเป็น
 ชนทเจก ทลจอนข่าเขนทหนึ่ง โอชนเซงโตเขนทสอง
 แก่เวลานหาโตเข้ามาในสนามค่ายไม่ ฉวยง่วนเซงเป็น
 ทตาม กตายเสยแล้ว ทลเซงควะไซกยงมาไม่ถง ททา
 หงอชนเทยว ททกทงอเทยนเซยงกตายแล้ว

จะหนีไปไหนเล่า ช้วนอองเหล่านนกรของบอกว่ายเยยหลมทำ
 กตไว้ จะบุกไฟคลอกพวกเราเสียเราทั้งหลายจึงไคพากันหนี
 ออกมา เเซงควะไซ ไคพงคณนจึงร้องบอกว่ายาทงหลาย
 จึงเร่งรีบหนีเอาตัวรอดเถก ข้าพเจ้าระยยกยานประทไว้ให้
 ขยามความมวตกละย ช้วนอองทั้งหลายยกพากันขยมาหนีออก
 มาจนหมดทศก จึงถึงชนธ ของหลชชบนออกมาภายหลังคน
 ึงยวง เห็นเซงควะไซยกยานประทของแดงหนาหนักถึง
 พนชง จึงคิดว่าไคไคไคเซงควะไซแล้วพวกเรากคงตกขย
 ในนเองคงจะไคความลำบาก ไคตกถึงคณเซงควะไซแล้ว
 จึงชักมารอขย แล้วขยควลงคานขยเซงควะไซ เเซงควะไซ
 เห็นหลชชบนคานขยกนกว่าหลชชบน เชนชนธอง มยคอินใหญ่
 แล้วขยมาคานขยเรา เราคชงคานขยคชยจจะควรว ชนธน
 เเซงควะไซ ไมทนตรกคธอง ไคคความขนคทชนของคานขย
 เเซงควะไซยกยอควลงคานขยคชยหลชชบน แชนนนักพลาคยาน
 ประตเพราะมาทงกลางวันและกลาง คณเห็นขยขอนขย แล้ว
 ยานประทกทขยเอาเซงควะไซขาดใจตายในทณน

๑) ฝ่ายพวกช้วนอองทั้งหลายกรยทณ มาถงเขาเลงถน-

ชวไคยนแลยประทคชงชนอกกพากันตกใจ ทหารเยยหลม

ทชมอย่ต้องข้างทางนั้น ก็กรูกันออกมากล่อมพวกอื่นต้อง
 เขาไว้ พี่เลี้ยงเห็นดังนั้น ก็ขบเข้ามาตบใจทชมแต่งผ้า
 ทหารทชมออกมาไ้ พบเอี้ยหลิมเขากขบมาร้อง ครวาค
 ไปว่า เอี้ยหลิมเชิงเร่งลงจากมาสวามถกคเราเสียโดยค้เก็ด
 จงจะรอกควไปหาไม่เราจะควักลูกนยันตาเสีย เอี้ยหลิมไ้
 ยันตงนั้นก็โกรธขบมาเข้ารบกับพี่เลี้ยง ได้สามสิบเพลง
 พี่เลี้ยงแกลงชกมาหน เอี้ยหลิมขบมาไ้เกรงชนเขาไป
 พี่เลี้ยงเอี้ยวตัวกลับมากางค้วยทวนลูกเอี้ยหลิมตกม้าขาดใจ
 ตาย ชนชกโยเห็นดังนั้นจึงร้องว่าน้องเราเพลง ทวนห้าม
 ใครทกระสันตง ไ้แล้ว

๐ ฝ่ายชนงกนายทหารเอกของเอี้ยหลิม เห็นเอี้ย-
 หลิมตายก็โกรธขบมาตรงมาจะเข้ารบกับพี่เลี้ยง ชนชกโย
 ก็ขบมารบกับชนงกไ้สามสิบเพลง ชนชกโยทำชกมาหน
 ชนงกขบมาไ้ตามชนชกโยไป ชนชกโยเห็นไ้ตกเอี้ยว
 ตัวเอากรบของสันตงชนงกตกมาลง แล้วชนชกโยเอาทวน
 แต่งซาไปถูกชายโครงชนงกขาดใจตาย พี่เลี้ยงเห็นดังนั้น
 จึงว่าพชนชกโยนเพลงกระบองสันตงหามีใครจะเปรียบไม่เลย

พวกต่งนุนแล้วกวหัวเราแล้วซบมาไล่ฆ่าทหารของซุ่มของ
 เอี้ยหลิม แยกกระจัดกระจายหนีไปหมดแล้ว ฝ่ายพวก
 ช้วนอ๋องทั้งหลาย ครั้นสิ้นทุกคชวางข้าศึกแตกตายลงย
 หมดแล้ว ต่างคนก็ต่างคำนับลาซึ่งกันและกัน แล้วพาพวก
 พ้องของตัวแยกทางกลับไปบ้านเมืองของตัวเองทุก ๆ แห่ง

๑ ฝ่ายม้าใช้เห็นเอี้ยหลิมตายกองทัพก็แตกหมด

กรยเอาเนื้อความเข้ามาบอกกับขุนนางพนักงาน ๆ ก็นำ
 ความขึ้นกราบทูลพระเจ้าชยเอียงทให้ทราบทุกประการ
 พระเจ้าชยเอียงทโศกทรงฟังต่งนุน ก็เสียดพระทัยแล้วตรัสว่า
 อบายซึ่งเอี้ยหลิมตกก็ไม่สำเร็จ ทั้งนายทหารน้อยใหญ่ถูกพา
 หนีหมดตาย มีหน้าฆ่าตัวเอี้ยหลิมก็ตายเสีย ในที่รบด้วย
 เห็นเรารักษาบ้านเมืองไปไม่ได้แล้วพระเจ้าชยเอียงทตรัส
 ต่งนุนแล้ว มีความเศร้าโศกเสียใจเข่นอนมาก จึงรับสั่ง
 ให้เจ้าพนักงานจักไต่และสรามาคึง ทรงเสวยสรามาคึง
 คลายความทุกข์ อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าชยเอียงทรับสั่ง
 ให้นำพนักงานยกพระฉายมาคึงส่งตรง พระพักตร์ แล้วทรง
 เห็นรูปพระองค์ในพระฉาย แล้วรับสั่งว่า ใครหนอจะเข็น
 ฝ่ามาคคัศัรณะเราไต่ เวลานั้นนางเซียวฮยอยู่ทนทนด้วยง

ทูลว่า พระองค์ทรงรับสั่งคำอันเป็นกลางอุปมิงคณาครวไม่
 ควรพระองค์จะทอดคคกลับไปเมืองเซียงฮานเสียจงจะควรว
 พระเจ้าชยเอียงตริบสั่งว่าบ้านเมืองเกิดจลาจลใหญ่แล้ว
 เราหาก็คทจะกลับไปไม่ ทั่วเราจะขออยู่ ที่เมืองกิ่งไท่ตาม
 แต่ขณกรรมเกิดแล้วมรับสั่งให้หาเจ้าพนักงานกรมวงเขาเผ่า
 ตรัสสั่งเจ้าพนักงานให้จัดตั้งเอียงแก๊งไท่กิ่งตาม เราจะได้
 พักอาศัยอยู่ ให้มีความสุขสบายในใจของเราบ้าง เจ้าพนักงาน
 ไ้รับสั่งแล้วก็ถวายคำนขกขออกมากจากแจ้งพระตำหนักแล้ว
 เสร็จตามรับสั่ง

๐ พระเจ้าชยเอียงตริบเสด็จมาประทับอยู่พระตำหนัก
 ใหม่เพื่อกเพี้ยนไปด้วยนางสนมชวีรียงและเสฟสุรา หาก็ค
 ถึงราชการบ้านเมืองไม่

๐ ฝ่ายโอรสช่วยกบเห็นวาสันเขยหลิมแล้ว ทงยาน
 เมืองก็เกิดจลาจลทั่วไป พระเจ้าชยเอียงตริบไม่เอาพระทัย
 ใส่ในราชการ ขนนางผู้ใหญ่ที่มีฝีมือและสติปัญญาไม่มีคว
 แล้ว ทิวเมืองต่าง ๆ ที่มีกำลังมากก็ตั้งตัวเป็นฮ่องมากซน
 จึงปรึกษานายทหารที่เป็นคนสนิทของตัวว่า พระเจ้าชยเอียงตริบ

นมโคเอาใจใส่ในการทำงานละเอียดทุก เพราะฉะนั้น
 ไพร่บ้านพลเมืองได้ความเคียดครอนคิดชอง สุ่มประชิดกัน
 เป็นก๊กเป็นเหล่าท้าวพระราชอาณาเขต และเราเห็นว่าชาย-
 เขียงตนจะสิ้นวาสนาแล้วทันทหลายระคิดประการใด พวก
 นายทหารทั้งหลายจึงพูดว่าข้าพเจ้าทงช่วงนขอพง บัญชารมี
 ทานต่อไป สักแล้วแต่ท่านระคิดเถิด

๐ โยชนช่วยกบจึงว่ากระนั้น เราจำระต้องคิดกำจัด
 ชายเขียงตเสียดกอนจึงระคิดคิดตั้งตัวต่อไป ชนนางนายทหาร
 คนสนิทจึงพูดว่า ในเวลานักโมเมชนนางคนใดที่จะเห็นทกต
 ขวางทานแล้วกขอนงตัวทานักไ้รับราชการมีความชอบมา
 ตั้งแต่ขามากมากแล้ว ชนนางราษฎรก็อยู่ในอำนาจทาน
 ทงนั้น บัญชารมีทานักสมควรจะเป็นใหญ่ไ้แล้ว ขอทาน
 ไ้กำจัดคนชวทจระราษฎรไ้รบ้านพลเมืองจะไ้พึ่งบุญทาน
 ใ้ไป โยชนช่วยกบไ้พึ่งชนนางนายทหารของตัวพวกคงนั้น
 กมีความยินดี จึงส่งโยชนเซงไ้สับครไ้ค้มหทหารเข้าไป
 ในวังจับชายเขียงตมาเสียด โยชนเซงไ้ครบค้ำสังแล้ว กแต่ง-
 ทัพไ้เกราะถ้ออาวุธพาทหารทรวมีใจหลายสิบคน เข้าไปใน
 พระราชวังในเวลากลางคน ครนถงประศพพระราชวังกรอง

เรียกให้นายประคิเข็ครีย์ นายประคิเห็นบ่อเต็กไคเจียงกุน
นำทหารเข้ามา ก็กลัวอำนาจก็เข็ดประคิออกให้โอยุนเซงโต
ก็พาทหารเข้าไปจนถึงแก่งที่ประทับ ของพระเจ้าชุยเฮียงตี้

๑๑ ขณะนั้นตกขลุ่ยเสงนายทหารรักษาพระองค์ เห็น
โอยุนเซงโตเข้ามาผิดเวลาจึงเข้ามาทักโอยุนเซงโต ว่า
ท่านพาทหารเข้ามาในที่ห้ามผิดเวลาครั้งนี้ไม่สมควร ขอท่าน
จงกลับออกไปเสียจึงจะสมควรที่ท่าน ไคเป็น นายทหารใหญ่
โอยุนเซงโตได้ฟังตกขลุ่ยเสงพุดตังนั้นก็โกรธ ร้องทว่าคว่า
กระษัตริย์ชุยเฮียงตี้ที่ไม่คงอยู่ในยุติธรรม ว่าแล้วโอยุนเซงโต
ก็เอาลูกมือตองพลงไปถูกตกขลุ่ยเสงคอขาดตาย ทหารโอยุน
เซงโตก็กรกรนเข้าไปเที่ยวค้นหาพระเจ้าชุยเฮียงตี้ ความ
ที่จับพระเจ้าชุยเฮียงคืนมีพลศาร อยู่ในชุยถึงเล่มหนึ่ง

๑๒ ฝ่ายไชงย้อของหลิมคินนทรายว่า โอยุนชวยกับ
คิคชยลรบพระเจ้าชุยเฮียงตี้มาแล้วเสียแล้ว ถึงควขันเขนเจ้า
โถวเต้ งย้อองมีความโกรธเป็นอันมาก จึงปรึกษาซิมมกง
ว่าเราจะมหนังล่อไปให้ชวณอองตงลียเจ็คออง ยกกองทัพ
มาปราบปรามพวกชยล ท่านจะเห็นประการใด ซิมมกงว่า

๒๒
ตงเตง

๒๓
ตงโกใจฮองเต

ทานคณิกคแลวงยอของจงตั้งให้เจ้าพนักงานมหนังสือไป
 ออกทงสยเจ็ดของ เจ้าพนักงานกมีหนังสือไปตามงูยของสัง
 ให้มาไซ้แยกเอาไปให้ของทงปวง

๑ ฝ่ายช้วนของทงหลายทรายความแลวง กจกแจง
 ยกกองทัพมาประชุมพร้อมกันทกวณกาจวกวณทุก ๆ ออ
 ตามกำหนดคณคทหมายของงูยของทไปตงน

๑ ฝ่ายถงอองทิลเฮียน ครนพระเจ้าแผนคินสัน-
 พระชนม์ไปแล้ว ชุนนางแลรราชฎรพร้อมใจกันยกถงออง
 ชนเป็นอองเทททงพระนามว่า พระเจ้าถงโกโจอองเท
 พระเจ้าถงโกโจอองเทกให้เปลยนนามแผนคินเสย ให้
 เรียกว่าแผนคินถง ขณะนพระเจ้าถงโกโจอองเทโคทราย
 หนังสือของงูยของแลวง จึงปรกษากยชุนนางทงหลายว่าเรา
 จะได้ใครเป็นแม่ทัพ ยกไปปรายพวกชยถทเมองเซียงจิวได้
 ขณะนหลเทงชวงจงกรายทลว่า ถ้าพระองค์จะให้ทหารไป
 ปรายปรามพวกชยถในครงนี้ พระองค์คงจะได้ตราหยก
 ถ้าทรบกษทริยงย่นแน่ แดทผจะเป็นแม่ทัพไปน ข้าพระองค์

เห็นน้อยแต่เจียวออง พระราชาขบถทศของพระองค์สมควรร
 เป็นแม่ทัพไปได้ เพราะเวลานั้นพวกฮวนอองทั้งหลาย ก็มา
 ประชุมอยู่ที่ตาด่านกาจวอนนนั้น แต่ล้วนทหารเอกมีฝีมือ
 เข้มแข็งมามากด้วยกันทั้งนั้น ขณะนั้นฮวนเทียนกงเผลาอยู่
 ในทันใดด้วย จึงขบขามตรีแล้วว่าหลังวันบ้ายี้ไปคราวนี้ แล้ว
 ก็คงจะไม่ไคกลับมาเป็นแน่ แต่จะซัดขวางไว้ก็ไม่ได้ด้วย
 เจียวอองสนวาศนาอายุเพียงเท่านั้นเอง ถ้าหลังวันบ้ายี้ไป
 ครองนก็คงจะได้ตราหยกมาถวายพระเจ้าถึง ไกอโง้สมความ
 ยรรรณา เพราะขณะนั้นฮวนเทียนกงจึงได้นั่งเสียหาพวก
 ทศทานหลเทงฮวงไม่นั่งนั่งเฉยเสีย

๑ ฝ่ายพระเจ้าถึงไกโง้จึงรับสั่งให้เจียวอองหลังวัน
 บ้ายี้ ยกกองทัพไปโดยเร็ว หลังวันบ้ายี้ก็ถวายขงคัมลามาก็
 ทหารเอกและทหารเลวพร้อมแล้ว ก็แต่งตัวใส่เกราะถือ
 ลูกศรขึ้นมาขบวนล่เซย ยกกองทัพตรงไปเมืองเฮียงจิว

๑ ฝ่ายมาไซเมืองเฮียงจิว เห็นพวกฮวนอองยก
 กองทัพมา เป็นอันมากก็ตกใจ นำความไปแจ้งแก่โอบุน
 ชวยกียทุกประการ โอบุนชวยกียทราบดีความว่าพวกฮวนออง

ทั้งหลายยกกองทัพมาตั้งประชิดกันอยู่ที่คาน ถ้าจวักวนเป็น
 อันมาก จึงให้โยนเซ่งโตเป็นแม่ทัพ คมทหารสี่หมื่นยก
 ไปตั้งรักษาด่านทองกวนทิศตะวันออก โยนเซ่งโตก็คำนับ
 ลามาจกทหารพร้อมแล้ว ก็ขึ้นมาถออาวุธยกกองทัพไป
 ตามค่ายคาสัง

๑ ฝ่ายพวกฮ้วนของทั้งหลายมาพร้อมกันแล้ว จึง
 ประชากันว่าจะตั้งให้ใครเป็นแม่ทัพเล่า ขณะนั้นซ่งมกจึง
 พุดว่า ประเทศกานนี้คือของโฮฮ้วนของทั้งหลาย ตั้ง
 อธิษฐานเรียกให้ประเทศกานแยกออกได้แล้ว เราทั้งหลาย
 พร้อมกันจะยกให้ฝูหนั้นเป็นแม่ทัพ บังคับบัญชาการทหารทั้ง
 สิบแปดหัวเมือง พวกฮ้วนของทั้งหลายก็เห็นชอบด้วย พร้อม
 ใจกันอธิษฐานแล้วก็เรียกประเทศกานให้แยกประเทศกานก็หา
 แยกไม่ แล้วก็ประชุมเลิกลงไปอีก จนถึงนายทหารทุกคน
 เป็นลำดับลงไปประเทศกานก็แยกไม่ มาจนถึงเพี้ยกาก็มี เพี้ย-
 กาก็มี จึงว่าแต่ที่ฮ้วนเราจะโตเป็นอันหนึ่ง เราโตเรียกของ
 โฮฮ้วนครั้งหนึ่งแล้ว คราวนี้จะเรียกประเทศกานให้แยกกันจะ
 ยากง่ายเป็นอะไรไป ถ้าจะจับตะเกียบหยิบขนมจระลำยาก
 เสียกว่า ว่าแล้วก็เดินเข้าไปใกล้ประเทศกานแล้ว จึงว่าท่าน

ทเขียนเทพารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ หรือเจ้าผเจ้าสาวอะไร ๆ ซึ่ง

รักษาประตูค่านอนัน ขอท่านจงส่งเคราะห์ทุกข์ข้าพเจ้าผชื่อว่า

เทยกากม ช่วยเปิดประตูค่านอกให้ข้าพเจ้าผไคเขียนเม็งจอก

สักครึ่งหนึ่งเถิด พอว่าชาติค่างเทพารักษ์รักษาประตูค่าน

กเปิดประตูค่านอกให้ เทยกากมเห็นคณนจหวเราะเสียง

คังกาคๆ แล้วหันหน้ามาพบกับส่วน้องทงหลายว่า สียากเรา

เป็นอย่างไร ไซไคหรือไมไค ไคพดมา ส่วน้องทงหลายก็พา

กนหวเราะชนพรอมกัน แล้วจึงตงไทเทยกากมเป็นเม็งจเม็ง-

จุนนแปลว่า เยนผงคยการทหารทงสียแปลคหวเมือง ผงคย

การทหารทงสียแปลคหวเมืองกค่านขลงพรอมกันแล้ว กคชย

พงคาสงอชย เทยกากมไครบเขนทเม็งจแล้ว จึงส่งให้ออง

ทงหลายชกเข้าไปทงกงไคพรอมกัน เพราะทงกงไคเขน

ทงคตรง อองทงหลายไคคาสงตงนนกค่านขลาชนมาดอ

อาวุห คุมทหารชกชกจากค่านก้าจวักวนตามคาสงทุก ๆ

กอง

๐ ฝ่ายโอบนช่วยกยทราบควมว่า ส่วน้องทง

สียแปลคเมืองชกคทพมาทงกงไคไคตงใจ จึงส่งให้

โอบนชอกกยบุตรทสองไปชอยู่รักษาเมืองเขยงจิวไว้ แล้วโอบน-

ชวยกียกพานางเซียวววย มตธนางสนมทวไปรตทั้งยวงอพยพ
หลบหนีไป

๑ ฝ่ายทหารเทยกากิมยกเข้ามาดงเชิงกาแพงเมือง
ก็เห็นเงยบสงตหามีใครทงระมาตอสูไม ก็ตงพักทหารอยู่
หน้าเมืองกลวระดกกลคักเขา

๑ ขณะนั้นโอยนชอกยเห็นทหารชวนของยกเข้ามาดง
ประตูเมือง ก็ไม่กลวระออกสูวย สงเททหารเชคประตูคังหมง
ชอก โอยนชอกยกับชุนนางนายทหารกพากันออกมาสวา
มกคักยเทยกากิม เทยกากิมสงโหจยทวโอยนชอกยไปชง
ไว้ แล้วเทยกากิมจึงสงโหนายทัพนายกองพวกอองทงหลาย
โหัยกกองทัพตามจับโอยนชวยกียกยโอยนเซงโตโห้จึงได้
ทวเทยกากิมกียกทัพหนีตามพวกชวนอองไป

๑ ฝ่ายโอยนเซงโตคุมทหารสืบหมน มาตงอยู่คาน
ทองกวนนนั้น ชงเออญโห้หลังวันย้ายกกองทัพเข้ามาทางเขา
กิมชว พอตงคานทองกวนกชบทหารโห้พังประตูคานเข้าไป
ขณะนั้นโอยนเซงโตแตงทวโห้เกรวระออกมาทรวรค้าย พอ
ทหารเข้ามาชอกวามักองทัพยกเข้ามาพังประตูคานเข้ามา
ได้แล้วโอยนเซงโตโห้พังทหารชอกคังนนักเกรวชุนมาชย

ออกหน้าทหารแลเห็นทหาร หลังวันบ่ายก็เข้ามาเป็นอันมาก
 กษัตริย์มาตลอดวกรมทองพันผาออกมา พอแลเห็นหลังวันเข้า
 ก็ตกใจเหงอออกไซ้มเสื่อไล่เขยยกหยดลงหลังกมา มือและเท้า
 สั่นคึกครืนครึ้นใจเป็นอันมาก แล้วก็คืบมานั่งแข็งใจร้องทวาท
 ไปว่าข้าแต่ท้าวรทกคุณนงเองข่มเหงเรามากนักหนานาน
 แล้วยาวคงนงแล้ววชขมาเข้าไปเอาลูกทิมทองพันลงไป
 โดยเต็มกำลัง หลังวันเข้าก็เอาลูกทิมขมรับไว้ โยชนเซง-
 โตพันชาลงไปอีกสามทลวกรมทองกย่นไปหมด หลังวันเข้า
 นกจะเอาลูกทิมทเสียให้ตายกนกถึง ค้าอาจารย์โตสงว่า
 ทหารทลวกรมทองแล้ว ก็ขมาให้ท้าวบุตรชายเขาเลย
 หลังวันเข้าจึงใคร่มือไว้ ขณะนั้นโยชนเซงโตชขมากรเข้า
 มาเอาลูกทิมทองพันลงไปอีกเป็นหลายท หลังวันเข้าเกิด
 โทษระชนมากถมค้าอาจารย์สงเสีย จึงเอาลูกทิมเหยงออก
 ไปทหนึ่ง โยชนเซงโตเอาลูกทิมทองรับไว้โคงามมอฉก
 ขยขมาจะหนี หลังวันเข้าโตทชขมาโถมเข้าไปจับคอโยชน-
 เซงโตมาโยชนไป แล้วเอามือรับไว้โคงสามทนครน
 แล้วหลังวันเข้าเอามือรับขาโยชนเซงโตไว้ทั้งสองข้าง ฉีก
 ออกไปสองซีกโยชนไปในค้ายโยชนเซงโต ทหารโยชนเซงโต

เห็นตึงนกกตกใจกลัว พากันออกมาหมกทั้งค่ายคุกเข้าลง
 คำนับยอมสวามิภักถกตบหลัง วนข้าทงนั้น หลัง วนข้ารับยก
 ทหารเข้าไปในเมืองเอียงจิว มีขุนนางคนหนึ่งหาปราภูกฐขอ
 ไม่นำเอาตราหยกสำหรับกษัตริย์มาให้หลัง วนข้า แล้วบอกว่า
 ตราหยกดวงนี้ไฉนช่วยกษัตริย์เมือระหนนไน้เอาตราหยกไว้ท
 บันเฮวแล้ว พลคตกลองข้างประตูเก่ง ข้าพเจ้าไ้เอยบานประตู
 อยทนนใจไ้ไ้เกบมาคอยไว้ ไ้ไ้แก่ท่าน หลัง วนข้าไ้ไ้ฟง
 คังนกรยเอาตราไ้แล้วกตงแต่งให้ขุนนางผู้นั้น เป็นผ
 รักษามืองเอียงจิวคตไป แล้วหลัง วนข้ากยกทหารออกจาก
 เมืองเอียงจิว จะตามจับไ้ไ้ชยเอียงจิวไ้ไ้ผย เลยเทยว
 ปรายปรามเมืองทชน ไ้ไ้ชยเอียงจิวคตๆ เป็นลำคยไป ๗๕

๑ ฝ่ายเทยกาภิมาพวกล้วนของตามไ้ไ้ชยเอียงจิว
 ไปทันเขากตบทหารไ้ไ้ร้องลั้มเข้าไ้ไป ไ้ไ้ชยเอียงจิวเห็น
 คังนกกตกใจเป็นอนมากทง นางเซยวชยเสย หนีปน
 ไปกยทหารคนสนิทสองสามคนพอพยกองทพเตาเกยนเตก
 เตากยนเตกเห็นคังนกกตบทหารเขาลั้มจับไ้ไ้คตไ้ไ้ชยเอียงจิว
 ชยเอียงจิวคตคยของไ้ไ้ชยเอียงจิวไ้ไ้คตไ้ไ้ชยเอียงจิว
 ชยเอียงจิวคตคยของไ้ไ้ชยเอียงจิวไ้ไ้คตไ้ไ้ชยเอียงจิว

โอบนช่วยก็เลย แล้วก็ยกทหารพาครอบครัวของโอบนช่วย
ก็กลับไปเมืองลกเอียงเสียตามเดิม

๑ ฝ่ายส่วนของทั้งหลาย ครั้นปราชปราชมพวกขบถ
หมดแล้วต่างคนต่างกลับแยกทาง ต่างคนต่างไปบ้าน
ไปเมืองของตัวทุกๆ

๑ ฝ่ายหลังวันบ่ ยกทหารออกจากเมืองเอียงจิวมา
แล้วหลังวันบ่ก็เอาตราหยกนั้น ส่งให้กับคนสนิทให้เอาไป
ถวายพระเจ้าดังโกโจแล้ว ก็เที่ยวปราชปราชเมืองใหญ่
น้อยเช่นลาคีมา หัวเมืองทั้งหลายก็กลัวไม่อ่อนน้อมยอม
ชนกยเมืองถึงทั้งสิ้นหลังวันบ่มีโจกาเรียขึ้นอันมาก เมื่อ
ขบมามาในกลางกองทัพถกกันชนว่า ในสมัยนี้ห้ามใครที่จะ
สู้กับเราได้ทั้งแผ่นดิน แล้วกรอชนด้วยเสียงอันดัง ว่าคน
ทั้งแผ่นดินห้ามใครจะสู้เราได้ ขณะนั้นได้ยินเสียงพาร้อง
ครันๆ ชนหลังวันบ่มีความโกรธพาดเป็นอันมาก จึงร้องว่า
เที่ยวปราชคนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่เห็นว่ามีใครจะรับลูกทัพของ
เราได้จนสามที ก็ไม่มีใครหาเรื่องตวาดคนชั่วร้ายเราเลย
พานหมันประมาณเรานัก จ้าระตองผมชอกพาดเล่นสักพักหนึ่ง
ว่าแล้วก็เอาลูกทัพถอยมานนขวางชนไปบนอากาศลูกทัพนั้น

กัดขบกัดลงมากลึง คีระระ หลงง่วนป่าแตก ตกมาตาย อยู่กับ
 ข้าพเจ้าผเรยบเรยง เรองน ไตยงคำพงเพยงนกล่าว่า พลิ-
 ง่วนบ้านคอกีระระนกลึงทรวงงมาเกิด เตมเม็กเซยงชองเคทหรือ
 ะไร ๆ ทุทเขนใหญ่เป็น ประชานอยู่บนฟ้า ไค ไท้นกอินทรีลง
 มาเกิดสำหรับผมขญ แต่มาเกิดคนเคยวระเหนอยนกลึง
 แบ่งให้มาเกิดเขนสามคนด้วยกัน ถ้าคนหนึ่งตายลงแล้วออก
 สองคนก็ตองตายด้วย เพราะปรารณนระไม่ไหวว่าทกนระ
 ไคช่วยผมขญปรายปรามทเขนเสยงหนามแผ่นดิน ให้ไค
 สมบคโดยเร็ว บ้านเมืองระไคอยู่เขนเขนสข คีระระนกลึง
 อินทรีนนใหม่มาเกิดคอกหลังง่วนข่า หลงง่วนข่าทนางจไค
 เหมือนนกลึง มีปากยาวอย่างนกลึง กลางทวงนกลึงอินทรีนนใหม่
 เกิดเป็นโอยนเซงไค ทอนทางนกลึงใหม่มาเกิดเป็นคนชอ
 ผวยง่วนเซ็ง ให้ทงสามคนช่วยประคองประคองผมขญ การกหา
 เป็นคิงนนไม่กลึงเขนคีครุฑมาคิน ตายเขกคนหนึ่งแล้วคอง
 ตายคามากนไปทงสามคน สมกยคำยวาท่านกล่าว่า
 ทกชกไคทกชกถานง ให้ทกชกยท่านทกชกนถงคองคอง
 พงเพยงแต่เทาน

๐ ผัวขบถทางตั้งหลายเห็นหลังฉนวนป่าตอขย... แลเลิกพา
 ศพกษยาวอของ หลิ่ง ฉนวนบ้านนยกกองทัพกลับมาฉิ่ง เมือง ฉิ่ง
 เข้าเฝ้าพระเจ้าดังโกโจ ซ้อง เตกทศความแก่หลิ่งไท้ทวายทก
 ประการ พระเจ้าดังโกโจซ้องเตกได้ทรงทราบก็เสียบพระทัย
 ทรงพระกันแสงเป็นอันมาก ทั้งพระวงศ์บ้านวงศ์ขุนนาง
 ข้าราชการก็พากันเศร้าโศกเสียใจแทบทกๆคน ครั้นวาย
 โศกแลวก็จัดหาศพฝังศพหลิ่ง ฉนวนว่าไว้ตามตำแหน่งต้อง
 เสรีแล้ว พระเจ้าดังโกโจซ้องเตกดูรอบครองสมบัติกลับมา
 ความพิศดารอยู่ในชยฉิ่งนั้นแล้วขอทวนฉนวนฉิ่งทงหลาย
 ถ่าพงเล่นอ่านเล่นเห็นไม่มีประโยชน์ขอให้ตรกครองว่า
 เป็นเครื่องสอนใจ หลิ่ง ฉนวนว่ามีฤทธิมเดชจนไม่มีใครสู้
 ก็ยังทายเป็นธรรมตาโลก ใครจะพันทกซ้งอนิจจังอนัตตาไป
 ไต่เดิมก็เขากองทกซ้ง เป็นทกซ้งยากไต่บ้านไต่เมือง และ
 ทรพยสังของต่างๆ ครั้นไต่มาแล้วก็เขากององจริง คนอน
 เขาเอากลับคนไปข้าง เสียหายข้าง คงไต่ข้าง ครั้นนาน
 มากเขากองอนตดาทวกตายของก็ไม่รู้จะไปอยู่กับผู้ใด เป็น
 ส่วยเปล่าทงเรื่องไม่เห็นมีแก่นสารประโยชน์ คงไต่ลงท้าน
 แท่งไว้ว่าคิงน

๑๐ นามขนานหลังวันป่า
 ในประเทศจีนคิด
 ทารใจใคร่รับฤทธิ
 ชกมากหากครอบ
 ๑๑ สุนัขพันธุ์นโกรธแก่น
 ชซึ่งหมายใยไฟ
 เหวี่ยงศาตราวุธไป
 ฤทธิมากหากหอนคัม
 ๑๒ สรรพสิ่งโตเลิศล้วน
 อาจยอมขอมพญายม
 ๑๓ ฤทธิเคศกระเดื่องดาว
 ทรพยสมยศเนกนอน
 ขลวงข หลีกกร
 เปรียบประคองหลังวันป่า

ประจามีทร ขยาคช
 เช็ดสี
 เพื่อนใด
 รมิตม้วยมรณมลาย
 เคืองใจ
 เพื่อนกลุ้ม
 อากาศ
 ถูกคัมตนคาก
 ในชม ภเฮย
 อย่างแก้ว
 ทรพยเของ โนนอ
 หอนแคล้วอนคตา
 คัสกร เกรงแฮ
 แน่นฟ้า
 มีจจราช นาพอ
 เก่งแก้วกรรมลง

๒๐๐๒—๒๐๐๔ หีบงสิน เล่ม ๑—๓

“หีบงสิน” เป็นพงศาวดารจีนที่มีความสนุกสนาน
ไม่แพ้พงศาวดารจีนเรื่องอื่นๆ มีทั้ง เรื่องรัก รบ และ
อุกนิหารต่างๆ กล่าวถึงแผ่นดินสมัยราชวงศ์ถังเป็นต้น
มาจนถึงรัชกาลพระเจ้าตัวอ่อง พระองค์เป็นกษัตริย์ที่มี
ไต่ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม ทรงหลงใหลมัวเมาอยู่แต่ใน
เรื่องกามคุณจนเป็นเหตุให้พระราชราษฎรเดือดร้อน บ้าน
เมืองระส่ำระสายเกิดสงครามรบพุ่งกันใหญ่โต ทิ้งนเือง
มาจากทรงเชื่อฟังคำยุยงของนางขันทีสตรีงามผู้มากเล่ห์
นางได้ใช้เล่ห์เพทุบาย รวมทงกลมารยาศตร้อยแปดยั่ว
ยวนพระเจ้าตัวอ่องทรงหลงใหลเป็นเหตุให้บรรดานาย
ทหาร ขุนนาง และราษฎรต้องเสียชีวิตลงเป็นจำนวนมาก

ถ้าท่านต้องการทราบชะตากรรมของพระเจ้าตัวอ่อง
และนางขันทีว่าจะจบลงเช่นไร ขอเชิญท่านซื้อ “หีบงสิน”
อ่านไต่ ที่ศึกษาภณทัพบาณิश्य์ ขอรับรองว่าท่านจะไม่ผิดหวัง
หวังเมื่อไต่อ่านพงศาวดารจีนเรื่องนแล้ว

๒๐๐๑ ไคเก็ก

“ไคเก็ก” เป็นหนังสือเล่มแรกในชุดพงศาวดารจีน
ที่องค์การคำของคุรุสภาจัดพิมพ์ มีเรื่องกล่าวตั้งแต่เริ่ม
ประวัติศาสตร์ คือตั้งแต่ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ถึง
ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ประกอบด้วยเรื่องของกษัตริย์
จีนองค์แรกๆ ตั้งแต่สมัยที่ไทชนเสวยราชย์โดยราษฎรเป็น
ผู้เลือกจนถึงปฐมกษัตริย์สืบราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์เซียว
นอกจากนี้เรื่องไคเก็กยังเกี่ยวกับนิยาย เช่น การสร้างโลก
กำเนิดของมนุษย์ และอภินิหารต่างๆ เป็นต้น

ท่านผู้สนใจ โปรดอย่าพลาดหนังสือชุดพงศาวดาร
จีน เพราะนอกจากท่านจะได้รับความสนุกเพลิดเพลิน
แล้ว ท่านยังจะได้ความรู้ทางประวัติศาสตร์อีกด้วย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาธรรมบุรี นายฟ้าทะ อธิการ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๒๖ ธันวาคม ๒๕๐๘

